

Kamer der Volksvertegenwoordigers.

ZITTINGSJAAR 1925-1926.

Ontwerp van wet tot wijziging der wetgeving in zake rechtstreeksche belastingen en daarmee gelijkgestelde taxes.

MEMORIE VAN TOELICHTING

MIJNE HEEREN,

Het ontwerp van wet dat ik, naar 's Konings bevelen, de eer heb aan uwe beraadslagingen te onderwerpen, heeft hoofdzakelijk ten doel aan de Schatkist, in zake rechtstreeksche belastingen en daarmee gelijkgestelde taxes, een aanmerkelijk deel te verschaffen van de middelen welke tot het evenwicht der begrooting onontbeerlijk zijn.

Te dien einde worden de volgende maatregelen voorgesteld :

- a) verhooging van de belasting op roerende zaken op de inkomsten van de aandeelen ;
- b) herziening van de modaliteiten van toepassing van de bedrijfsbelasting en van de supertaxe ;
- c) beperking van de vrijstellingen in zake belasting op het mobiliair ;
- d) verhooging van de taxe op de automobielen en andere motor- of stoomvoertuigen ;
- e) vestiging van eene staatstaxe op de onder litt. d niet bedoelde voertuigen, alsmede op de honden en op de slijterijen van gegiste of geestrijke dranken ;
- f) vervanging van het vast jaarrecht op de mijnen door een recht evenredig met de winst van de uitdelving ;
- g) herziening van de personeele belasting op de dienstboden en de paarden ;
- h) wijziging in de taxes op de vertooningen en op het spel en de weddenschappen ;
- i) perequatie van de aandeelen aan de provinciën en aan de gemeenten in de opbrengst van de cedulaire belastingen toegekend ;
- j) verlenging van den termijn tot vestiging van de bijzondere belastingen.

Ondergeschikter wijze heeft het bijgaand ontwerp ook ten doel het van de belasting op het inkomen vrijgesteld minimum aan den huidige levensstandaard aan te passen en in de wetgeving betreffende gezegde belasting enkele wijzigin-

gen te brengen welke door de ervaring zijn ingegeven, wijzigingen die vooral beoogen de vestiging en de inning van de belasting te bespoedigen of te vereenvoudigen

De bepalingen van het ontwerp worden hierachter per categorie toegelicht.

I. — BELASTINGEN OP DE INKOMSTEN.

ART. 1.

Dat artikel streeft er naar de invordering van de belasting op roerende zaken te bespoedigen en tevens de ongerijmdheid te doen verdwijnen welke voortspuit uit de bepalingen van artikel 21 der geordende wetten betreffende de belastingen op de inkomsten.

Het 1ste lid van gezegd artikel 21 bepaalt dat de belasting op roerende zaken verschuldigd is bij de toekenning of de betaalbaarstelling der inkomsten. 't Is krachtens dat beginsel dat de belasting afgehouden en gestort wordt door den in België gevestigden schuldenaar der inkomsten : a) van de inkomsten van aandelen, van obligaties, van schuldvorderingen, van leeningen en van in bewaaring gegeven sommen; b) van de inkomsten die de vennootschappen van personen, de feitelijke vereenigingen of de familiegroepen in den loop of op 't einde van het maatschappelijk boekjaar betalen of toekennen, hetzij aan de stille vennoten, hetzij aan de werkende vennoten, op grond van hun aandeel in het maatschappelijk vermogen.

Maar het komt dikwerf voor dat de inkomsten der aangewende kapitalen in den boedel van den exploitant blijven en aldus noch toegekend, noch betaalbaar gesteld worden; zulks is het geval van den particulier die een kapitaal aangewend heeft in zijne persoonlijke zaken en die over de algeheelheid der daarmede verband houdende inkomsten beschikt; zulks is nog het geval van eene vennootschap, vereeniging of groep die geen enkele winst uitkeert of die eene winst uitkeert welke minder is dan de vermoede inkomsten van het aangewend kapitaal. In die gebeurlikheden wordt de belasting op roerende zaken, overeenkomstig het tweede lid van hoogerbedoeld artikel 21, thans geregeld op naam van het hoofd der onderneming (particulier, vennootschap, vereeniging of groep), op de gegevens in verband met het *vorig* jaar of met het maatschappelijk boekjaar van gelijken duur, tijdens dat jaar afgesloten.

Wanneer het maatschappelijk boekjaar op 31 December afgesloten wordt, geeft die handelwijze niet aanleiding tot merkelijke vertraging, wijl de aangifte moet afgegeven worden binnen de eerste drie maanden van het volgend jaar; maar wanneer, zooals het dikwijls het geval is voor talrijke ondernemingen die eene regelmatige comptabiliteit voeren, het maatschappelijk boekjaar, bij voorbeeld, binnen het eerste halfjaar afgesloten wordt, kan de aanslag slechts in den loop van het volgend jaar gevestigd worden, hetgeen den Staat, de provinciën en de gemeenten berooft van aanzienlijke belastingen welke andere schatplichtigen vroeger moeten storten.

Het behoort dien toestand te verhelpen: wanneer de comptabiliteit op 31 December afgesloten wordt of wanneer geen boek wordt gehouden, beseft men dat de aanslag verder tot het volgend fiscaal dienstjaar blijft behooren, 't is te zeggen, dat hij gegrond blijft op de inkomsten van het *vorig* jaar; maar wanneer de comptabiliteit afgesloten wordt in den loop van het jaar, dan is het voegzaam dat de aanslag behoore tot dat fiscaal dienstjaar en dus gevestigd worde op de gegevens van het maatschappelijk boekjaar dat gedurende het jaar zelf verstrijkt. Aldus zal eene vennootschap wier balans of wier geschriften op 31 December 1925 afgesloten worden, verder de belastingen van 1926 moeten ondergaan volgens de gegevens van die balans; maar de firma die hare geschriften afsluit op 31 Januari 1926 zal over 1926 (en niet meer over 1927) aangeslagen worden volgens de belastbare gegevens der op dien datum opgemaakte balans.

't Is in dien zin dat het tweede lid van voormeld artikel 32 der geordende wetten bij artikel I van het ontwerp gewijzigd wordt.

Dezelfde wijziging zal gebracht worden in het regime der personen die in België hunne woonplaats of hunne verblijfplaats hebben en die rechtstreeks inkomsten in het buitenland incasseeren. Thans betalen zij de belasting slechts gedurende het jaar dat volgt op datgene van het incasseeren dier inkomsten; voortaan zullen zij die belasting moeten storten bij den ontvanger der belastingen hunner verblijfplaats, binnen de vijftien dagen na den datum te beginnen van denwelken zij, zonder de bemiddeling van eenen in België gevestigden tussenpersoon te benuttigen, de inkomsten van vreemde roerende waarden, van schuldvorderingen op het buitenland, van in het buitenland in bewaring gegeven geldsommen of van in het buitenland gelegen onroerende goederen zullen geïncasseerd hebben of erover beschikt hebben.

Kortom, of de inkomsten in België of in het buitenland geïncasseerd worden, de belasting zal opvorderbaar zijn binnen de vijftien dagen na hunne toekenning of betaalbaarstelling behoudens hetgeen hiervoren uiteengezet is voor de inkomsten van zekere aangewende kapitalen.

Arr. 2.

In het oorspronkelijk stelsel der wet van 29 October 1919 was er, in zake bedrijfsbelasting, geen aftrekking bij de basis voorzien, maar werd de supertaxe verminderd met de belasting overeenstemmende met een minimum voor levensonderhoud verschillende van 3,000 tot 6,000 frank volgens de klasse der gemeenten. De wet van 3 Augustus 1920 heeft dat minimum teruggebracht tot cijfers gaande van 1800 tot 3,000 frank (1); ter vergelding, bedong zij dat de bedrijfsbelasting insgelijks zou verminderd worden met de belasting in verband met dat minimum. Evenwel bepaalde zij de belasting welke in elk geval zou verschuldigd zijn op 12 frank per jaar, opdat iedereen, weze het zelfs in zeer geringe mate, zijn aandeel in de belasting zou dragen.

Het bleek nochtans dat die kleine bijdrage (één frank per maand) zwaar viel voor al degenen die onvermogen zijn; uitgaande van eene welwillende uitlegging der wet, dewelke overigens werd aangekondigd in den loop der parlementaire besprekingen, bepaalde eene ministerieele aanschrijving van 23 Septem-

(1) Het verschilt thans van 2,100 tot 3,600 frank (K. B. van 15 October 1920).

ter 1920, n° 89,087, dan ook dat de bedrijfsbelasting niet zou gevorderd worden van degenen wier bedrijfsinkomsten de *twee derden* niet bereiken van het van de supertaxe vrijgestelde minimum, maar *zonder* eenige verhooging wegens gezinslasten.

‘t Is in dien zin dat de belasting op de inkomsten sedert hare invoering wordt toegepast.

In deze laatste tijden werd eene verhooging van het van de supertaxe vrijgesteld minimum gevraagd.

Die quaestie maakt het voorwerp uit van artikel 8 van dit ontwerp. De Regeering is van oordeel dat gezegd minimum met de *helft* dient opgevoerd te worden, derwijze voldoening te schenken aan billijke wenschen zonder tevens de opbrengst der belasting in gevaar te brengen. Maar het is vooral in zake bedrijfsbelasting, waarvan het percentage dubbel is van datgene der supertaxe, dat de verhooging van het minimum een ongunstig gevolg zou hebben, dat nadeelig zou zijn niet alleen voor den Staat, maar ook voor de provinciën en de gemeenten, wijl deze de helft der belasting ontvangen.

Om te dien opzichte alle erge misrekening te voorkomen en de vrijstelling bij de basis nochtans uit te breiden, meent de Regeering dat voormelde quotiteit van de *twee derden* langs wetgevendend weg zou kunnen gebracht worden op de *drie vierden* , het is te zeggen dat hoegenaamd geen bedrijfsbelasting zou geëischt worden van diegenen wier inkomen de *drie vierden* van het nieuw van de supertaxe vrijgestelde minimum niet overtreft; bovendien zou men voortaan rekening houden met de verhoogingen wegens gezinslasten en deze zouden zelfs algeheel en niet slechts ten beloope van de *drie vierden* berekend worden, derwijze dat de gehuwden gunstiger zouden behandeld worden dan de ongehuwden.

De toestand zou zich alsdan voordoen als volgt :

Klasse van gemeenten.	Huidig stelsel (hetzelfde voor de ongehuwden als voor de gehuwden : 2/3 van het minimum vrijgesteld van super- taxe).		Voorgesteld stelsel (3/4 van het minimum vrijgesteld van de supertaxe met algeheelheid van de verhoogingen wegens gezinslasten).				
			a) Ruw inkomen. b) Zuiver inkomen.				
			Aantal personen ten laste.				
			0	1	2	3	4
1 ^{re} . . .	fr. 2,660	2,400	a) 4,500	5,500	6,500	7,500	8,500
			b) 4,050	4,950	5,850	6,750	7,650
2 ^e . . .	2,220	2,000	a) 4,000	4,900	5,800	6,660	7,550
			b) 3,600	4,400	5,200	6,000	6,800
3 ^e . . .	1,998	1,800	a) 3,500	4,300	5,000	5,800	6,600
			b) 3,150	3,850	4,550	5,250	5,950
4 ^e . . .	1,776	1,600	a) 3,000	3,670	4,350	5,000	5,670
			b) 2,700	3,300	3,900	4,500	5,100
5 ^e . . .	1,554	1,400	a) 2,660	3,220	3,780	4,330	5,000
			b) 2,400	2,900	3,400	3,900	4,500

Een groot aantal nederige werkers (loontrekkenden, landbouwers, ambachtslieden, bedienden, enz.) die thans de bedrijfsbelasting betalen, zullen aldus van die belasting vrijgesteld zijn.

Om elk te groot verschil te vermijden tusschen de vrijgestelden en de eerste aangeslagenen, zal de bedrijfsbelasting op forfaitaire wijze bepaald worden op 12 tot 96 frank, hetzij van 1 tot 8 frank per maand, voor de natuurlijke personen (1) wier jaarlijksch inkomen begrepen is tusschen het van de bedrijfsbelasting vrijgestelde minimum en de tien negenden van het bij de artikelen 41 en 42 der geordende wetten, betreffende de supertaxe, bepaalde minimum. De modaliteiten van toepassing van deze forfaitaire belasting zullen bij Koninklijk besluit geregeld worden.

Art. 3.

Aanvankelijk mochten al de belastingschuldigen die bezoldigingen van allen aard (wedden, vergoedingen, loonen, pensioenen) genoten, 10 t. h. daarvan aftrekken ten titel van forfaitaire bedrijfslasten (art. 29, § 3 der geordende wetten). Het Beheer gaf er zich weldra rekenschap van dat die forfaitaire som hoogst nadeelig was voor de belangen der Schatkist wat, onder andere, de beheerders van vennootschappen en de leiders van groote ondernemingen betreft, voor dewelken de bedrijfslasten niet in verhouding staan tot het bedrag der wedden of tantièmes en slechts zelden 10 t. h. daarvan bereiken. Bij artikel 4 der wet van 28 Februari 1924 werd dan ook bepaald dat dit forfaitair bedrag, behoudens tegenbewijs, niet 30,000 frank per belastingschuldige mag overtreffen. De ervaring heeft bewezen dat die forfaitaire aftrekking, dewelke bijna 100 frank daags vertegenwoordigt, in de meeste gevallen nog overdreven is. Dienvolgens wordt voorgesteld ze tot 20,000 frank te verminderen; het bedrag der niet terugbetaalde bedrijfsonkosten, welke *werkelijk* door den beheerder of den leider gedragen worden, gaan dat cijfer zelden te boven. Overigens zou elk belastingschuldige wier bezoldigingen hooger zijn dan 20,000 frank en die zou kunnen bewijzen dat de bedrijfsuitgaven welke hij zelf moet dragen, wezenlijk 20.000 frank overschrijden, de werkelijke kosten, welk ook dezer bedrag weze, van zijn inkomen mogen aftrekken.

Art. 4.

Evenals de voorschriften van artikel 1, hebben diegene van artikel 4 hoofdzakelijk ten doel de vestiging van de aanslagen te bespoedigen wat betreft de schatplichtigen wier boekhouding niet samenvalt met het burgerlijk jaar.

De handelaars, nijveraars, landbouwers, alsmede zij die vrije beroepen, ambten of posten uitoefenen, die geen boeken houden of die hunne rekeningen op 31 December afsluiten, zullen, zooals thans, in de bedrijfsbelasting aan-

(1) De vennootschappen, instellingen of vereenigingen zijn dus van het genot van den forfaitairen aanslag uitgesloten; men kan niet zeggen dat er in hunnen hoofde een bestaansminimum is.

geslagen worden volgens de vastgestelde of vermoedelijke inkomsten van het *vorig* jaar. Wanneer de geschriften afgesloten worden op een anderen datum dan 31 December, zal, daarentegen, de aanslag gegrond worden op de baten van het tijdens het loopend jaar afgesloten jaarlijksch boekjaar : met andere woorden, de schatplichtige die, bij voorbeeld, zijne balans op 31 Maart 1926 afsluit, zal over 1926 (en niet meer over 1927) belast worden naar de door die balans aangetoonde winsten; zulks, wel te verstaan, onder voorbehoud van den onder artikel 18 voorzienen overgangsmaatregel.

Na de huidige manier van handelen, volgens dewelke de inkomsten van het belastbaar jaar of boekjaar gebeurlijk verminderd worden met de bedrijfsverliezen geleden tijdens de twee *vorige* jaren of gedurende de twee *vorige* boekjaren, te hebben bevestigd, bekrachtigt het tweede lid van artikel 4 dit billijkheidsbeginsel grondiger in dezer voege : indien de hoogergemelde inkomsten opgeslorpt of getemperd worden door bedrijfsverliezen binnen de *volgende* twee jaren of twee boekjaren geleden, mag ontlasting of vermindering van de belasting tot het vereischte bedrag verleend worden, maar gezegde verliezen mogen in 't vervolg niet meer in mindering gebracht worden.

Een voorbeeld zal de beteekenis van die bepaling beter toelichten :

Een nijveraar wint 480,000 frank in 1925, maar verliest 100,000 frank in 1926, 20,000 frank in 1927, 50,000 in 1928, 40,000 frank in 1929 en komt tot betere uitslagen in 1930.

Onder het huidig stelsel, dat enkel toelaat van de winsten de verliezen van de twee *vorige* jaren af te trekken, zal het aan dien nijveraar niet meer mogelijk zijn de in 1926 en in 1927 geleden verliezen van 100,000 en 20,000 frank te verhalen.

Voortaan zal dit verhalen mogelijk zijn, in dezen zin dat de aanslag gevestigd op grond der in 1925 verworven winst van 480,000 frank, aldus zal mogen verminderd worden dat de belasting werkelijk maar zal verschuldigd zijn op 180,000 frank $[480,000 - (100,000 + 20,000)] = 180,000$ frank.

Voorzeker, sommige verliezen zullen steeds niet verhaalbaar blijken, maar zulke toestanden zullen veeleer uitzonderlijk zijn en het is onbetwistbaar dat de nieuwe bepaling een streven is naar meer billijkheid en bijdragen zal tot het herstel van nijveraars of handelaars die trachten de moeilijkheden van nadeelige jaren te boven te komen.

Het hoeft geen betoog dat die verliezen maar eenmaal zullen mogen afgetrokken worden van de winsten welke behaald werden twee jaren *voor* of *na* het jaar tijdens hetwelk de verhaalbare verliezen zullen vastgesteld geworden zijn. Anderdeels, zal er niet sprake kunnen zijn van het teruggeven van de belasting op roerende zaken of van de bedrijfsbelasting geïnd of gevestigd hetzij op dividenden of op uitkeeringen aan vennoten in de vennootschappen, vereenigingen of groepen, hetzij op aan gezegde vennoten betaalde bezoldigingen ; in die gebeurlijkheden zullen de verliezen natuurlijk maar kunnen verhaald worden op de niet uitgedeelde winsten van vennootschappen, vereenigingen of groepen.

Art. 5.

De Regeering is de meening toegedaan dat een gedeelte van de nieuwe belastingen den verworven rijkdom moet treffen.

De fiscale wetgeving beschouwt als dusdanig de onroerende goederen en de roerende kapitalen. Voor de eerste is de grondbelasting 10 t. h., maar zij wordt over 't algemeen verhoogd met provincie- en gemeentepcentiemen die ze feitelijk gemiddeld op 15 t. h. brengen. Indien men in acht neemt dat de gemeenten bovendien eene wegenistaxe mogen heffen gelijk aan het tiende van het kadastraal inkomen, dan stelt men vast dat dit laatste dikwijls ten beloope van $15 + 10 = 25$ t. h. bezwaard is.

Die last mag normaler wijze niet overschreden worden, des te min daar de eigenaars de supertaxe algeheel dragen, vermits al hunne onroerende goederen bekend zijn.

Zulks is het geval niet met de houders van roerende waarden. Men weet dat de belasting op roerende zaken thans op 15 t. h. bepaald is (10 t. h. + 50 opeentiemen), behoudens dat zij tot 12 t. h. verminderd wordt wat betreft de inkomsten van de op 28 Maart 1923 bestaande obligaties (datum van de wet waarbij gemelde opeentiemen gevestigd werden), voor zoover, wel verstaan, de schuldplichtige vennootschap de belasting of verhooging van belasting niet op zich neemt.

Het zou niet gepast zijn den toestand te bezwaren van de houders van obligaties of van de titularissen van deposito's, die slechts een vasten en dikwerf geringen interest genieten. Doch eene bijkomende belasting schijnt, naar alle rechtvaardigheid, te mogen geeischt worden van de houders van aandelen of daarmede gelijkgestelde deelen.

Die bijkomende belasting zal kunnen verkregen worden door een eenvoudige verhooging van het percentage der belasting op roerende zaken op de coupons van aandelen.

Art. 5, dat terzelfdertijd klaarheidshalve de verschillende bepalingen betreffende het percentage van de belasting op roerende zaken ordent, brengt te dien einde : a) het percentage toepasselijk op de inkomsten van aandelen of deelen in de vennootschappen op aandelen waarvan de maatschappelijke zetel of de bestuurlijke hoofdlnrichting in België gevestigd is, van 15 op 20 t. h. ; b) de belasting op roerende zaken verschuldigd op het gedeelte van gemelde inkomsten dat evenredig overeenstemt met de winsten behaald en belast in het buitenland, alsmede op de andere inkomsten van vreemden oorsprong, van 4 op 5 t. h.

Artikel 5 tempert bovendien de belasting op roerende zaken met een economisch doel : volgens die bepaling, zal het percentage 5 (in de plaats van 15) voortaan toepasselijk zijn op de inkomsten :

a) van de obligaties welke de vennootschappen op aandelen, die hunne maatschappelijke zetel of hunne bestuurlijke hoofdlnrichting in België hebben, in het buitenland uitgeven voor de behoeften van de aldaar gelegen inrichtingen ;

b) van de kapitalen ter beschikking van Belgische firma's gesteld door buitenlanders die noch woonplaats, noch verblijfplaats, noch inrichting in België hebben.

Thans zijn de inkomsten van de door gemelde vennootschappen op aaⁿ deelen uitgegeven obligaties onderworpen aan de belasting op roerende zaken tegen het volle percent (15 t. h.). Die toestand maakt de toevlucht tot vreemde kapitalen moeilijk; daar, evenwel, ons crediet binnenslands ingekrompen is, behoort het de opzoeking van kapitalen in den vreemde te vergemakkelijken; 't is daarom dat het aan te raden blijkt de toepassing van het percent 5 toe te staan wat betreft de inkomsten van de obligaties in het buitenland uitgegeven voor de behoeften van buitenlandsehe inrichtingen; die voorwaarde sluit in zich dat, in dit geval, de aan gemelde obligaties gestorte interesten niet de uitgaven van de Belgische zeteis zullen moeten bezwaren maar wel de verrichtingen van de buitenlandsche inrichtingen waaraan de leeningen zullen besteed geworden zijn.

De andere vermindering is ingegeven door eene bezorgdheid van denzelfden aard en zij komt slechts de bestuurlijke rechtspraak bekrachtigen die over enkele maanden ingevoerd werd om vreemde kapitalen die de uitbreiding van de nationale bedrijvigheid mogelijk maken, naar België te lokken. De vermindering van de belasting op roerende zaken tot 5 t. h. zal beperkt blijven tot de inkomsten van de kapitalen ter beschikking van Belgische firma's gesteld door buitenlanders die in België noch woonplaats, noch verblijfplaats, noch inrichting hebben; daaruit volgt dat de inkomsten van de kapitalen welke in het Rijk aangewend worden door vreemde firma's die er eene of meer inrichtingen bezitten, bij voortduur de belasting op roerende zaken tegen het volle percent zullen ondergaan zooals de inkomsten van de kapitalen welke onze medeburgers in hunne inlandsche ondernemingen belegd hebben.

Geen wijziging zal gebracht worden in het percentage van de belasting verband houdende :

- a) met de inkomsten van obligaties, schuldvorderingen, leeningen of in bewaaring gegeven sommen (n° 2 en 3 van artikel 5 van het ontwerp);
- b) met de inkomsten van de in België aangewende kapitalen (n° 4);
- c) met de inkomsten van de nationale openbare fondsen en van de sommen gestort in de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas (n° 8).

ART. 6.

Artikel 35 der geordende wetten betreffende de belastingen op de inkomsten voorziet dat de bedrijfsbelasting toegepast wordt per schijven van inkomsten van 3.000 *frank*, volgens percenten die trapsgewijze verhoogen van 2 tot 10.

Eenvoudigheidshalve dient men die belasting te doen schommelen zooals de supertaxe, het is te zeggen per schijven van inkomsten van 5.000 *frank*, des te meer daar, in meestal de gevallen, beide belastingen gelijktijdig zullen kunnen geind worden ten laste van de bezoldigden, loontrekkenden, gepensionneerden, enz.

Om elke belangrijke vermindering van de opbrengst der bedrijfsbelasting te voorkomen, zou het aanvankelijk percent 2 met 1 t. h. en niet meer met 1/2 t. h. stijgen per schijf van 5.000 *frank* inkomsten.

Uit de tabel bijlage A blijkt het bedrag van de belasting volgens het huidig stelsel en volgens datgene dat voorgesteld wordt.

Men bemerkt dat dit laatste voor gevolg zal hebben de belasting schijnbaar met 5 of 10 frank te verminderen voor de inkomsten welke 11.000 frank niet overtreffen ; maar, feitelijk, zal de vermindering geringer zijn vermits het nieuwe stelsel ook zal toegepast worden voor de berekening van de belasting overeenstemmende met het vrijgesteld minimum, hetwelk overigens opgevoerd wordt.

Voor de inkomsten van 12.000 tot 15.000 frank zal er geen verandering zijn.

Van 16,000 frank inkomsten af wordt de belasting eerst verhoogd met enkele frank, daarna met 15 tot ongeveer 225 frank voor de inkomsten die 40,000 frank niet overschrijden, onder voorbehoud van de matiging voortvloeiende uit de verhoging van het vrijgestelde minimum.

Voor de hogere inkomsten zal de verhoging de vaste som van 240 frank beloozen.

Als gevolg van de hierboven uiteengezette wijzigingen, stelt men voor aan de schatplichtigen het recht niet meer te laten zich te doen aanslaan, zooals voorzien is bij het 2de lid van § 3 van gemeld artikel 35, tegen 5 tot 10 t. h. per schijven van inkomsten vastgesteld in verhouding tot het aangewend kapitaal. Dat stelsel beoordeelt zonder reden de vennootschappen die aanzienlijke reserves tot stand brengen en inzonderheid de vennootschappen onder gemeenschappelijken naam waarvan de vennoten er aldus in slagen de supertaxe gedeeltelijk te ontduiken.

Veronderstellen wij, ten titel van voorbeeld, dat eene vennootschap onder gemeenschappelijken naam waarvan het aangewend kapitaal één millioen bedraagt, 200,000 frank winsten verwezenlijkt ; zij keert slechts 125,000 frank uit aan hare vennoten en wendt het overschot of 75,000 frank aan om eenigerlei reserve- of voorzieningsfonds op te richten. Op de hun toegekende 125,000 frank zullen de vennoten te gelijk de cedulaire belastingen en de supertaxe betalen ; de vennootschap zal uitsluitend aan de cedulaire belasting onderworpen worden op grond van de 75,000 frank voorbehouden winsten en dat per schijven gelijk aan één twintigste van het aangewend kapitaal, hetzij $\frac{1,000,000}{20} = 50,000$ frank ; de

thans door de vennootschap verschuldigde bedrijfsbelasting bedraagt dus 5 t. h. op de eerste schijf van 50,000 frank en 6 t. h. op de overige 25,000 frank die deel uitmaken van de tweede schijf van 50,000 frank. Zij zou dus $2,500 + 1,500 = 4,000$ frank bereiken.

De voorgestelde tekst heeft ten doel het stelsel van het gemeen recht op die vennootschap toepasselijk te maken, het is te zeggen de belasting te doen berekenen per schijven van 5,000 frank, hetgeen 2 tot 10 t. h. zou vertegenwoordigen op de eerste 40,000 frank en 10 t. h. op de overblijvende 35,000 frank. De taxe zou dus 5,700 frank beloozen, hetzij 1,700 frank meer dan thans.

De verhoging zal slechts tijdelijk zijn in dezen zin dat de belasting betaald op de reserves in mindering zal komen van de op het oogenblik der uitkeering van die reserves opvorderbare belasting.

ARTIKEL 7.

In hare ministerieele verklaring heeft de Regeering beloofd eene herziening van de percentages der supertaxe in overweging te nemen.

Op dat tijdstip leek het begrootingstekort maar weinig aanzienlijk, maar sedertdien bleek het van zulken aard te zijn dat thans niet kan gedacht worden aan eene verwijding van den rooster der supertaxe, maatregel die overigens inzonderheid voordeelig zou zijn voor de hooge inkomsten, terwijl hetgeen te weinig aangegeven wordt in zake inkomsten van roerende waarden, niet toelaat eene normale opbrengst van gezegde belasting te bekomen. In afwachting dat al de burgers hunnen plicht ter zake beter zullen begrijpen, staat het vast dat de hooge percentages van de supertaxe de belangrijke inkomsten zwaar treffen, welke voortkomen van het uitoefenen van een ambt, van eene nijverheid, eenen handel of een vrij beroep waarvan de baten door het Beheer nauwkeurig gekend zijn of doelmatig kunnen onderzocht worden. Eene verzachting schijnt dus te dien opzichte noodig te zijn.

In zake cedulaire belastingen zijn de inkomsten van den arbeid overigens minder zwaar getroffen dan die van den verworven rijkdom. Een dergelijk onderscheid is voor de supertaxe ook gewettigd.

Te dien einde stelt de Regeering voor de bedrijfsinkomsten voor het deel dat 200.000 frank niet overschrijdt, met een tiende te verminderen tot het berekenen der supertaxe. De vermindering zou geschieden op het zuiver bedrag, dat is na aftrekking van alle lasten; zij zou dus onafhankelijk zijn van de aftrekking van een tiende verleend bij artikel 29, § 3, der geordende wetten wat de bedrijfsbelasting betreft van de personen die wedden of loonen genieten. Wat de andere belastingschuldigen betreft, zij trekken zelf hunne bedrijfslasten af om hunne *zuivere* winsten of baten te berekenen.

In het voorgestelde stelsel, zal hij die 90,000 frank *zuivere* bedrijfsinkomsten heeft, uit dien hoofde in de supertaxe slechts aangeslagen worden tegen de negen tienden of $\frac{90.000 \times 9}{10} = 81,000$ frank. Gezegde aftrekking zou beperkt worden

op 20,000 frank, hetgeen overeenstemt met een zuiver inkomen van 200,000 fr. Zoo de opbrengst der supertaxe in de toekomst merkelyk stijgt, hetzij ten gevolge van de grootere rechtzinnigheid van de belanghebbenden in hunne aangiften, hetzij door het invoeren van een strenger toezicht ter zake, zal de Regeering volgaarne eene nieuwe verzachting van de supertaxe voor de bedrijfsinkomsten en zelfs voor de inkomsten van nationale openbare fondsen in overweging nemen.

Art. 8.

Die bepalingen wijzigen artikel 41 der geordende wetten betreffende het van de supertaxe vrijgesteld inkomstenminimum. Het lijkt nuttig in verband met dat bijzonder kiesche en ingewikkelde vraagstuk aan het vroeger gebeurde te herinneren.

Naar luid van § I van gemeld artikel 41 wordt de belasting overeenstemmende met het gedeelte van het globaal inkomen dat een bij eenen rooster bepaald minimum niet te boven gaat, van de supertaxe afgetrokken.

In het stelsel der wet van 1919 moest de rooster schommelen van 3,000 tot 6,000 frank volgens de klassen van gemeenten, doch geen enkele aftrekking, wat het minimum betreft, was voorzien in zake bedrijfsbelasting. Terwijl zij

die aftrekking toestond, bracht de wet van 3 Augustus 1920 het vrijgesteld minimum terug op cijfers tusschen 1,800 frank en 3,000 frank; zij liet aan een koninklijk besluit bovendien toe den rooster te wijzigen volgens de economische lever voorwaarden en eene gemeente in een hoogere klasse te rangschikken dan die van hare bevolking. Zoo deed een koninklijk besluit van 15 October 1920 het minimum schommelen van 2,100 tot 3,600 frank.

Anderzijds verhoogde het vrijgesteld minimum in 1919 maar met één tiende per persoon ten laste (art. 42 der geordende wetten); in Augustus 1920 maakte de wetgever dienaangaande een onderscheid met de verhooging tot twee tienden op te voeren voor de vrouw en de kinderen boven de acht jaar. Sedert 1924 stijgt gemeld minimum eenvormig met een vierde voor alle ten laste zijnde personen en zelfs met 1,200 frank, in alle gemeenten, voor de kinderen boven drie.

Onderstaande tabel toont de gevolgen aan van de veranderingen van het minimum en van de verhoogingen wegens gezinslasten; zij duidt voor de gemeenten met 60.000 inwoners en meer de aftrekkingen aan van bedrijfsbelasting en van supertaxe welke onderscheidenlijk toepasselijk zijn voor 1920 en voor 1924.

Personen ten laste . . .	0	1	2	3	4	5	6
Bedrijfsbelasting 1920.	48.00	63.00	70.50	78.00	85.50	93.00	100.50
1924.	63.00	85.50	108.00	132.00	159.00	195.00	254.00
Supertaxe . . . 1920.	15.00	18.00	19.50	21.00	22.50	24.00	26.00
1924.	36.00	45.00	56.00	69.50	83.00	101.00	119.00

Zooals men ziet, is de aftrekking voor eenen ongehuwde met $15 + 21 = 36$ fr. verhoogd voor beide belastingen samen en heeft die verhooging $134 + 93 = 227$ fr. bereikt voor eenen gehuwde met 6 personen ten laste. De verandering van 1924, weinig belangrijk in schijn, heeft dus voor de schatplichtigen zeer gunstige maar voor de Schatkist zeer nadeelige gevolgen gehad, vooral daar de Regeering (koninklijke besluiten van 3 Augustus 1922 en van 18 Februari 1924) de wet in ruimen zin heeft toegepast door talrijke kleine nijverheidslocaliteiten in te deelen bij de klasse van gemeenten met 60.000 inwoners en meer, hetgeen voor gevolg heeft gehad de inwoners eene belangrijke vrijstelling te doen genieten.

Zijnerzijds heeft het Beheer een welwillende uitlegging gegeven aan art. 39 der geordende wetten waarbij voorgeschreven wordt bij de persoonlijke inkomsten van het gezinshoofd diegene te voegen van de leden zijner familie die met hem een enkel gezin uitmaken.

In de practijk worden de kinderen die arbeiden afzonderlijk beschouwd en, desgevallende, persoonlijk aan de supertaxe onderworpen. Zulke handelwijze wordt gevolgd om te voorkomen dat die kinderen niet zouden aangezet worden het ouderlijk huis te verlaten opdat de progressiviteit der belasting hunnen vader of hunne moeder die weduwe is niet zou treffen. Daarenboven zou het moeilijk zijn te bewijzen dat die kinderen hunne wedde of hun loon aan het gezinshoofd afgeven of hem enkel hunne kosten van huishuur en van voeding betalen zooals eenvoudige huurders of kostgangers.

Ten slotte werd de supertaxe van al degenen wier globaal inkomen het vrijgesteld minimum slechts met 700 tot 1500 fr. overtreft, bij de wet van 1924 tot 5 of tot 10 frank verminderd,

De evolutie van de wetgeving is dus in democratischen zin geschied.

Nieuwe eischen werden niettemin onlangs gesteld: sommigen zouden het minimum van vrijstelling willen zien verhoogen en zelfs verdubbelen uit aanmerking van de geldontwaarding.

In beginsel komen die eischen billijk voor doch, gezien de begrootingsvereischen, dient men zeer voorzichtig te werk te gaan bij hunne inwilliging.

Het minimum van vrijstelling geldt inderdaad niet alleen voor de supertaxe maar ook voor de bedrijfsbelasting. Het wordt bovendien in aanmerking genomen voor de toekenning van uitstel in militiezaken, voor het verleenen van de ouderdomspensioenen (berekening van de hypothetische renten door de kinderen van de verzoekers verschuldigd), voor de toekenning van zekere premiën (bouwen van goedkoope woningen en fonds der meestbegaafden) alsook voor het kosteloos verstrekken van schoolgerief.

Alleen voor de supertaxe zou elke verhooging van 100 frank aanleiding geven tot een verlies van 1 frank tot 2 frank per schatplichtige (percent van 1 tot 2 voor de eerste drie schijven van 5.000 frank), hetzij, voor ruim een millioen schatplichtigen, eene vermindering van ongeveer 1 1/2 millioen, som waarbij de belasting dient gevoegd overeenstemmende met de verhoogingen van één vierde voor gezinslasten welke in getal 2 1/2 millioen overtreffen en tegen $\frac{\text{fr. 1,50}}{4}$

of gemiddeld 40 centiem, eene som van een millioen frank vertegenwoordigen. In ronde cijfers zou het verlies aan supertaxe meer dan 2 1/2 millioen zijn per 100 frank verhooging van het minimum, derwijze dat, indien het verdubbeld werd, zooals in zekere middens voorgesteld wordt, de Staat een nadeel van minstens 50 millioen zou ondergaan, maar dit laatste zou verdubbeld wezen want voor de bedrijfsbelasting zijn de percenten het dubbel van diegene der supertaxe en de helft van de belasting komt aan den Staat toe terwijl de andere helft toegekend wordt aan de provinciën en aan het nieuwe fonds der gemeenten. Het zou dus een verlies zijn van 100 millioen voor de Schatkist en van 50 millioen voor de provinciën en voor de gemeenten zonder de terugslagen op de andere hiervorenvermelde gebieden in acht te nemen.

Ziehier overigens eene tabel die zal toelaten de belangrijkheid van de huidige aftrekkingen (a) en van diegene (b) die uit bewuste verdubbeling zouden voortvloeien in eene gemeente met meer dan 60.000 inwoners, te meten.

Personen ten laste	.	0	1	2	3	4	5	6
Bedrijfsbelasting	a)	63.00	85.50	108.00	132.00	159.00	195.00	234.00
	b)	189.00	217.00	276.00	342.00	414.00	492.00	546.00
Supertaxe	a)	36.00	45.00	56.00	69.50	83.00	101.00	119.00
	b)	83.00	110.00	141.00	177.00	213.00	255.00	285.00

Een ongehuwde zou eene aanvullende bijkomende ontheffing genieten van $126 + 47 = 173$ frank; die som zou verhoogen naar mate van de gezinslasten en zou $312 + 166 = 478$ frank bereiken voor eenen schatplichtige met 6 personen te zijnen laste.

Een bijzonder geval zal overigens volstaan om het overdrevene van de voorgestelde verdubbeling te doen uitkomen.

Veronderstellen wij in eene localiteit met meer dan 60,000 inwoners, eenen gehuwde met twee kinderen, hetzij drie personen ten laste met inbegrip van zijne echtgenoot.

Huidig minimum $3,600 + \frac{3,600}{4} \times 3 = 6,300$ fr. zuiver of 7,000 fr. ruw (1).

Verdubbeld minimum $7,200 + \frac{7,200}{4} \times 3 = 12,600$ fr., hetzij 14,000 fr. ruw (1).

Weldu een goed werkman wint thans minder dan 5 frank per uur, hetgeen ten hoogste 40 frank per dag of 12,000 frank per jaar (300 werkdagen) maakt.

Op den buiten zou het minimum voor den gehuwde met twee kinderen gebracht worden op $4,200 + \frac{4,200}{4} \times 3 = 7,350$ frank zuiver of 8,166 frank ruw (1).

Met een dergelijk stelsel zou het meerendeel der bedienden, der werklieden, der ambachtslieden, der kleine winkeliers, der landbouwers, enz., noch supertaxe, noch bedrijfsbelasting verschuldigd zijn. Het zou de instorting van de belasting op het inkomen wezen. Op 2,700,000 rechthebbers op inkomsten zouden er ternauwernood 200,000 aan onderworpen blijven.

De belasting op het inkomen welke eene groote krachtsinspanning geweest is tot fiscale rechtvaardigheid, zou alzoo maar een onbeduidende minderheid meer treffen.

Zooals Mirabeau het reeds zegde moet elke burger aanspraak maken op de eer bij te dragen tot het dekken van de lasten van zijn land; beschermt dit laatste niet zijn persoon, zijn werk, zijne goederen; vergemakkelijkt het zijne huisvesting niet door het werk van de werkmanswoningen te begunstigen, verzekert het het onderwijs niet van zijne kinderen en waarborgt het hem geen pensioen in geval van vroegtijdige invaliditeit en ook voor zijne oude dagen?

En dat men niet zegge dat het loon geen inkomen is. Want dan zou de ambachtsman, de herbergier, de winkelier, de landbouwer, de bediende, de nijveraar, met een woord, al diegenen die van hun handen- of geestesarbeid leven, niet meer belastbaar zijn.

Het volstrekt noodzakelijke moet nochtans zooveel mogelijk voor belasting gevrijwaard blijven. Daarenboven dient men in aanmerking te nemen dat alle geringe lieden, met inbegrip van de loontrekkenden, een deel van de verbruiksbelastingen dragen; ten slotte behoort rekening gehouden met de merkelijke stijging van de levensduurte. In October 1920, wanneer het minimum verhoogd werd, was het indexcijfer 477; thans bereikt het 533, hetzij bij benadering eene verhooging van 15 t. h. Indien het minimum in die verhouding verhoogd werd en indien, voor het gemak van de berekeningen betreffende de op het vierde vastgestelde verhoogingen, men het nieuw minimum in veelvouden van vier bepaalde, zou de toestand de volgende zijn :

(1) Een tiende wordt afgetrokken voor bedrijfslasten.

		Huidig minimum.	Nieuw minimum.
Gemeenten van de 1 ^e klasse		5,600	4,200
» 2 ^e »		5,000	3,600
» 3 ^e »		2,700	3,200
» 4 ^e »		2,400	2,800
» 5 ^e »		2,100	2,400

Het cijfer 4,200 stemt overeen met een loon of wedde van ongeveer 4,700 fr. voor eenen ongehuwde, maar het minimum zou 8,400 frank bereiken voor eenen gehuwde met 3 kinderen, hetzij meer dan 9,300 frank ruw.

In eene gemeente van de 1^e klasse, zou de *afrekking* inzake bedrijfsbelasting en supertaxe gebracht worden :

Voor eenen ongehuwde, van 99 op 126 frank ;

Voor eenen gehuwde zonder kinderen, van 130 op 160 frank ;

Voor eenen schatplichtige met twee personen ten laste, van 164 op 208 frank en zoo voort.

De ontlasting zou schommelen van 27 tot 44 frank in het meerendeel der gevallen maar zou veel belangrijker zijn voor de schatplichtigen met veel kinderen.

Het hiervoren uiteengezet stelsel zou dus de lasten, welke drukken op degenen die geringe inkomsten genieten, nogal merkkelijk verlichten.

Het zou nochtans op verre na niet beantwoorden aan de verwachtingen van de groote meerderheid der loontrekkenden en zou merkkelijk onder datgene blijven dat van kracht is in andere landen. Ten blijke van het belang dat zij stelt in de groote massa der kleine lieden, heeft de Regeering de mogelijkheid nagegaan het van de *supertaxe* vrijgesteld minimum merkkelijker op te voeren ; na een grondig onderzoek der quaestie, stelt zij voor, en zulks is het voorwerp van § 1 van artikel 8, gezegd minimum met de *helft* te verhoogen. Het zal dus tot de volgende cijfers opgevoerd worden :

Klassen der gemeenten.	Ongehuwde.		Gehuwde met 3 kinderen.	
	Vrijgesteld inkomen.	Overeenstemmend benaderend loon. (1).	Vrijgesteld inkomen.	Overeenstemmend benaderend loon (1).
1 ^{ste} kl. Gemeenten van 60,000 inwoners en meer . .	5,400	6,000	9,000	10,000
2 ^{de} kl. Gemeenten van 30,000 tot en zonder 60,000 inwoners.	4,800	5,350	8,000	8,900
3 ^{de} kl. Gemeenten van 15,000 tot en zonder 30,000 inwoners	4,200	4,700	7,000	7,770
4 ^{de} kl. Gemeenten van 5,000 tot en zonder 15,000 inwoners	3,600	4,000	6,000	6,660
5 ^{de} kl. Gemeenten van minder dan 5,000 inwoners.	3,150	3,500	5,250	5,830

(1) Die cijfers zullen nog met een negende hooger zijn indien de bij artikel 7 voorgestelde tekst goedgekeurd wordt.

Een groot aantal personen die thans aan de supertaxe onderworpen zijn zullen er voortaan van vrijgesteld worden.

Wat degenen betreft die belastbaar zullen blijven, de voorgestelde verhooging zal voor hen ook eene merkelijke ontlasting medebrengen, zooals blijkt uit onderstaande tabel :

Afstrekking van supertaxe.

Gemeenten van 60,000 inwoners en meer :

Aantal personen ten laste :	0	1	2	3	4
Huidig stelsel . . . fr.	36.00	45.00	56.00	69.50	83.00
Voorgesteld stelsel . . .	56.00	69.50	83.00	96.50	110.00
Verschil	20.00	24.50	27.00	27.00	27.00

Gemeenten van 30,000 tot en zonder 60,000 inwoners :

Huidig stelsel . . . fr.	50.00	57.00	48.00	53.00	65.00
Voorgesteld stelsel . . .	48.00	59.00	71.00	83.00	95.00
Verschil	18.00	22.00	26.00	30.00	50.00

Gemeenten van 15,000 tot en zonder 30,00 inwoners :

Huidig stelsel . . . fr.	27.00	34.00	40.00	47.00	56.00
Voorgesteld stelsel . . .	42.00	49.00	59.00	69.50	80.00
Verschil	15.00	15.00	19.00	22.50	24.00

Gemeenten van 5,000 tot en zonder 15,000 inwoners :

Huidig stelsel . . . fr.	24.00	30.00	36.00	42.00	48.00
Voorgesteld stelsel . . .	36.00	42.00	48.00	56.00	65.00
Verschil	12.00	12.00	12.00	14.00	17.00

Gemeenten van minder dan 5,000 inwoners :

Huidig stelsel . . . fr.	21.00	26.00	31.00	37.00	42.00
Voorgesteld stelsel . . .	31.00	37.00	42.00	47.00	53.00
Verschil	10.00	11.00	11.00	10.00	11.00

De vermindering van belasting zal dus gaan van 10 tot 30 frank per belastingsschuldige, volgens zijne gezinslasten en de klasse waarin de gemeente zijner woonplaats ingedeeld is.

Paragraaf 2 van artikel 8 strekt tot het temperen van de financieele gevolgen van de verhooging van het vrijgesteld minimum.

Zooals uiteengezet is, zal die maatregel voor gevolg hebben de aftrekking van belasting overeenstemmende met het minimum te vermeerderen. Deze vermeerdering zal evenwel maar merkkelijk blijven voor de schatplichtigen die slechts geringe of gemiddelde inkomsten genieten ; voor diegenen die over belangrijke inkomsten beschikken is zij bijna onbeduidend.

Ook zou men ze geheel kunnen afschaffen van het oogenblik af dat de schatplichtige een inkomen heeft dat een zeker cijfer overtreft.

Nochtans om een te groot verschil te vermijden tusschen diegenen die zich onmiddellijk boven of onder de grens bevinden, zou er trapsgewijze dienen gehandeld te worden. Daarom wordt gemelde aftrekking, met inbegrip van de verhoogingen wegens gezinslasten, bij het ontwerp met de helft verminderd wanneer het globaal inkomen van den schatplichtige begrepen is tusschen 20,000 en 40,000 frank en wordt ze afgeschaft wanneer het globaal inkomen 40,000 fr. overschrijdt.

Doch de vermindering van 5 t. h. per persoon ten laste zal blijven toegepast worden, onverminderd diegene van 5 t. h. toegestaan in zake bedrijfsbelasting voor de kinderen ten laste boven drie.

Overigens zal gezegde § 2 van artikel 8 niet toepasselijk zijn voor de bedrijfsbelasting zoodat de belanghebbenden te dien opzichte verder de aftrekkingen blijven genieten welke overeenstemmen met de drie vierden van het vrijgesteld minimum en met hunne gezinslasten, welk ook het bedrag van hunne bedrijfsinkomsten weze.

ART. 9.

Zooals reeds uiteengezet, werd het van de supertaxe vrijgesteld minimum aanvankelijk verhoogd met *één tiende* voor elk persoon ten laste; in 1920 werd die verhooging opgevoerd tot *twee tienden* voor de vrouw en de kinderen boven de acht jaar en in 1924 werd zij gelijkelijk op een *vierde* gebracht en zelfs op één derde, zegge 1,200 frank, in al de klassen van gemeenten, voor elk kind *boven drie*.

De verhooging met één vierde, alhoewel overdreven, werd in 1924 aangenomen omdat het in October 1920 vastgesteld minimum niet opgevoerd was geworden om te voorkomen de ongehuwden te bevoordeelen; maar aangezien bij artikel 8 voorgesteld wordt dat minimum met de helft te verhoogen, lijkt het noodig de vermeerdering per persoon ten laste tot één zesde te verminderen; de verhooging per kind boven drie zou nochtans op 1,200 frank behouden blijven.

Het handhaven van het huidig stelsel (verhooging met één vierde en gebeurlijk met één derde) zou inderdaad tot eene klaarblijkende overdrijving leiden; aldus zou, in eene gemeente van 60,000 inwoners of meer, de gehuwde met drie kinderen, hetzij 4 personen ten laste, van elke supertaxe vrijgesteld worden

indien zijn inkomen $5,400 + \frac{5,400 \times 4}{4} = 10,800$ frank zuiver of 12,000 frank

ruw (1) niet overtreft; degene die 6 personen zou ten laste hebben, waaronder 3 kinderen, zou vrijgesteld zijn indien zijn inkomen $5,400 + \frac{5,400 \times 4}{4} + \frac{5,400 \times 2}{3} = 14,400$ frank zuiver of 16,000 frank ruw niet

overtreft (1). Dit ware voorzeker overdreven.

Het verlagen van het vierde tot het zesde der quotiteit van verhooging, zal de

(1) De cijfers zullen nog verhoogen met een negende zoo artikel 7 goedgekeurd wordt.

fiscale voordeelen welke de personen, die gezinslasten hebben, thans genieten, niet beperken. In feite zal het vrijgesteld minimum der belanghebbenden *met de helft* verhoogd worden bij de basis (dat is met 1,800 frank in de gemeenten van 60,000 inwoners en meer) en zij zullen eene verhooging behouden hetzij van 900 frank per persoon ten laste $\left(\frac{5,400}{6} = 900 \text{ als } \frac{3,600}{4}\right)$ hetzij van 1,200 frank per kind boven drie; maar voor degenen die talrijke kinderen hebben, zal gezegde verhooging meer merkbaar zijn dan voor de ongehuwden, daar zij zal slaan op schijven van inkomsten die aan een hoogere belasting onderworpen zijn.

Tegen 1, 1 1/2 of 2 t. h., percentages onderscheidenlijk van toepassing op de eerste drie schijven van 5,000 frank, vertegenwoordigt eene verhooging van aftrekking van 1,800 fr. een verlies van 18 tot 36 frank, volgens het geval.

Zal feitelijk van de supertaxe vrijgesteld zijn, de gehuwde met drie kinderen wiens inkomen $5,400 + 900 \times 4 = 9,000$ frank zuiver of 10,000 frank loon niet overtreft (1).

ART. 10.

Dat artikel streeft er naar eene groote vereenvoudiging op bestuurlijk gebied te bewerkstelligen. Meer dan één millioen belastingsschuldigen wier inkomen niet 10,000 frank bereikt, zijn thans in de supertaxe aangeslagen, hetgeen het drukken, het opmaken, het uitreiken, het inzamelen en het onderzoeken van ontelbare aangiften vergt, alsmede een aanzienlijken arbeid wat de waarschuwing-uittreksels uit de kohieren, de inningen, de vervolgingen, enz., betreft.

Vroeger reeds werd de gedachte geopperd de supertaxe en de bedrijfsbelasting te gelijk te heffen, hetgeen verwezenlijkt werd voor de inkomsten van 12,000 fr. of minder, bij koninklijk besluit van 5 Mei 1925, genomen in uitvoering van artikel 11, § 4, der wet van 28 Februari 1924.

Het schijnt mogelijk dat stelsel te veralgemeenen door het toe te passen op al de cedulaire belastingen.

Voor de inkomsten van 10,000 frank of minder, zou men de supertaxe kunnen afschaffen en, bij wijze van compensatie, uitsluitend ten bate van den Staat (2) buitengewone opcentiemen op de cedulaire belastingen kunnen vestigen.

Die opcentiemen zouden vastgesteld zijn :

1° op 10 centiemen voor de grondbelasting welke in hoofdsom 10 t. h. bedraagt ;

2° a) op 10 centiemen voor de belasting op roerende zaken, geheven van de inkomsten van aandeelen, obligaties, enz., dewelke, over 't algemeen, gaat van 10 tot 20 t. h.; maar aangezien de meeste inkomsten van nationale openbare fondsen van die belasting vrijgesteld zijn terwijl zij aanleiding geven tot de supertaxe, zou er aldus eene zekere compensatie tot stand komen ;

b) op 20 centiemen voor de belasting op roerende zaken geheven van sommige inkomsten van vreemden oorsprong, dewelke slechts 5 t. h. bedraagt ;

(1) De cijfers zullen nog verhoogd met een negende zoo artikel 7 goedgekeurd wordt.

(2) Men weet dat de supertaxe algeheel aan den Staat ten goede komt.

3° op 40 centiemen voor de bedrijfsbelasting op de inkomsten welke 40.000 frank niet te boven gaan; hunne opbrengst zal nagenoeg overeenkomen met de supertaxe welke ter zake zou toepasselijk zijn.

Het getal der opcentiemen op de bedrijfsbelasting zal verviervoudigd worden in dien de inkomsten in het *buitenland* behaald werden; deze in schijn abnormale maatregel wordt gebillijkt door het feit dat de bedrijfsbelasting op de inkomsten van vreemden oorsprong berekend wordt volgens het *vierde* van de gewone percentages.

Het is wel verstaan dat die buitengewone opcentiemen van de belastbare inkomsten zullen moeten afgehouden worden door degenen die deze inkomsten verschuldigd zijn of door degenen die ze betalen; de regel van het afhouden bij de bron zal dus ter zake toepasselijk zijn; evenwel bepaalt de nieuwe tekst uitdrukkelijk dat de buitengewone opcentiemen ten laste zijn van de rechthebbenden op de inkomsten, niettegenstaande elk *vroeger* tegenstrijdig beding. Die bepaling heeft twee redenen: ten eerste, die opcentiemen vervangen de supertaxe; ten tweede, de supertaxe mag verminderd worden ten beloope van het bedrag dier opcentiemen, zooals uiteengezet wordt onder het volgend artikel. Die bepaling geldt, wel te verstaan, enkel voor het verleden en beïnvloedt geenszins de overeenkomsten welke na de wet zullen gesloten worden.

Anderdeels zullen die buitengewone opcentiemen verschuldigd zijn door al de rechthebbenden op inkomsten, welke ook hunne hoedanigheid of hunne nationaliteit wezen; aldus zal de zoo dikwijls uitgedrukte wensch verwezenlijkt worden om de vreemdelingen die in België inkomsten verwerven ook aan eene geringe supertaxe te onderwerpen; dat stelsel zal eveneens toelaten als 't ware een supertaxe te heffen van de reserves welke, in de vennootschappen op aandeelen of van personen, samengesteld worden met tijdelijke vrijstelling van die belasting; die buitengewone opcentiemen zullen, inderdaad, desgevallende niet mogen afgetrokken worden bij toepassing van artikel 52 der geordende wetten.

De buitengewone opcentiemen zijn niet toepasselijk wat betreft:

a) De grondbelasting in verband met domeingoederen (het is overbodig dat de Staat eene belasting heffe van zijn eigen inkomsten);

b) de belasting op roerende zaken geheven van de inkomsten bedoeld onder n° 7 en 8 van artikel 34 (artikel 5 van het ontwerp), 't is te zeggen, van de inkomsten:

1° Der obligaties in het buitenland uitgegeven door Belgische vennootschappen op aandeelen, voor de behoeften van hunne buitenlandsche inrichtingen; (die door vreemdelingen genoten inkomsten komen niet voort van eene bedrijvigheid in België);

2° Der kapitalen ter beschikking van Belgische firma's gesteld door vreemdelingen die in België noch woonplaats, noch verblijfplaats, noch inrichting bezitten; (de vreemde kapitalen behooren naar België gelokt door het invoeren van een goedgeunstige fiscale wetgeving);

3° Der Belgische openbare fondsen; (alle verzwarende van de fiscale lasten zou slechts nadeelig kunnen zijn voor de reeds zoo enge markt der nationale openbare fondsen);

4° Der sommen gestort in de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas of in de

Deposito- en Consignatiekas of in de andere spaarkassen afhangende van een openbare instelling, voor zoover deze laatste stortingen niet 5,000 frank per inlegger overtreffen; (degenen die al die bedoelde sommen storten zijn de kleine naastige spaarders die moeten aangewakkerd worden door een maatregel van fiscale verzachting. De sommen welke ter Algemeene Spaar- en Lijfrentekas gestort worden, worden overigens hoofdzakelijk aangewend tot aankoop van nationale openbare fondsen of tot andere bestemmingen van openbaar belang).

c) De forfaitaire bedrijfsbelasting; (degenen die gezegde forfaitaire belasting verschuldigd zijn, zijn van de supertaxe vrijgesteld, wijl hun inkomen minder is dan het van die belasting vrijgestelde minimum).

Art. 11.

Het nieuw voor de inkomsten welke 10,000 frank niet overtreffen voorgestelde stelsel (art. 10), brengt de afschaffing mede van de forfaitaire supertaxe en, bijgevolg, ook die van het tweede lid van § 1 van artikel 45, hetwelk die belasting bedoelt.

Daar, anderdeels, voor gezegde inkomsten van 10,000 frank of minder, de supertaxe eenigszins vervangen is door buitengewone opcentiemen op de cedulaire belastingen en aangezien de rooster der supertaxe toepasselijk blijft alsof de eerste twee schijven van 5,000 frank nog belastbaar waren, dient elke dubbele aanslag vermeden door toe te laten het bedrag van de opcentiemen of eene ongeveer gelijkwaardige som van de supertaxe af te trekken.

Dat is het doel van de nieuwe § 3 van artikel 45, luidende als volgt :

« De supertaxe wordt bovendien verminderd ten beloope :

a) van de opcentiemen op de grondbelasting, op de belasting op roerende zaken of op de bedrijfsbelasting desgevallende ten bate van den Staat geheven en door den belanghebbende persoonlijk gedragen ;

b) van één ten honderd van de inkomsten van roerende kapitalen ten ware de opcentiemen op de belasting op roerende zaken reeds afgetrokken werden krachtens littera a. »

De bepaling van littera a vergt geen verantwoording; deze van littera b wordt uitgelegd door het feit dat, aangezien de personen die roerende waarden in bezit hebben over 't algemeen onbekend zijn en de samenstelling van de portefeuilles afwisselt, het Beheer de door de belanghebbenden betaalde opcentiemen op de belasting op roerende zaken niet kent. Daarom werd het dienstig geacht die opcentiemen op forfaitaire wijze op één t. h. der inkomsten te ramen, quotiteit welke het middeliijfer van de toepasselijke percentages uitmaakt. Maar diegenen die opcentiemen zullen ondergaan op inkomsten van aangewende kapitalen, van hypothecaire en andere schuldvorderingen of van persoonlijke bewaaringen zullen het bedrag van die opcentiemen mogen aftrekken.

Het hoeft geen betoog dat de aftrekking van de opcentiemen zal geschieden vóór diegene wegens gezinslasten.

Art. 12.

Evenals diegene van artikelen 1 en 4, heeft de tekst van artikel 12 ten doel de verrichtingen tot aanslag en invordering van de belastingen te bespoedigen. Welk

ook de datum van afsluiting der balans weze, het Beheer dient zonder te veel vertraging de verschuldigde aanslagen te kunnen vestigen ; desgevallende zullen deze voorloopig geregeld worden alsof geen deel der winsten omgedeeft werd : het geldt, inderdaad, als regel, in de vennootschappen op aandeelen, de beslissing nopens de verdeling van de winsten aan de algemeene vergadering voor te behouden. In afwachting dat die beslissing toelate de aanslagen definitief te regelen, zullen de belasting op roerende zaken en de bedrijfsbelasting onderscheidenlijk gevestigd worden op de vermoedelijke inkomsten van de aangewende kapitalen en op het hooger bedrag der winsten.

Te dien einde bepaalt artikel 12 namelijk dat binnen de drie maand na de afsluiting van de balans en van de winst- en verliesrekening, de belastingschuldigen die hunne comptabiliteit voeren anders dan per burgerlijk jaar, alsmede al de vennootschappen op aandeelen gehouden zijn aan den toezieners der belastingen van het gebied, tegen ontvangbewijs, eene aangifte te overhandigen vermeldende, per categorie, het bedrag van de in de belasting op roerende zaken of in de bedrijfsbelasting belastbare inkomsten.

Al de schatplichtigen zullen dus voortaan hetzelfde regime ondergaan in dezen zin dat al de aangiften zullen moeten ingediend worden binnen de drie maand, hetzij na 31 December voor diegenen die geen comptabiliteit voeren of wier geschriften op dien datum afgesloten worden, hetzij na den statutairen, conventioneelen of gewoonlijken afsluitingsdatum van de balans wanneer deze afgesloten wordt op een anderen datum dan 31 December.

ART. 13.

Artikel 57 van de geordende wetten bepaalt dat bij niet-aangifte of in geval de aangifte valsch wordt bevonden en in zoover de bewimpelde inkomsten meer dan één tiende of 10.000 frank bedragen, de belasting verdriedubbeld wordt op het gedeelte van de bewimpelde inkomsten, zonder het bedrag van die inkomsten te mogen overschrijden.

Welnu, niettegenstaande die reeds strenge bestraffing, blijven sommige schatplichtigen zich aan hunne fiscale verplichtingen onttrekken. Om die slechte burgers voorbeeldig te straffen, voorziet artikel 13 van het ontwerp dat, ingeval van herhaling, de opzettelijke bewimpeling van belastbare inkomsten, zelfs wanneer zij voortvloeit uit gewilde niet-aangifte, gestraft wordt met eene gevangenisstraf van acht dagen tot eene maand. En opdat die straf, desgevallende, gansch hare nuttige uitwerking zou verkrijgen, bepaalt dit artikel dat elke aldus uitgesproken veroordeeling tijdens een jaar in de openbare aanplakplaatsen van de door den veroordeelde bewoonde gemeente zal aangeplakt worden.

De Engelsche en Nederlandsche wetgevingen voorzien insgelijks gevangenisstraf in zake belasting op het inkomen.

ART. 14.

Om de werkzaamheden van aanslag en van invordering te bespoedigen en te vereenvoudigen, heeft het Beheer onlangs beslist de aanslagen van de belasting-

schuldigen wier aangifte in de belastingen op de inkomsten onmiddellijk of na bespreking door den bevoegden toezieners der belastingen aangenomen wordt, niet meer in een kohier op te nemen. In die gevallen, dewelke zeer talrijk zijn, doet gezegde ambtenaar aan den betrokken schatplichtige rechtstreeks een bericht van aanslag geworden; maar indien deze verzuimt te betalen, kan het Beheer geen interesten wegens verwijl vorderen en bevindt het zich in de onmogelijkheid de invordering te vervolgen van de belasting, dewelke nochtans overeenstemt met de aangegeven inkomsten. Opdat het Beheer niet verplicht weze in die omstandigheden de langdurige en lastige verrichtingen opnieuw te beginnen, bestaande in het opmaken van het kohier, het uitvoerbaar verklaren daarvan, het uitreiken van waarschuwingsuittreksels uit het kohier, volstaat het, zooals voorzien wordt bij artikel 14 van het ontwerp, dat het bericht van aanslag gelijkgesteld worde met het waarschuwingsuittreksel uit het kohier namelijk voor de opvorderbaarheid van de belasting en van de interesten wegens verwijl.

Herhaald wordt dat die bepaling, zonder de rechtmatige belangen der belastingsschuldigen ook maar ietwat te benadeelen, de verrichtingen in verband met het aanslaan en het invorderen merkelyk zal vereenvoudigen en waarschijnlijk zal toelaten andere maatregelen te overwegen met het oog op eene betere bestuurlijke inrichting.

Art. 15.

Artikel 74 der geordende wetten betreffende de belastingen op de inkomsten bepaalt dat « de ontdoken belasting kan gevorderd of nagevorderd worden gedurende *vijf jaar* vanaf 1 Januari van het jaar dat zijn naam aan het dienstjaar geeft, en wel onverminderd de toepassing van de fiscale boeten ».

De verlenging van dat tijdsbestek werd reeds voorgesteld door het parlementair initiatief; ter gelegenheid van het onderzoek van het ontwerp van den heer Max Hallet (*Parl. besch.*, n° 126, zitting 1920-1921), heeft de commissie van financiën van de Kamer der Volksvertegenwoordigers om de volgende redenen geweigerd dezen laatste te volgen waar hij het tijdsbestek voor het navorderen der ontdoken rechten op tien jaar bepaalde :

« De heer Hallet stelt voor den termijn van verjaring van vijf op tien jaar te brengen op grond van volgende beschouwing : de toepassing van de nieuwe wet zal van de bestuursbeamten zooveel werk eischen dat eene onmiddellijke of latere controle over de aangiften welke thans door de schatplichtigen worden ingediend, niet mogelijk wezen zal, waaruit ieder schatplichtige die in gebreke is, voordeel zou trekken.

» Leden van de commissie deden opmerken dat, ofschoon in beginsel eens zijnde met den heer Hallet, zij niettemin niet volkomen konden instemmen met zijn besluit, vernits, zoo de verjaring op tien jaar wordt gebracht, het bestuur herhaaldelyk in betwisting zal komen met de erfgenamen van den schatplichtige. Zij hebben voorgesteld den termijn slechts dan te verlengen wanneer de aangifte valsch was of geen aangifte hoegenaamd werd gedaan.

» Deze meening werd door uwe commissie gedeeld.

» Op grond van de rechtspraak welke bestond in zake taxe op de werkelijke inkomsten en winsten is uwe commissie van gevoelen dat er, namelijk, bedrog bestaat ingeval eene belastbare som met opzet wordt verborgen.

» Zij stelt u dus voor den tekst van artikel 74 te wijzigen als volgt :

» Bij niet-betaling van belastingen, wegens niet gedane aangifte of valsche aangifte, kan de ontdoken belasting worden gevorderd of nagevorderd gedurende tien jaar van af 1 Januari van het jaar dat zijn naam aan het dienstjaar geeft.

» Die tijdsruimte wordt tot vijf jaar verminderd in geval van niet-betaling der belastingen wegens onnauwkeurige of onvolledige aangifte. »

De vorige Regeering heeft dien tekst overgenomen in haar fiscaal ontwerp van Februari 1923 (art. 17, *Parl. besch.* n^r 137, zitting 1922-1923) ; de Kamer keurde hem goed maar, na bespreking voor en tegen in den Senaat, wees deze de gevraagde verlenging van het tijdsbestek af (zitting van 19 December 1923, *Annales parlementaires*, Senaat, bl. 149).

De beschouwingen daaromtrent uiteengezet door den heer Hallet en door de Commissie van financiën der Kamer hebben niets van hunne waarde verloren ; de ondervinding heeft daarentegen bewezen dat alle nuttige maatregelen moeten genomen worden om het bedrog te beperken ; artikel 15 van het ontwerp heeft dan ook vorenstaanden tekst overgenomen.

Het tijdsbestek van vijf jaar zal dus toepasselijk blijven wanneer de belastingsschuldige, verre van de belastbare inkomsten opzettelijk bewimpeld te hebben, door onwetendheid of verkeerd begrip van de teksten, te goeder trouw zal verzuimd hebben sommige inkomsten in zijne aangifte te begrijpen.

Daarenboven, indien de aanslag, na het verstrijken van het tijdsbestek van vijf jaar, nietig verklaard wordt ingevolge gebrek in den vorm of in de rechtspleging, zal het Beheer beschikken over een nieuw tijdsbestek van één jaar, te beginnen van de beslissing tot nietig-verklaring, om den belanghebbende opnieuw te belasten.

De huidige tekst van artikel 74 der geordende wetten laat voorzeker over 't algemeen toe de belasting te verhalen welke niet in den loop van het dienstjaar kon gevestigd worden ingevolge de al dan niet gewilde nalatigheid van den schatplichtige, zijne kwade trouw of zijn bedrieglijk inzicht; hij is insgelijks een bijna zekere waarborg voor de herstelling van gebeurlijke missingen in het bedrag der aanslagen.

De ondervinding heeft nochtans geleerd dat voormelde tekst niet volstaat om de Schatkist voor alle verlies te vrijwaren. Zoo het waar is dat de geschillen in zake rechtstreeksche belastingen meestal eene definitieve oplossing krijgen vóór het verstrijken van het hierboven voorziene tijdsbestek van vijf jaar, zijn er evenwel gevallen waarin de complexiteit van de opgeworpen vraagstukken, het moeizaam instudeeren der bundels, het overlast-zijn van sommige rechtsmachten, de gerechtelijke oplossing tot het uiterste oogenblik en zelfs tot later vertragen zoodat, indien het bevoegde Hof een gebrek in den vorm of in de rechtspleging vaststelt dat tot dan ontsnapt was, — gebrek ingevolge hetwelk de aanslag op onwettige wijze gevestigd werd — het Beheer zich in de onmogelijkheid bevindt den betrokken belastingsschuldige opnieuw te belasten en de Schatkist belangrijke sommen verliest welke haar nochtans volgens de wet verschuldigd waren, ten minste wat het niet betwist gedeelte der belasting betreft.

Een der bepalingen van artikel 15 heeft ten doel dien toestand te verhelpen. In dergelijk geval zal het rechtsverval slechts kunnen ingeroepen worden één jaar

na den datum van de definitieve gerechtelijke beslissing, hetgeen het Beheer zal in staat stellen, desgevallende, een regelmatig en aanslag te vestigen zelfs na het verstrijken van het hierboven bedoeld tijdsbestek van vijf jaar.

Die bepaling zou onder andere toepasselijk zijn op de aanslagen in zake voormalige belastingen die onlangs door de bevoegde Hoven nietig verklaard werden omdat zij niet gevestigd werden door een voltallig college van patentzitters.

Maar, in geen geval, mag, zooals reeds bedongen werd bij een amendement dat in 1923 in den Senaat ingediend werd, de navordering van ontdoken rechten ten laste van de erfgenamen van eenen schatplichtige nog geschieden vijf jaar na zijn overlijden.

Dat is de tekst van § 2 van artikel 15.

Art. 16.

De wet van 29 October 1919, houdende invoering van de belastingen op de inkomsten, had het percentage der cedulaire belastingen derwijze vastgesteld dat deze niet enkel de hoofdsom ten bate van den Staat behelzen, maar ook de provincie- en gemeentepcentiemen op de bij gezegde wet afgeschafte voormalige rechtstreeksche belastingen.

De onderscheiden aandeelen van den Staat, de provinciën en de gemeenten in de nieuwe belastingen werden alsdan bepaald als volgt :

Aard der belastingen.	Aanslag-percentage.	Aandeel van		
		den Staat.	de provincie.	de gemeente.
Grondbelasting	10	5 10	1 10	4 10
Belasting op roerende zaken tegen het volle bedrag geheven van de inkomsten van aandeelen	10	5 10	2.5 10	2.5 10
Bedrijfsbelasting	2 tot 10	5 10	2.5 10	2.5 10

Die aandeelen hadden ten doel aan de provinciën en aan de gemeenten dezelfde inkomsten te bezorgen als vroeger, maar wegens de vertraging welke de invoering van het nieuw fiscaal stelsel ondergaan heeft en vooral uit hoofde van het bedrag in de aangiften, heeft de opbrengst van de belastingen op de inkomsten niet van 't begin af aan de voorzieningen van den Wetgever beantwoord.

De wet van 16 Juli 1922 heeft dan ook aan de provinciën en aan de gemeenten toegelaten, voor de jaren 1922 en 1923 opcentiemen op de cedulaire belastingen te vestigen; anderdeels heeft zij aan het nieuwe fonds der gemeenten, ingesteld bij de wet van 19 derzelfde maand, het aandeel van twee tienden en half toegekend dat aanvankelijk aan de gemeenten verleend werd in de bedrijfsbelasting bij de bron afgehouden van de wedden, loonen en pensioenen.

Daar de eerste dier wetten slechts een tijdelijk karakter had, werd de tusschenkomst van den wetgever opnieuw noodig geoordeeld. Aldus heeft de wet van 17 Maart 1923 het recht van de provinciën en van de gemeenten om opcentiemen te vestigen vernieuwd, maar het getal dezer werd voor een tijdperk van twee jaren

beperkt. Die wet heeft bovendien eene nieuwe verdeeling der provinciale en gemeentelijke aandeelen ingevoerd; de toestand doet zich thans voor als volgt :

Aard der belastingen.	Aanlag- percentage.	Aandeel van		
		den Staat.	de provincie.	de gemeente.
Grondbelasting	10	4 10	1 10	5 10
Belasting op roerende zaken tegen het volle bedrag geheven van de inkomsten van aandeelen	15	6.46 10	2 15	2.5 10
Belasting op roerende zaken geheven van de inkomsten der aangewende kapitalen	10	7 10	1 10	2 10
Bedrijfsbelasting niet geheven bij de bron	2 tot 10	7 10	1 10	2 10
Bedrijfsbelasting geheven bij de bron	2 tot 10	5 10	2.5 10	2.5 10

(fonds der gemeenten)

Over 't algemeen hebben de provinciën dus $\frac{1}{10}$, terwijl de gemeenten $\frac{2}{10}$ ontvangen. Op dien regel wordt uitzondering gemaakt wat betreft :

- a) de grondbelasting waarvan de gemeenten $\frac{5}{10}$ bekomen;
- b) de belasting op roerende zaken tegen het volle bedrag geheven van de inkomsten van aandeelen, waarvan de provinciën $\frac{2}{15}$ en de gemeenten $\frac{2.5}{10}$ verkrijgen;
- c) de bedrijfsbelasting geheven bij de bron, waarin de provinciën en de gemeenten hun aanvankelijk aandeel van $2\frac{1}{2}$ tienden behouden hebben.

Die afwijkingen, welke gebillijkt waren door de betrekkelijk geringe opbrengst der belastingen en den neteligen toestand van menige gemeente, hebben thans niet meer dezelfde reden van bestaan; gezegde opbrengst is inderdaad in 1924 aanzienlijk gestegen; de provinciën en de gemeenten zijn anderzijds bevoegd om onderscheidenlijk tot 20 en 80 oepcentiemen op de cedulaire belastingen te heffen. Het lijkt dus voegzaam op dat gebied eenheid in de wetgeving te brengen.

Men beseft dat, naar aanleiding van den plaatselijken aard van de grondbelasting, de gemeenten daarin een aanzienlijker aandeel hebben dan in de andere belastingen, maar het is niet redelijk hun vijf tienden van die belasting toe te kennen en slechts vier ervan aan den Staat, des te minder daar de gemeenten daarenboven nog 80 oepcentiemen mogen heffen, plus eene wegenistaxe gelijk aan één tiende van het gebouwd inkomen en aan één twintigste van het ongebouwd inkomen, derwijze dat, alles te zamen, de gemeenten $5 + 8 + (10 \text{ of } 5) = 23$ of 18 t. h. van het inkomen hebben.

Men zou des te meer tot het aanvankelijk stelsel kunnen terugkeeren (vijf tienden aan den Staat en vier tienden aan de gemeenten) daar, ingevolge de opneming der huurakten en de daarmede gepaard gaande herziening van het kadastraal inkomen van de onroerende goederen die door hunnen eigenaar betrokken of geëxploiteerd worden, de gemeenten eerlang een aanzienlijke verhooging hunner middelen zullen bekomen.

De zeer hooge opbrengst van de belasting op roerende zaken geheven van de inkomsten van aandelen, dewelke van 74 miljoen in 1920, gestegen is tot 190 miljoen in 1924, alsmede de niet minder hooge opbrengst van de bedrijfsbelasting afgehouden bij de bron, dewelke van 48 miljoen in 1920, geklommen is tot 160 miljoen in 1924, laten eveneens toe de onderscheiden aandelen der provinciën en der gemeenten in die beide belastingen tot één tiende en tot twee tienden te verminderen, zonder dezelve te zeer te benadeelen.

Opgemerkt dient inderdaad, dat de belasting op roerende zaken tegen het volle bedrag geheven van de inkomsten van aandelen van 15 tot 20 t. h. opgevoerd wordt (art. 5 van het ontwerp), zoodat de opbrengst dier belasting merkelyk zal stijgen. De provinciën die thans $\frac{2}{15}$ van 15 t. h. of 2 t. h. trekken, zullen voortaan $\frac{1}{10}$ van 20 t. h. of 2 t. h. trekken, 't is te zeggen dezelfde quotiteit als vroeger.

Wat de gemeenten betreft die thans het vierde van 15 t. h. of 3.75 t. h. trekken, zij zullen voortaan $\frac{2}{10}$ van 20 t. h. of 4.00 t. h. bekomen, zegge 0.25 t. h. meer, hetgeen ongeveer 5 miljoen voor al de gemeenten van het Rijk uitmaakt.

Wat de bedrijfsbelasting betreft, zal het verlies nogal aanzienlyk zijn, maar de provinciën en de gemeenten zullen eene zekere compensatie vinden in de nieuwe bepalingen van artikel 6, dewelke de opbrengst van gezegde belasting merkelyk zullen doen stijgen.

Anderdeels, voorziet het ontwerp eveneens eene herziening van de aandelen welke aan de provinciën en aan de gemeenten toegekend worden in de taxe op de automobielen; de gemeenten zullen er in ruime mate voordeel uit trekken. Daarenboven voorziet het ontwerp betreffende de taxe op het spel en de weddenschappen en de bijzondere belastingen op de oorlogswinsten en de uitzonderlijke winsten gunstige bepalingen voor de gemeentelyke financiën.

ART. 17.

Dat artikel laat aan de Regeering toe de bepalingen der wetten betreffende de belastingen op de inkomsten te ordenen en door den *Moniteur* te doen bekendmaken, zooals reeds in 1924 gedaan werd.

ART. 18.

Artikel 18 is een overgangsmaatregel.

De paragraaf één bepaalt dat de voorschriften van dezen titel toepasselyk zijn op de aanslagen van de dienstjaren 1926 en volgende. De artikelen 13 (straffen in geval van bedrog bij herhaling), 14 (gelijkstelling van het bericht van aanslag met het waarschuwings-uittreksel uit het kohier) en 15 (verlenging van de termijnen voor de navordering van de ontdoken belastingen) zijn evenwel uitvoerbaar daags na de bekendmaking der wet. Anderzijds zijn artikel 5, voor zoover het verhooging van de belasting op roerende zaken voorziet, en artikel 10, § 3, n° 2, houdende vestiging van buitengewone opcentiemen ten bate van den Staat, voor de eerste maal toepasselyk op de inkomsten bedoeld onder n°s 1 tot 3, 5 en 6 en van 1 Januari 1926 af toegekend of betaalbaar gesteld.

Bij § 2 wordt voorzien dat de schatplichtigen die hunne geschriften in den loop van het jaar afsluiten voor het dienstjaar 1926 zullen belast worden volgens de uitslagen van de in 1925 en in 1926 afgesloten balansen of rekeningen.

Het spreekt van zelf dat die winsten niet zullen samengevoegd worden, maar dat twee afzonderlijke aanslagen zullen geregeld worden met afzonderlijke toepassing van de progressiviteit op grond van de belastbare baten van elk maatschappelijk boekjaar.

Sommige schatplichtigen zullen weliswaar aldus tweemaal de belasting moeten betalen in 1926, maar zij werden daaraan niet onderworpen het eerste jaar der toepassing van het nieuw fiscaal stelsel.

Dezelfde regel is toepasselijk wat de personen betreft die in België metterwoon gevestigd zijn of aldaar verblijven en die, in 1925, rechtstreeks inkomsten in het buitenland geïncasseerd hebben; zij zullen dus de belasting op roerende zaken in 1926 verschuldigd zijn op die inkomsten en zullen, in den loop van dat jaar, de soortgelijke inkomsten moeten aangeven op het oogenblik hunner incasseering.

II. — BELASTING OP HET MOBILAIR.

De belasting op het mobilair, zooals zij ontstaan is uit de beraadslagingen van het Parlement, heeft niet opgebracht wat daarvan kon verwacht worden: terwijl de Memorie van Toelichting eene jaarlijksche ontvangst ten bate van den Staat van 35 miljoen deed verhoppen, heeft deze slechts 6.4 miljoen bereikt voor het dienstjaar 1921, 6.6 miljoen voor het dienstjaar 1922, 7.8 miljoen voor het dienstjaar 1923 en 10 miljoen voor het dienstjaar 1924.

De oorzaken van die lagere opbrengst vloeien voort uit de wijzigingen welke door de Wetgeving in het ontwerp der Regeering gebracht werden. Hetzelve voorzag, inderdaad, in de gemeenten met meer dan 30,000 inwoners, slechts eene aftrekking bij de basis van 3,000 frank per gezin, benevens de verhoogingen voor gezinslasten, en die quotiteiten werden met de helft of met een vierde verminderd in de gemeenten die, ten opzichte van de toepassing der belastingen op de inkomsten, beschouwd worden als hebbende eene bevolking onderscheidenlijk onder de 5,000 en onder de 30,000 inwoners (Kamer, zittijd 1920-1921, *Besch.*, n^r 296, bijlage, bl. xii); maar de Middensectie stelde voor gezegd cijfer tot 4,000 frank op te voeren (*Besch.*, n^r 500, bijlage bl. 94) en, ingevolge een amendement van een harer leden, bracht de Kamer de aftrekking per gezin op 5,000 frank (*Annales parl.*, vergadering van 3 Augustus 1921, bl. 2525). Daarenboven werd, naar hetgeen door de Middensectie werd voorgestaan, de belastbare waarde van het mobilair, in de meeste gevallen, beperkt op twaalf maal het kadastraal inkomen, terwijl het Regeeringsontwerp vijftien maal gezegd inkomen voorzag.

Ten slotte werd door de Kamer een als volgt opgesteld amendement aangenomen: « Wanneer de belastingplichtige het vermoeden, door de wet gevestigd en op het kadastraal inkomen gegrond, niet inroept, wordt er geen onderscheid gemaakt tusschen groote, gemiddelde en kleine gemeenten en bedraagt de vrij-

stelling 5,000 frank + 1,000 frank voor elk gezinslid, welke ook de bevolking der gemeente zij. » (3de lid van art. 75 der wet van 28 Augustus 1921.)

Die bepaling verbrak den ganschen samenhang der wet, want zij had voor gevolg de meeste belastingschuldigen welke in de gemiddelde en de kleine gemeenten wonen van de belasting op het mobiliair vrij te stellen.

Het volstaat inderdaad dat de belanghebbenden aan hun mobiliair eene waarde toekennen welke ietwat geringer is dan twaalf maal het kadastraal inkomen hunner woning, opdat de volle aftrekkingen van 5,000 frank per gezin en van 1,000 frank per persoon ten laste hun verleend worden, zelfs in eene kleine gemeente, terwijl, in beginsel, die aftrekkingen zouden moeten verminderd worden op de helft of op het vierde, naar gelang het gaat om gemeenten wier bevolking onderscheidenlijk lager is dan 5,000 en 30,000 inwoners.

Een voorbeeld zal de quaestie verduidelijken. In eene gemeente met minder dan 5,000 inwoners, betreft een gehuwd schatplichtige, met drie personen ten laste, eene woning met een kadastraal inkomen van 600 frank; indien hij aan zijn mobiliair eene waarde van 7,000 frank toekent, dat is minder dan $600 \times 12 = 7,200$ frank, zal hij eene aftrekking kunnen genieten van $5,000 + 3,000 = 8,000$ frank en zal hij dus vrij zijn, terwijl hij, indien hij zich aan het bij den wetgever vastgestelde forfaitair bedrag hield (7,200 fr.), slechts eene aftrekking zou kunnen genieten van $\frac{5,000}{2} \pm \frac{3,000}{2} = 4,000$ frank en belastbaar zou zijn op grond eener waarde van 3,200 frank, hetgeen aanleiding zou geven tot eene belasting van $3,200 \times \frac{5}{1,000} = 16$ frank in hoofdsom.

Men begrijpt dat, in die voorwaarden, de meeste inwoners der gemiddelde en kleine gemeenten als waarde van hun mobiliair een lagere waarde aangeven dan het forfaitair bedrag en uit dien hoofde aan alle belasting ontsnappen.

Voor gansch het land zijn slechts 200,000 personen aan de belasting op het mobiliair onderworpen terwijl men meer dan 1 1/2 miljoen gezinnen telt; een op zeven wordt dus belast; die verhouding is hooger in groote steden, maar elders is zij veel lager.

Om dien toestand te verhelpen, stelt de Regeering voor bovenbedoeld 3de lid van artikel 75 in te trekken, derwijze dat de belasting op het mobiliair op billijke wijze verdeeld worde. Die intrekking zal voor gevolg hebben de opbrengst dier belasting te verhoogen en aan de gemeenten nieuwe aanslaggelegenheden te bezorgen.

De Regeering onderwerpt terzelfder tijd aan de Wetgeving twee wijzigingen van ondergeschikt belang.

Krachtens artikel 70, 3° der wet van 28 Augustus 1921, is het mobiliair bestemd voor de openbare diensten of toebehoorende aan den Staat, de provinciën, de gemeenten of de andere openbare instellingen van de belasting vrijgesteld.

Al degenen die bewust mobiliair *ten privaten titel* gebruiken bevinden zich dus in een bevoorreen toestand.

Het ontwerp streeft er naar ze aan het gemeen recht te onderwerpen, het is te zeggen hun de belasting op het mobiliair toe te passen, zelfs indien dit laatste hun eigendom niet is.

Een andere bepaling heeft ten doel een zekere harmonie in de fiscale wetgeving te handhaven.

Volgens artikel 84 van voormelde wet, wordt de belasting op het mobilair, in geval van bedrog, op *het dubbel* gebracht op het bewimpelde gedeelte. Die tekst werd ontleend aan artikel 57 der geordende wetten van 29 October 1919 en van 3 Augustus 1920 betreffende de belastingen op de inkomsten. Maar dat artikel werd gewijzigd bij artikel 15 der wet van 28 Februari 1924 die de *verdriedubbeling* van de ontdoken belasting voorziet. Het ware voegzaam dat dezelfde straf toepasselijk ware wat de belasting op het mobilair aangaat.

III. — TAXE OP DE AUTOMOBIELEN EN ANDERE MOTOR- OF STOOMVOERTUIGEN.

Die taxe werd gevestigd bij de wet van 2 September 1913 om aan de Regeering een gedeelte te verschaffen van de nieuwe middelen welke zij noodig had voor de militaire herinrichting; zij werd bepaald op 24 frank per eenheid paardekracht, met inbegrip van de provincie- en gemeentecapcentiemen welke de vroegere provincie- en gemeentetaxes op de automobielen vervingen.

In 1923 brachten de begrootingsbehoeften den Wetgever er toe de modaliteiten van gemelde taxe te wijzigen; haar bedrag werd van 24 op 30 frank gebracht, met inbegrip van de aan de provinciën en aan de gemeente toegekende aandeelen; bovendien wordt eene aanvullende taxe gevorderd voor de automobielrijtuigen welke minstens 25.000 frank waard zijn; ten slotte mag de taxe voor de zware voertuigen niet minder zijn dan 25 frank per 100 kilogram en wordt zij met de helft verhoogd ofwel verdubbeld volgens den aard der banden (volle of metalieke).

Die achtereenvolgende verhoogingen van de belasting hebben geenszins de uitbreiding van het automobilisme belemmerd : in 1913 telde men in België ongeveer 13.000 automobielen en andere motor- of stoomvoertuigen ; in 1923 bedroeg dat getal 70.000 en voor 1925 wordt het op 120.000 geraamd.

Alhoewel de opbrengst van de taxe insgelijks bijzonder snel geklommen is, (zij bedroeg 2 1/2 miljoen in 1914 en bereikt 47 miljoen in 1925), beantwoordt zij niet aan hetgeen men gerechtigd is te vergen van de automobilisten op grond van de aanzienlijke uitgaven waartoe het onderhoud en het herstel der wegen aanleiding geven.

Ook is een nieuwe verhooging van de taxe noodzakelijk.

Meestal de automobilisten erkennen er de gepastheid van, doch zouden willen dat de opbrengst van de taxe gestort worde in een bijzonder fonds bestemd tot de verbetering van ons wegennet; enkelen hebben zelfs voorgesteld dat men er het bedrag van de op de automobielen en op de essence geheven tolrechten zou bijvoegen evenals de opbrengst der boeten opgelegd door de rechtbanken ingevolge overtredingen van de reglementen op de politie van het vervoer en van het verkeer.

Daar de aanwending van de belastingen tot bijzondere fondsen weinig aan te bevelen is, kan de Regeering zich er niet bij aansluiten, maar men zou aan de automobilisten misschien voldoening kunnen schenken door het inschrijven, op

de Begrooting van het bevoegd Departement, van eene belangrijke som bestemd tot het aanleggen en het onderhouden van de wegen.

Bijgaand ontwerp is in dien zin opgemaakt; zijne bepalingen worden hierna toegelicht.

ART. 23.

Dit artikel wijzigt artikel 3 der wet van 28 Maart 1923, het is te zeggen de grondslagen en de bedragen van de taxe.

Men is de meening toegedaan dat het bedrag per eenheid paardekracht van 30 op 40 frank mag gebracht worden. Zooals hooger gezegd is, was dit bedrag 24 fr. onder het regime der wet van 1913; maar gezien de talrijke verminderingen toegestaan aan de oude voertuigen en aan die welke tot beroepsdoeleinden gebruikt werden, was het gemiddeld werkelijk bedrag ongeveer 14 frank per eenheid paardekracht.

Daar de wet van 1923 het volle bedrag van 24 tot 30 fr. opgevoerd en sommige verminderingen afgeschaft heeft welke niet meer gebillijkt waren, is het werkelijk gemiddeld bedrag gestegen tot 25 frank.

Indien men dus het volle bedrag op 40 fr. brengt, mag men veronderstellen dat het nieuw werkelijk gemiddeld bedrag ongeveer 32 fr. zal zijn. Dat is geenszins overdreven indien men rekening houdt met de huidige waarde van den Belgischen frank en met de aanzienlijke verhooging welke zich voorgedaan heeft in den prijs der kasseien en andere materialen dienende tot het herstel der wegen.

Het zijn de zeer krachtige voertuigen die de wegen het meest beschadigen; om ze door de belasting zwaarder te treffen, zal het bedrag op 60 frank gebracht worden te beginnen van de 25^e eenheid paardekracht (1). In Frankrijk ook klimt de op de kracht gegronde belasting trapsgewijze.

Daarentegen, om den fiscaal last te temperen voor de rijtuigen van geringe waarde welke vooral gebruikt worden door de genceesheeren, handelsreizigers, kleinhandelaars, enz., zou de taxe naar de kracht niet mogen hooger zijn dan 5 t. h. van de belastbare waarde van het voertuig in nieuwen staat zonder eenigerlei aftrekking ten titel van afschrijving zooals voorzien bij § 2 van artikel 3.

Krachtens voormelde wet van 28 Maart 1923, mag de taxe op de zware voertuigen, het is te zeggen diegene waarvan het gewicht 2,000 kilogram overtreft, niet minder zijn dan 25 frank per 100 kilogram. De taxe volgens het gewicht dient in overeenstemming gebracht te worden met de taxe volgens de kracht: daarom zal het bedrag van 25 tot 56 frank per 100 kilogram opgevoerd worden.

De sleet der wegen hangt ook af van den aard der wielbanden; ten opzichte van de toegebrachte beschadigingen mag men ze indeelen als volgt in stijgende orde: a) pneumatische banden, b) semi-pneumatische of holle caoutchoucbanden, c) volle caoutchoucbanden, d) banden van metallieken aard. Voor de voertuigen

(1) De formule dienende tot het bepalen van de belastbare kracht zal herzien worden derwijze de werkelijkheid zeer dicht nabij te komen en beter rekening te houden namelijk met het aantal wendingen per minuut, voornaamste factor van de snelheid der automobielen.

welke meer dan 2,000 kilogram wegen, zal de taxe, zij weze volgens het gewicht of de kracht gevestigd, met de helft verhoogd worden wanneer de wielen voorzien zijn van holle of van semi-pneumatische banden in caoutchouc; zij zal verdubbeld worden indien de banden volle caoutchoucbanden zijn en met 150 t. h. verhoogd worden indien zij van metallieken aard zijn.

Zoo zullen de zeer zware voertuigen die den meest noodlottigen invloed hebben op den staat der wegen en der gebouwen, omdat zij over 't algemeen voorzien zijn van volle of van metallieke banden, meer belast worden.

ART. 24.

Onder het regime der wet van 2 September 1913 waren de provinciën en de gemeenten bevoegd om op de taxe op de automobielen opcentiemen te vestigen, welke hoogstens 75 voor de provinciën (deze laatsten hadden tot dan toe de taxe uitsluitend te hunnen bate geheven) en maar 25 voor de gemeenten mochten bereiken. In de opbrengst van de taxe geheven over 1922, laatste jaar van toepassing van de oude wetgeving, heeft de Staat, in ronde cijfers, 4 miljoen frank, de provinciën en de gemeenten van de woonplaats van de schatplichtigen, onderscheidenlijk 5 miljoen en 1 miljoen verkregen.

De wet van 28 Maart 1923 heeft een nieuwen factor van verdeling ingevoerd. Daar de door haar gevestigde taxe in beginsel een belasting geworden is tot compensatie voor den sleet der wegen, was het redelijk met dit element rekening te houden om het aandeel van de verschillende openbare besturen te bepalen.

Nochtaans, om de verworven toestanden te eerbiedigen, kent een eerste verdeling *A* onderscheidenlijk *aan de provincie en aan de gemeente van de woonplaats of van de verblijfplaats van de schatplichtigen* twee twintigsten (10 t. h.) en drie twintigsten (15 t. h.) van de taxe toe. Maar eene tweede verdeling *B* kent dezelfde quotiteiten (twee twintigsten en drie twintigsten) toe onderscheidenlijk *aan de provinciën en aan de gemeenten naar verhouding van hunne uitgaven voor aanleg, verbetering of onderhoud der wegen gedurende het vorig jaar*. Zooals vroeger, komt de helft van de globale opbrengst der taxe aan den Staat toe.

De aandeelen *A* worden maandelijks aan de provinciën en aan de gemeenten uitgekeerd naar verhouding van de ontvangsten; de aandeelen *B* worden jaarlijks omgedeeeld terzelfdertijd als het fonds der gemeenten (zie verslag door de Regeering ingediend, in den loop van den buitengewonen zitting van 1923, bij de Kamer der Volksvertegenwoordigers, in uitvoering van artikel 7 der wet van 19 Juli 1922).

De coëfficiënt van verdeling *B* der provinciën bereikte voor 1923, 0.17, terwijl diegene der gemeenten slechts 0.09 bereikte; voor 1924 zijn die coëfficiënten onderscheidenlijk 0.18 en 0.08. Daarin bestaat eene des te meer opvallende wanverhouding ten voordeele der provinciën daar deze, met hunne aandeelen *A* en *B* samen, *meer dan het derde* (37 t. h.) van hunne uitgaven voor de wegen kunnen verhalen, terwijl de gemeenten *minder dan een vijfde* (15 t. h.) verhalen.

Om die wanverhouding te verhelpen, de voor de belasting op de inkomsten

reeds voorgestelde eenmaking der aandeelen ter zake te verwezenlijken en het aandeel van den Staat lichtjes te verhoogen, lijkt het dat van de taxe $1/10$ aan de provinciën en $2/10$ aan de gemeenten der verblijfplaats van de automobilisten zouden moeten toegekend worden, en dat met drie twintigsten een *gemeenschappelijk fonds* zou moeten ingesteld worden bestemd tot het verleenen van toelagen naar verhouding van de provinciale of gemeentelijke uitgaven voor aanleg, verbetering of onderhoud der wegen tijdens het vorig jaar. Geen enkel onderscheid zou gemaakt worden tusschen de provinciën en de gemeenten, het is te zeggen dat de coëfficiënt van verdeling dezelfde zou zijn voor beide. Gemelde toelagen zouden overigens verleend worden door tusschenkomst van de bijzonder bevoegde beheeren (Bruggen en Wegen, Gemeentewegen).

Onderstaande tabel toont het verschil aan tusschen het huidige regime en datgene dat voorgesteld wordt :

Huidig regime.

Aanslagcijfer.	Aandeel van den Staat.	Aandeel van de provincie.	Aandeel van de gemeente.
10	$\frac{5}{10}$	A $\frac{1}{10}$	A $\frac{1.5}{10}$
		B $\frac{1}{10}$ te verdeelen.	B $\frac{1.5}{10}$ te verdeelen.

Voorgesteld nieuw regime.

10	$\frac{5.5}{10}$	A $\frac{1}{10}$	A $\frac{2}{10}$
		B gemeenschappelijk fonds van $3/20$ voor de provinciën en de gemeenten samen.	

Feitelijk wordt het aandeel van de gemeenten der verblijfplaats van de automobilisten met $1/2$ tiende verhoogd, hetzij gezamenlijk met vier miljoen op een vermoed totaal van 80 miljoen. Antwerpen en Brussel zullen er ongeveer 400,000 frank bij winnen. Die verhooging vindt hare rechtvaardiging in de bijzondere uitgaven voor politie welke het automobielverkeer in de groote steden vergt.

Het gemeenschappelijk fonds, dat ongeveer 12 miljoen zal bereiken, zal een billijkere vergoeding mogelijk maken voor de provinciale en gemeentelijke uitgaven tot verbetering van ons wegnnet. In de veronderstelling dat die uitgaven 80 miljoen bereiken, zou de coëfficiënt van verdeling der toelagen eenvormig $\frac{12}{80} = 0.15$ zijn, terwijl hij in 1924, 0.18 voor de provinciën en slechts 0.08 voor de gemeenten was. Deze laatsten zullen dus in alle opzichten voordeel trekken uit de nieuwe regeling en de provinciën zullen er geen merkkelijk nadeel bij ondervinden.

Zooals vroeger zullen de provinciën en de gemeenten noch opcentiemen op gemelde belasting, noch gelijkaardige taxes mogen vestigen.

Wat den Staat betreft, hij zou de helft van de opbrengst der taxe, verhoogd evenwel met één twintigste, blijven behouden, hetgeen hem alles te zamen onge-

veer 44 miljoen zou verschaffen, doch hij zou die som tot het verbeteren van ons wegensstelsel aanwenden.

IV. — TAXE OP DE GEWONE VOERTUIGEN.

In den loop van de bespreking der wet van 28 Maart 1923, waarbij de taxe op de automobielen en andere stoom- of motorvoertuigen merkelijk opgevoerd werd, vooral op grond van de uitgaven vereischt door het onderhoud van het wegennet, werd de aandacht er op gevestigd dat de gewone voertuigen en, onder meer, diegene welke dienen tot het vervoer van zwaar wegende goederen, ook de wegen beschadigen en dat het dus billijk zou zijn ze aan de belasting te onderwerpen.

De meeste provinciën (zie bijlage C) hebben sedert geruimen tijd eene taxe op de voertuigen; zulks is ook het geval voor een zeker aantal gemeenten. Anderzijds heft de Staat reeds eene personeele belasting uit hoofde van de paarden, maar vrijstellingen, welke thans weinig gerechtvaardigd zijn, hebben een nadeligen invloed op de opbrengst van die belasting. Het blijkt voegzaam een einde aan die vrijstellingen te stellen en eenheid te brengen in de ter zake geldende fiscale wetgeving, door eene taxe te vestigen welke in verhouding is tot het getal paarden of andere trekdieren die de gewone voertuigen voortbewegen, en tevens de provinciën en de gemeenten toe te laten opcentiemen te heffen.

Het hierna uiteengezet ontwerp gaat uit van die beschouwingen.

Evenals de taxe op de automobielen en andere stoom- of motorvoertuigen waarvan zij de aanvulling is, zal de voorgestelde belasting hoofdzakelijk eene belasting zijn ter compensatie van de kosten van aanleg en onderhoud der wegen; behoudens enkele afwijkingen, zullen de bepalingen betreffende gezegde taxe ter zake gelden.

De nieuwe belasting zal jaarlijks geheven worden ten laste van alwie andere voertuigen dan stoom- of motorvoertuigen gebruikt voor het vervoer, langs de wegen, hetzij van personen, hetzij van om 't even welke goederen of voorwerpen. Vallen dus onder die benaming, de voertuigen of alle andere instrumenten tot voortbeweging te land, niet voorzien van een stelsel tot propulsie of trekken door stoom, electriciteit, petroleum, gasoline of andere dergelijke carburants.

Voor het vaststellen van het bedrag der belasting, worden de voertuigen ingedeeld naar gelang zij twee of meer dan twee wielen hebben, en voor deze laatste, naar gelang zij gewoonlijk voortgetrokken worden door een of meer trekdieren (paarden, ossen, koeien, ezels, muilezels, muilezclinnen, muildieren). Het spreekt van zelf dat, indien op grond van bijzondere omstandigheden (aard van den weg, min of meer steile helling, enz.) een of meer hulpdieren tijdelijk aan het gespan moeten toegevoegd worden, zulks zonder gevolg zal blijven op de berekening der taxe.

De aanslagcijfers van 40, 60 en 80 frank in verband met elk van bovenbedoelde categorieën, zijn derwijze vastgesteld geworden dat de taxe (met inbegrip van de provincie- en gemeenteopcentiemen dewelke zooveel mogelijk op 100 zullen beperkt worden), in evenredigheid weze met de sleet aan de wegen veroorzaakt door het gebruik van de belastbare voertuigen. De verhooging van het aanslagcijfer der taxe volgens het getal dieren gebezigd tot het voorttrekken van

gezegde voertuigen, wordt overigens gebillijkt door de omstandigheid dat eveneens rekenschap dient gehouden te worden met de schade welke door die dieren aan de wegen wordt aangebracht.

In denzelfden gedachtengang wordt eene verhooging van de taxe met de helft voorzien voor de voertuigen zonder eenige veering, die de wegen veel meer vernielen dan diegene welke op veeren hangen.

Voor de vrachtwagens, de verhuishagens en andere voertuigen, al dan niet gesleept, waarvan het gewicht 1,000 kilogram overtreft, zal de taxe niet mogen minder bedragen dan 10 frank per 100 kilogram, met inbegrip van het gewicht der koets, der toerusting en der toebehooren, maar ter uitsluiting van de vervoerde goederen.

Door sommige bepalingen der wet van 28 Maart 1923 betreffende de taxe op de automobielen en andere stoom- of motorvoertuigen tot de nieuwe taxe uit te breiden, heeft het ontwerp onder meer ten doel de taxe te verminderen met een vierde voor de openbare voertuigen, de voertuigen per reis of rit genomen, de huurvoertuigen of andere dienende tot goederenvervoer; de belasting op roerende zaken wordt overigens geheven van de inkomsten van het aangewend kapitaal, hetwelk die tot bedrijfsdoeleinden gebruikte voertuigen begrijpt.

Benevens de vrijstellingen voorzien in zake taxe op de automobielen en andere stoom- of motorvoertuigen, voorziet onderhavig ontwerp de vrijstelling van de voertuigen welke door honden of door geiten getrokken worden alsmede van de handvoertuigen. Het ware overdreven ter zake eene taxe te heffen indien men nagaat dat die vervoermiddelen, dewelke door de weinig gegoede klasse gebezigd worden, niet van aard zijn meldenswaardige schade aan de wegen te veroorzaken.

De regelen van kracht in zake taxe op de automobielen wat betreft de aanwijzing der belastingschuldigen, het tijdstip van opvorderbaarheid der belasting, het op de vreemdelingen toepasselijk regime, de wijzen van aangifte en van betaling der taxe, de uitvoeringsmaatregelen, den aanslag van ambtswege, de strafbepalingen, het nazien van de belastbare stof, de regelen van invordering, enz., worden bij artikel 27 van het ontwerp op de nieuwe taxe toepasselijk gemaakt.

De provinciën en de gemeenten zullen opcentiemen mogen vestigen op de taxe op de gewone voertuigen.

De nieuwe taxe zal voor de eerste maal in 1926 geheven worden; hare jaarlijkse opbrengst ten bate van den Staat schijnt op 10 miljoen te mogen geraamd worden.

V. — TAXE OP DE HONDEN.

Er zijn in België een groot aantal honden welke van geen nut of louter prachthonden zijn; zij verbruiken levensmiddelen van eerste noodwendigheid waarvan de nationale voortbrengst ontoereikend is en welke uit het buitenland moeten ingevoerd worden tot groot nadeel van onze handelsbalans en van onzen wisselkoers.

De openbare meening heeft de bestrijding van de broodverspilling goedgekeurd; men twijfelt er niet aan dat zij ook eensgezind zal zijn om het beginsel aan te nemen van eene staatsbelasting strekkende tot het beperken van elk overbodig verbruik. Er dient trouwens in aanmerking genomen dat veel honden in de

groote agglomeraties gehouden worden door personen die over beperkte en soms onvoldoende huisvesting beschikken, hetgeen een zeker gevaar biedt voor de openbare volksgezondheid.

Voorzeker hebben al de provinciën en talrijke gemeenten sedert lang taxes op de honden gevestigd ; doch deze hebben de aanzienlijke vermeerdering van die voor het meerendeel onnoodige dieren niet kunnen beletten.

Het lijkt dus gepast eene Staatstaxe op de honden te heffen mits terzelfdertijd de provinciale en gemeentelijke belangen ter zake te vrijwaren. 't Is in dien geest dat de hierna uiteengezette bepalingen ontworpen zijn ; zij kunnen aan de Schatkist 10 miljoen per jaar opbrengen.

Art. 30.

Dit artikel bepaalt het beginsel van het verschuldigd-zijn der taxe en stelt de bedragen er van vast. Naar hetgeen in de provinciereglementen voorkomt (zie bijgevoegde samenvatting bijlage D) bleek het billijk eene matige taxe (15 frank) te vorderen voor de gewone honden, maar ze te verdubbelen voor de prachthonden waarvan het houden over 't algemeen een kenteeken is van den graad van welstand van de schatplichtigen.

Een eenvormige taxe van 75 of van 150 frank is voorzien voor de hondenhandelaars, naar gelang zij er gewoonlijk 10 en minder of meer dan 10 honden voor hunnen handel.

Die taxe zal echter verdubbeld worden indien het hondenboek prachthonden bevat.

Art. 31.

Dit artikel somt de vrijstellingen op. Deze vergen om zoo te zeggen geen verantwoording.

Art. 32.

Zooals bij artikel 32 wordt bepaald, is de taxe verschuldigd voor het gansche jaar of voor zes maanden, naar gelang het tot den aanslag van den hond aanleiding gevende feit zich tijdens het eerste of het tweede halfjaar voordoet ; geen enkele taxe is echter verschuldigd voor de na 15 December ontstane feiten.

Om bezwarende en ingewikkelde onderzoeken te voorkomen, welke niet gebillijkt worden door het gering bedrag der taxe, voorziet gezegd artikel geen kwijtscheldingen of verminderingen van belasting, in geval van verlies van den hond of eenigerlei andere gebeurtenis.

Art. 33.

In beginsel is de bij dit artikel voorziene taxe of aanvullende taxe te betalen voor den 15 Januari of zoodra het tot den aanslag aanleiding gevende feit voorhanden is, naar gelang het al dan niet op 1 Januari bestaat.

Voor het overige, steunt dit artikel op de wetgeving in zake taxe op de automobielen en andere stoom- of motorvoertuigen, namelijk wat betreft de aan-

giften, het kwijtschrift en, ten slotte, het kenteeken vertegenwoordigd door eene medaille die zal verschillen volgens de belastbare categorie van den hond en desgevallende elk jaar kan vernieuwd worden.

Hetzelfde artikel steunt insgelijks op vorenvermelde wetgeving wat betreft de in sommige gevallen vereischte aangiften : vervanging van een gewonen hond door eenen prachthond, verkoop of overlaten van eenen hond, gebeurlijke overschrijving van de taxe op naam van den nieuwen bezitter of houder, geldigheid van de aangifte voor de volgende jaren behoudens tegenbericht, en ook wat volgende punten betreft : inning van ambtswege der taxe ter woonplaats van de belanghebbenden binnen de eerste dagen van Januari, invordering van de bij die inning niet voldane sommen en aansprakelijkheid van den vroegeren bezitter of houder bij gebrek van aangifte van de verandering voorgekomen in het bezit of in het houden van den hond.

ART. 34.

De groote verscheidenheid in de hondenrassen en de teeltkeus waarvan zij gestadig het voorwerp uitmaken, laten niet toe een volledige en definitieve opsomming te geven van de prachthonden ; het lijkt verkieslijk de Regeering met die taak te belasten om te allen tijde het bedrag der taxe in overeenstemming te kunnen brengen met de categorie waarin de honden oordeelkundig kunnen ingedeeld worden.

Het artikel vertrouwt dus aan een koninklijk besluit de zorg toe de hondensoorten te bepalen welke tot de categorie der prachthonden behooren en laat toe al hetgeen de medailles betreft op dezelfde wijze te regelen.

ART. 35.

In navolging insgelijks van de wet betreffende de taxe op de automobielen en andere stoom- of motorvoertuigen, gelast artikel 35 den toezieners der belastingen eenen aanslag van ambtswege te vestigen, tegen het driedubbel van het ontdoken recht, bij gebreke van aangifte binnen den wettelijken termijn of in geval van ontoereikende aangifte ; het laat bovendien toe tot de onmiddellijke invordering van dien aanslag over te gaan.

ART. 36.

De bij dit artikel voor de overtredingen voorziene straffen zijn insgelijks van denzelfden aard als diegene voorzien bij de wet betreffende de taxe op de automobielen en andere stoom- of motorvoertuigen. Evenals voor die taxe zullen de agenten van toezicht, indien er vermoeden van bedrog is, zonder eenigen bijstand de hondenhokken alsmede de lokalen waarin de hondenhandelaars of -kweekers hunne honden houden, mogen onderzoeken.

ART. 37.

Dit artikel machtigt de provinciën en de gemeenten opcentiemen op de taxe op de honden en, desgevallende, bijzondere taxes te vestigen.

Eenheidshalve en ter bestuurlijke vereenvoudiging, is het wenschelijk dat de thans bestaande provincie- of gemeentetaxes zouden vervangen worden door opcentiemen op de nieuwe taxe en dat bijzondere belastingen slechts te gansch uitzonderlijken titel zouden gehandhaafd worden, hetgeen zich slechts kan voordoen indien provinciën of gemeenten, zonder aan de bij artikel 34 voorziene vrijstellingen afbreuk te doen, sommige categorieën van honden zwaarder willen belasten dan diegene waarvoor de taxe met opcentiemen zal verhoogd worden.

ART. 38.

Zooals men het gedaan heeft voor de taxe op de automobielen en andere stoom- of motorvoertuigen, maakt artikel 38 sommige bepalingen van de geordende wetten betreffende de belastingen op de inkomsten, wetten welke als bijlage bij het Koninklijk besluit van 7 Maart 1924 bekend gemaakt werden, toepasselijk op de taxe op de honden : die bepalingen maken het overbodig dit ontwerp nutteloos langer te maken.

ART. 39.

Naar luid van dit artikel, zal de taxe op de honden in 1926 voor de eerste maal geheven worden. De algemeene inschrijving van de personen die deze taxe verschuldigd zijn, zal plaats hebben in den loop van het eerste trimester van dat jaar.

VI. — MIJNRECHT.

Vóór de Fransche omwenteling van 1789, werden de mijnen beheerd door het hoogheidsrecht en waren hunne voortbrengselen onderworpen aan de belasting van het tiende (1).

De wet van 18 Juli 1791 verklaarde dat « de mijnen ter beschikking zijn van de natie », maar zij overdreef de rechten van de eigenaars van den bovengrond en kende aan den fiscus geen aandeel in de opbrengst der mijnen toe.

De wet van 21 April 1810 gaat van een andere opvatting uit : zij trekt een duidelijk onderscheid tusschen den eigendom van den bovengrond en dien van de vergunbare delfstoffenlagen ; hiervan maakt zij een bijzonderen eigendom, waarover niemand mag beschikken vooraleer er vergunning voor gegeven is ; zij schenkt de Regeering het recht om over die mijnvelden vergunning te verleenen, over de ontginning er van toezicht uit te oefenen en een vasten cijns te heffen alsmede een *evenredigen cijns op de zuivere opbrengst van de uitdelving*.

In den Staatsraad reeds, ten jare 1810, werd erkend dat de mijnen belastbaar waren, maar dat de belasting « eenvoudig en gematigd » moest zijn ; eveneens werd aangenomen dat *de belasting de uitgaven van het Beheer der Mijnen moest vergelden*.

Die beginselen werden bevestigd bij de artikelen 33 tot 39 der wet van 1810 : deze laatsten vestigden een vast mijnrecht (10 frank per vierkanten kilometer van

(1) Die belasting bestond reeds onder het Romeinsch recht, zoo men oordeelt naar eene Grondwet van het jaar 382.

de uitgestrektheid van het concessieveld) en een evenredig recht op de voortbrengselen der mijnen, beperkt tot een maximum van 5 t. h. der zuivere opbrengst (art. 34 en 35).

Artikel 36 vestigde 40 opcentiemen tot het samenstellen van een fonds van onwaarden en artikel 39 bepaalde dat gemelde mijnrechten een bijzonder fonds moesten stijven, bestemd tot de uitgaven van het Beheer der mijnen en tot die voor opsporingen tot het openen of het ontginnen van nieuwe mijnen.

Het decreet van 6 Mei 1811 bepaalde het evenredig mijnrecht op 5 t. h., het is te zeggen op één twintigste, maar de wet van 27 December 1822, aangevuld bij die van 20 Februari 1833, verminderde gemelde belasting tot 2 1/2 t. h. van de zuivere opbrengst der exploitatie gedurende het vorig jaar.

Die bepalingen bleven van kracht tot 1913 behoudens dat, overeenkomstig de begrootingswetten en de wet van 15 Mei 1846 op de Staatsrekenplichtigheid, de twee mijnrechten in de Begrooting van 's Lands middelen opgenomen en met de andere Staatsinkomsten vermengd werden. 25 opcentiemen werden er op gevestigd ten bate der Schatkist (wet van 20 December 1872) daar het fonds van onwaarden vanaf 1873 afgeschaft werd.

Feitelijk beliep het evenredig mijnrecht dus $2.50 + \frac{2.5 \times 25}{100} = 3,125$ t. h.

van de zuivere opbrengst der ontginning, ongeacht de provincieopcentiemen, terwijl het patenrecht der naamlooze vennootschappen ten bate van den Staat slechts 2 t. h., plus 20 opcentiemen, hetzij 2.4 t. h. der winst bedroeg.

De zuivere opbrengst der ontginning, waarop de cijns gezet was, werd bepaald volgens sommige regels en kon verschillen, en verschilde dan in feite doorgaans ook, van de handelswinsten die de onderneming afwierp.

De mijnen stonden dus onder een bijzonder stelsel.

De wet van 1 September 1913, waarbij de taxe op de werkelijke inkomsten en baten wordt ingevoerd, heeft den evenredigen Staatcijns afgeschaft. Daaruit volgt dat de mijnexploitanten, afgezien van den vasten cijns, die trouwens heel gering is, thans aan het gewoon regime onderworpen zijn.

Deze toestand is strijdig met de inzichten van den wetgever van 1810 en ook met de billijkheid. De mijnontginning vergt niet alleen een bijzonder beheer, maar verarmt ook 's Rijks bodem en het is dan ook stipt rechtvaardig dat een gedeelte der uit de gewonnen delfstoffen voortvloeiende winsten aan de gemeenschap ten goede komt; thans is aan de mijnontginners, als bijzondere belasting, slechts het vast mijnrecht opgelegd, hetwelk, voor gansch het land, 28.000 frank 's jaars bedraagt, cijfer dat voorzeker zeer gering is wanneer men nagaat dat 230,000 hectaren worden ontgonnen.

Verscheidende formules werden voorgedragen om dien toestand te verhelpen.

Sommigen hebben de vestiging voorgesteld van eene taxe op de hoeveelheid of op de waarde van de jaarlijks aan den grond onttrokken delfstoffen. Maar eene dergelijke belasting zou den prijs der brandstoffen doen stijgen en de exploitatieuitgaven der spoorwegen ten zeerste beïnvloeden. Anderdeels zou eene taxe per ton geen rekening houden met het verschillend voortbrengstvermogen der beddingen en zou eene belasting op den verkoopprijs meestal dubbelen aanslag uitmaken met de belasting wegens overdracht en tevens de ontginners bevoor-

deelen die kolen aanwenden of verwerken in aan hunne kolenmijnen toegevoegde fabrieken.

Eene aanmerkelijke verhooging van het vast mijnrecht, gegrond op de oppervlakte van het concessieveld, blijkt evenmin aan te bevelen, daar zij zoowel de tot verlies aanleiding gevende ontginningen zou treffen als die welke inzonderheid loonend zijn.

Elke op de uitgestrektheid der « ontginbare » beddingen gevestigde belasting zou eveneens weinig praktisch ofwel onvereinigbaar zijn met het nieuw fiscaal stelsel.

In die voorwaarden blijkt het eenvoudigste middel om aan de mijnontginners een aanvullende belasting op te leggen ter vergelding van de verarming van 's Rijks bodem, de vervanging te zijn van het vast mijnrecht door een mijnrecht geheven van de al dan niet uitgekeerde winsten waarvan belasting op roerende zaken of bedrijfsbelasting geheven wordt.

Waar sommige provinciën en tal van gemeenten taxes heffen op de aan den grond onttrokken delfstoffen, welke taxes samen ongeveer 5 miljoen beloopt, is men van gevoelen dat het alles behalve overdreven ware het nieuw recht op de mijnontginners, *de aandeelen der provinciën en der gemeenten er in begrepen*, op 7 t. h. te bepalen. Gemeld cijfer zou evenwel met 2 t. h. verminderd of vermeerderd worden, wanneer de winsten per gewonnen ton onderscheidenlijk minder dan 5 frank of meer dan 10 frank zijn.

De nieuwe belasting zal slechts de winst — *voortvloeiende uit de aan den grond onttrokken delfstoffen* — treffen, op voorwaarde dat de belanghebbenden hunne andere winsten door regelmatig gehouden boeken verantwoorden.

Echter zou het verstaan zijn dat de belastbare winsten niet minder zouden mogen bedragen dan de zuivere opbrengst der aan den grond onttrokken delfstoffen, vastgesteld voor het aan de bovengrondeigenaars verschuldigde evenredig recht dat gewoonlijk 1 tot 3 t. h. bedraagt.

Het voorgestelde mijnrecht zou in alle opzichten gelijkgesteld worden met de bedrijfsbelasting, zoodat ter zake zouden van toepassing zijn de bepalingen der geordende wetten betreffende de belastingen op de inkomsten, nopens de aangiften, de aanslagen, de kohieren, de bezwaren en verhalen, de betalingen en vervolgingen, alsmede de voorrechten en hypotheeken.

Evenwel, aangezien de nieuwe belasting een bijkomenden last der ontginning uitmaakt, zou zij niet afgetrokken worden van de bij uitkeering van winsten invorderbare belasting, zoo niet zouden de mijnontginners, ten slotte, niet meer dan de andere nijveraars betalen.

Men meent dat het voorgestelde mijnrecht, voor de eerste maal op de winsten van 1924 toegepast, 9 tot 10 miljoen frank zou opgebracht hebben, wat, verdeeld over België's gezamenlijke opbrengst tijdens dat jaar, aan fr. 0.40 per ton beantwoordt.

Dit mijnrecht zou voor zeven tienden toekomen aan den Staat; één tiende zou naar de provincie gaan en twee tienden naar de gemeenten op grond van de hooge onkosten welke de koolputten haar berokkenen. De omslag onder provinciën en gemeenten zou geschieden evenredig met de zuivere exploitatie onder haar grondgebied. Deze omslag zou over gansch het rijk gedaan worden opdat de gemeen-

ten met arme of middelmatige kolenmijnen den bloei der andere steenkolenmijnen deelachtig wezen.

Een voorbeeld zal dit verduidelijken.

Eene koolmijn, die geene winst maakte, heeft tijdens een jaar, onder het grondgebied eener gemeente, 20,000 ton kolen opgedolven.

De koolputten van het gansche land hebben, anderzijds, winsten verwezenlijkt waarvoor zij krachtens tegenwoordig ontwerp van wet een met fr. 0.40 per ton overeenstemmend recht te betalen zouden hebben. De twee tienden, dus fr. 0.08 per ton, gaan naar de gemeenten.

Wijl de omslag geschiedt onder alle gemeenten, onder het gebied waarvan gedurende gemeld jaar ontgonnen werd, en naar verhouding der opgedolven hoeveelheden, zou bewuste gemeente $20,000 \times 0.08 = 1,600$ frank ontvangen, terwijl zij niets zou krijgen moest enkel op den toestand der onder haar gebied werkende mijn gelet worden.

Maar provinciën noch gemeenten zouden opcentiemen op dat mijnrecht mogen vestigen. Het zou hun evenwel vrij staan voort eene taxe per gewonnen ton delfstof te heffen, maar op voorwaarde dat die aanslag verminderd worde met hun aandeel in het nieuw mijnrecht over het vorig jaar. Een voorbeeld zal insgelijks de toepassing van die bepaling verduidelijken :

Een koolput die geene winst maakte, heeft, in 1925, 60,000 ton kolen opgedolven onder het grondgebied eener gemeente. Deze laatste is gemachtigd geworden tot het vestigen eener taxe van fr. 0.50 per ton kolen die onder haar gebied onttrokken is.

De koolput heeft uit dien hoofde in 1926 op de tijdens het jaar 1925 aan den grond onttrokken delfstof $60,000 \times 0.50 = 30,000$ frank taxe betaald.

Indien voor 1926 het nieuw mijnrecht, gevestigd op de winsten door de koolputten des Rijks in 1925 behaald, fr. 0.40 per ton voorstelt, — waarvan de twee tienden, 't zij fr. 0.08 per ton naar de gemeenten gaan — dan zou bewuste gemeente een aandeel hebben van $60,000 \times 0.08 = 4,800$ frank. Die 4,800 fr. zouden in mindering komen op de taxe van 1927 waaraan de uitdelving in 1926 ten grondslag ligt; bijgevolg, in de veronderstelling dat de belangrijkheid der uitdelving gelijk blijft, zou die koolput in 1927 aan de gemeente nog enkel te betalen hebben $30,000 - 4,800 = 25,200$ frank taxe, of fr. 0.42 per ton.

Die maatregel is dus ten gunste der weinig bloeiende kolenmijnen, in dien zin dat hunne fiscale lasten verminderd worden naar verhouding van de belasting die voorspoedige kolenmijnen betalen. Bovendien zou er voor de gemeenten geen enkel nadeel uit voortvloeien, vermits de maatregel hun middelen zou verschaffen welke ten minste gelijk zijn aan die welke zij zouden kunnen verhoplen van de bijzondere taxe op de uitdelving, taxe die het hun overigens zou vrij staan te heffen om, in geval van ontoereikendheid van hunne aandeelen in het nieuw recht, hunne buitengewone uitgaven voor wegen, politie, verlichting, enz., veroorzaakt door de exploitatie van den ondergrondschen eigendom, te dekken.

Kortom, bij het ontwerp wordt beoogd het mijnrecht op te voeren ten bate van den Staat, maar ook de provinciën en de gemeenten die verhooging deelachtig te maken, wat enkel tot verbetering harer financiën zal kunnen bijdragen.

Uit het ontwerp zal insgelijks een betere omdeeling voortvloeien van de lasten

die de ondergrondindustrie bezwaren, zonder dat die lasten een overdreven karakter zullen krijgen, daar de belasting evenredig is met de door de exploitanten behaalde winsten, zoodat zij zal vermeederen of verminderen naar gelang de mijnondernemingen een tijdperk van bloei of van crisis zullen doormaken en dat zij zelfs niet meer zal geheven worden van de met verlies werkende ondernemingen.

VII. — TAXE OP DE OPENBARE VERTOONINGEN OF VERMAKELIJKHEDEN.

Daar de begrootingsbehoeften eene verhooging vergen van het meerendeel der rechtstreeksche en onrechtstreeksche belastingen en namelijk van die welke de weeldevoorwerpen treffen, leek het voegzaam ook een bijkomend offer te vergen van de personen die de inrichtingen voor vertooningen of vermakelijkheden bezoeken.

Daar de toepassing van de bij de wet van 28 Februari 1920 ten laste van de inrichters van vertooningen gevestigde taxe tot geen erge moeilijkheden aanleiding gaf, schijnt het meest eenvoudige en het meest practische middel om de bijdrage van de belanghebbenden in de noodig geachte middelen te verhoogten, de vestiging te zijn van een opdecim op de van kracht zijnde taxe.

Het werd evenwel nuttig bevonden tevens enkele wijzigingen in voormelde wet te brengen. Die wijzigingen hebben ten doel beter de gevallen te omschrijven waarin de belasting verschuldigd is, lichtjes de percenten te wijzigen die voorzien zijn voor de schouwburgen en de kinematographische exploitaties, de maatregelen van toezicht en de strafbepalingen aan te vullen, ten slotte, het regime van de opcentiemen en van de bijzondere taxes der provinciën en der gemeenten te wijzigen.

Artikel 44 dat, uitsluitend ten bate van den Staat, 40 opcentiemen vestigt, werd hiervoren besproken. Die bijkomende aanslag is onafhankelijk van de vijf opcentiemen welke op de kinematographische voorstellingen, ter vergoeding van de censuurkosten der films, reeds gesteld zijn.

Om in de toekomst elke betwisting te vermijden, bedingt § 1 van artikel 45 dat de taxe niet enkel den inrichter van de vertooningen of vermakelijkheden treft, maar ook dengene die, zonder inrichter te zijn, eene ontvangst verwerft of eenigerlei vergelding bekomt ten laste van de personen die de vertooningen of vermakelijkheden bijwonen of daaraan deelnemen.

Daaruit volgt dat de taxe namelijk toepasselijk is op de ontvangsten die gedaan worden, zelfs zonder tussenkomst van de inrichters, ten laste van de cliënteel van de zalen voor vertooningen of vermakelijkheden en van de inrichtingen welke daarvan afhangen, zooals de slijterijen die geopend worden op de renbanen, op de foren of in de andere plaatsen voor openbare aantrekkelijkheden. Zijn aldus belastbaar, de ontvangsten welke gedaan worden namelijk door eenen concessionaris of eenen onderaannemer in eenen schouwburg, op eene paardenrenbaan of op een voorplein. De taxe is verschuldigd voor de slijterijen, fritures en andere rondreizende inrichtingen waar geen vermakelijkheden worden ingericht maar die geëxploiteerd worden op het voorplein, wijl dit de aantrekke-

lijkheid is die normalerwijze aan den exploitant de algeheelheid zijner ontvangsten bezorgt. Hij is dus uit dien hoofde aan dezelfde verplichtingen onderworpen als den eigenlijk gezegden inrichter.

De paragraaf 2 van hetzelfde artikel herzielt de toepassingsmodaliteiten van de taxe voor de schouwburg- en kinemavertooningen. Wat de kinemavertooningen betreft, wordt het percent van de taxe thans van 15 tot 20 t. h. opgevoerd wanneer de prijs van sommige plaatsen of van sommige consumptiën 1 frank overtreft, en tot 25 t. h. wanneer die prijs 2 frank te boven gaat.

De belanghebbenden hebben, naar het voorkomt met recht, doen gelden dat de aldus in het begin van het jaar 1920 bepaalde grenzen niet meer evenredig zijn met den huidige prijs van de plaatsen of van de consumptiën; zij deden ook uitschijnen dat het bepalen van het aanslageijfer in verhouding tot den hoogsten in de inrichting geveergden prijs, in zekere gevallen er toe bijdraagt de belastbare stof zeldzamer te maken.

De billijkheid vergt in zekere mate rekening te houden met die aanmerkingen. Voor de kinemas zal de taxe voortaan 15 t. h. beloopt op de ontvangsten in verband met de plaatsen en de consumptiën, verstrekkingen, enz., welke een verplichtend karakter hebben, wanneer de samengevoegde kostprijs van die prestaties niet twee frank zal bereiken; zij zal 25 t. h. bedragen wanneer die kostprijs minstens 2 frank en niet meer dan 5 frank zijn zal; ten slotte zal zij 28 t. h. bereiken indien gezegde kostprijs 5 frank overtreft. De consumptiën, verstrekkingen en andere prestaties, welke *niet verplichtend* zijn, zullen gelijkelijk tegen 15 t. h. belast worden, en hun prijs zal niet meer in aanmerking komen tot het bepalen van het percent der toepasselijke taxe.

Wat de schouwburgen aangaat, heeft de wet van 1920 maar één percent voorzien: 15 t. h. Maar die instellingen richten, over 't algemeen, maar één voorstelling daags in en hunne onkosten zijn buitengewoon hoog, vooral op dit oogpunt. Ook meent men eene zekere tempering van gezegd percent te moeten voorstellen: het zal verminderd worden tot 12 t. h. voor de ontvangsten in verband met de plaatsen en met de consumptiën, verstrekkingen, enz., die verplichtend zijn, wanneer de samengevoegde kostprijs van die prestaties beneden 4 frank blijft; het zal daarentegen tot 16 t. h. opgevoerd worden wanneer gezegde kostprijs 10 frank overtreft, zoodat het gemiddeld percent 15 van toepassing zal zijn op de ontvangsten voortkomende van plaatsen waarvan de prijs verschilt van 4 tot 10 frank. Deze laatste cijfers zijn hooger dan die — 2 en 5 — voorzien voor de kinemas, omdat de coëfficiënt van de inrichtingskosten over 't algemeen hooger is in de schouwburgen, aangezien deze meestal maar eene voorstelling daags geven.

De consumptiën en andere prestaties, voor zoover geen enkele daarvan *verplichtend* weze, zullen tegen 15 t. h. aangeslagen worden zoowel in de schouwburgen als in de kinemas.

Anderdeels zal, in navolging van hetgeen reeds in sommige steden bestaat, eene geringe belasting gevorderd worden voor de plaatsen die kosteloos zonder dienstverplichting bezet worden: zij zal, in hoofdsom, 25 centiem bedragen voor de plaatsen van 3 frank of minder en 50 centiem voor de andere plaatsen. Aldus zullen al degenen die, om zich te vermaken of te verstrooien, eene vertooning bijwonen, de taxe moeten betalen.

Desgevallende zal de belasting op forfaitaire wijze, volgens de meest geschikte grondslagen, gevestigd worden. De forfaitaire aanslag zal gebeurlijk herzien worden op aanvraag van den belanghebbende of door tusschenkomst van het Beheer, zooals zulks reeds geschiedt namelijk voor de drankslijters die op sommige uren of gedurende bepaalde dagen gebruik maken van een orchestrion.

Artikel 46 beoogt de aanvulling van de voorschriften in zake verantwoording van de belastbare ontvangsten. Voortaan zullen, behoudens het hierboven voorzien geval van forfaitairen aanslag, de inrichters van vertooningen niet meer, zooals zij dit dikwerf deden in 't verleden, de niet-betaling van eene prestatie kunnen inroepen om het niet-uitreiken van de vereischte ticketten te verantwoorden. Anderdeels voorziet de nieuwe tekst uitdrukkelijk de uitreiking van ticketten voor de kosteloze prestaties.

Artikel 47 maakt de straffen die bij artikel 6 der wet van 28 Februari 1920 bepaald zijn, toepasselijk op degenen die eene heffing doen ten laste van de personen die vertooningen of vermakelijkheden bijwonen of er deel aan nemen; die wijziging zal onder meer toelaten het bedrog te straffen dat, zonder de tusschenkomst van eenen exploitant van eene vertooningszaal, gepleegd wordt door den houder van een buffet, door den vergunninghouder eener kleedkamer, enz. in de inrichting bestaande; het zal hem tijdelijk verboden zijn eene heffing te doen; men zou er natuurlijk niet kunnen aan denken eene sluiting op te leggen aan eenen derde die niet medeplichtig is aan de overtreding.

Ondanks de bepalingen van voormeld artikel 6 der wet van 28 Februari 1920 werden belangrijke aanslagen ontdoken door exploitanten die te kwader trouw waren en de voorgeschreven aangiften gedaan hebben zonder evenwel de taxe op de vervalldagen in de Staatskas te storten. Daar die nalatigheid voor gevolg heeft de belangen van de Schatkist te schaden en de uitwerkels van de mededinging tusschen die onkiesche inrichters en hunne eerlijke vakgenooten te storen, dient, door eene uitdrukkelijke bepaling, de straf der sluiting tot het geval van niet-betaling der taxe uitgebreid te worden.

Zonder bezwarende onkosten te veroorzaken, zal die strafbepaling de spoedige inning van de belasting mogelijk maken in sommige bijzondere gevallen van nalatigheid welke het Beheer niet door andere middelen kan beteugelen; de sluiting wordt overigens veel toegepast in Frankrijk, zelfs in geval van verzet tegen ambtsverrichting.

Omtrent dat punt zou het volstaan zich voor 't oogenblik te beperken tot artikel 47 van het ontwerp dat niet enkel de niet-betaling van de taxe beteugelt, maar ook eene boete van 50 tot 1,000 frank voorziet voor elk verzet tegen ambtsverrichting of voor elke overtreding van de maatregelen tot toezicht. De ervaring heeft het noodzakelijke van die bepaling aangetoond.

Artikel 8 der wet van 28 Februari 1920 kent aan de provinciën één tiende en aan de gemeenten drie tienden toe van de taxe op de openbare vertooningen of vermakelijkheden, maar verbiedt op die taxe provincie- of gemeentepcentiemen te vestigen. Daar de bijzondere heffingen niet verboden zijn, hebben enkele provinciën en ettelijke gemeenten zeer hooge taxes op de vertooningen of op de toeschouwers gevestigd die, samen met de belastingen welke door den Staat geheven worden en waarvan de vier tienden, zooals hooger

gezegd werd, aan de provinciale of plaatselijke machten toegekend worden, verbiedende althans in sommige gevallen overdreven aanslagcijfers bereiken.

Daarenboven druischt het vestigen van provincie- of gemeentetaxes soms in tegen 's wetgevers wil, vermits die taxes alle vertooningen zonder onderscheid treffen, zelfs die welke hij heeft willen aanmoedigen en waarvoor artikel 2 der wet van 28 Februari 1920 toelaat kwijtschelding of vermindering van de belasting te verleen.

De veelvuldigheid der taxes is, ten slotte, voor de belastingsschuldigen, eene bron van verwikkelingen in zake geschriften en toezicht, zonder te rekenen dat het onbepaalde van die taxes hen blootstelt aan voortdurende verhoogingen van lasten die hun niet toelaten verbintenissen van langen duur aan te gaan en hunne exploitatie aldus zeer onzeker maken.

Uit aanmerking van de aanzienlijke inkomsten welke aan de provinciën verstrekt worden door de belastingen op de inkomsten waarvan de opbrengst snel toeneemt, schijnt het dat zij voortaan zich er van zouden kunnen onthouden eene bijzondere taxe te heffen op de vertooningen in 't algemeen en aldus een nadeeligen invloed uit te oefenen op de opbrengst van de gelijkaardige door den Staat geïnde taxe, waarvan zij overigens een aandeel verkrijgen dat ongeveer 5 miljoen bedraagt.

Wat de gemeenten aangaat, de bevoegdheid om bijzondere taxes te vestigen zou, ten einde zooveel mogelijk de vorenvermelde nadeelen te beperken, wat hen betreft maar moeten gehandhaafd blijven voor sommige bijzondere gemakkelikheden.

Zouden dus afgeschaft worden de provincie- en gemeentetaxes op de openbare vertooningen of gemakkelikheden, behoudens wat betreft : a) de bals of andere danspartijen; b) de gemakkelikheden ingericht in de danshuizen en in de daarvan afhangende slijterijen of restaurants; c) de hondenwedrennen, de wedstrijden voor vogelgezing en andere dergelijke exhibities, het is te zeggen de vertooningen welke, zedelijkheidshalve, aan eene bijzondere reglementeering kunnen onderworpen worden.

Daarentegen zouden de gemeenten opcentiemen op de taxe op de vertooningen mogen vestigen; hun getal zou, in beginsel, beperkt zijn op 25, het is te zeggen op het vierde van de belasting, maar, feitelijk, zou hetzelfde hoger mogen zijn, derwijze dat de opbrengst van de opcentiemen diegene, over 1925, van de afgeschafte bijzondere taxes vergoedt.

Het is wel verstaan dat de opbrengst van de opcentiemen zooals vroeger maandelijks aan de gemeenten zal gestort worden, zoowel als diegene van hun aanvankelijk aandeel in de taxe.

Voor het toezicht op de vertooningen of gemakkelikheden zal de Staat, desgevallende, overeenkomstig artikel 60 van het Koninklijk besluit van 30 Augustus 1920, de medewerking aanvaarden van de beëdigde ambtenaren en agenten die de gemeenten daartoe zouden afvaardigen op de voorwaarden welke in gemeen overleg met het bevoegd beheer zouden bepaald worden.

De voorgestelde bepaling zal dus de gemeenten geenszins schaden; zij heeft geen ander doel dan de heffing te vereenvoudigen en de belanghebbenden te beschermen tegen elke verhoging van de gemeentelijke lasten in de toekomst.

Artikel 50 bedingt dat de wet uitvoerbaar zal zijn van den door de Regeering te bepalen datum af. De noodige maatregelen zullen getroffen worden om aan de gemeenten den tijd te laten die onontbeerlijk is met het oog op de vestiging en de goedkeuring van buitengewone opcentiemen.

VIII. — TAXE OP HET SPEL EN DE WEDDENSCHAPPEN.

Titel IV van de wet van 28 Augustus 1921 heeft eene taxe van 10 l. h. gevestigd op het spel en de weddenschappen.

In den loop van eene gedachtenwisseling, welke zich in den Senaat vóór de goedkeuring van het wetsontwerp voordeed, legde de heer Minister Theunis nadruk op de voordeelen van het stelsel in Frankrijk aangenomen voor de belasting van de weddenschappen bij de paardenwedrennen, het is te zeggen de reglementeering van die wedrennen en de toekenning van het monopolie aan de *onderlinge weddenschappen*. Ingevolge de door de belanghebbenden gedane stappen, verklaarde hij zich echter bereid eene overeenkomst te sluiten strekkende tot de vestiging van forfaitaire aanslagen voor de onderlinge weddenschappen en voor de weddenschappen bij noteering. Die aanslagen werden bepaald bij het Koninklijk besluit van 10 September 1921.

Luidens dat besluit betaalt iedere persoon die binnen het besloten erf der paardenwedrenbanen van eene door den Minister van Financiën aangenomen maatschappij, weddenschappen of inleggelden aanvaardt, eene forfaitaire taxe door tusschenkomst van die maatschappij.

Wat de bookmakers betreft, werd gezegde taxe geregeld als volgt :

Aanduiding der renbanen en der vergaderingen.	TIJDPAK			
	Van 15 Februari tot 15 December		Van 16 December tot 14 Februari	
	Bookmaker optredende		Bookmaker optredende	
	Ter weegplaats	Op het plein	Ter weegplaats	Op het plein
1° Renbanen gelegen te Brussel of binnen eene straal van 20 kilometer van Brussel en waar meer dan drie vergaderingen 's jaars plaats hebben	Fr. 200	Fr. 75	Fr. 100	Fr. 25
2° Andere renbanen :				
a) Vergaderingen waarbij ten minste vijftien duizend frank aan prijzen betrokken zijn, in geldspeciën of anderszins aangeboden of gewaarborgd.	200	75	100	25
b) Vergaderingen waarbij minder dan vijftien duizend frank aan prijzen betrokken zijn . .	75	25	75	25

Wat de onderlinge weddenschappen betreft, werd de forfaitaire aanslag gevestigd in verhouding tot de voorafneming door de maatschappijen gedaan op de ingezette sommen en bedraagt hij ongeveer 2 t. h. van deze laatste sommen.

De sommen door de « bookmakers » gestort of op de onderlinge weddenschappen voorafgenomen, beloopten 3,150,000 frank voor 1924 en zij zullen ongeveer 3 1/2 miljoen bereiken voor 1925.

Gezien enerzijds den steeds toenemenden bijval van de paardenwedrennen die elken dag duizenden toeschouwers en wedders van alle klassen der bevolking aantrekken en, anderzijds, de geldontwaarding welke het bedrag der weddenschappen merkkelijk heeft doen stijgen, is de huidige opbrengst der belasting klaarblijkend ontoereikend.

Gewis, de Regeering zou de in 1921 vastgestelde forfaitaire aanslagen kunnen verhoogden; zonder die oplossing uit te sluiten, acht men het verkieslijk de Regeering te machtigen de weddenschappen te reglementeeren, en niet alleen diegene aangegaan binnen het besloten erf der paardenrenbanen, maar ook die welke in de geheime agentschappen van weddenschappen aangenomen worden, zooniet zouden die agentschappen voordeel trekken uit de verhooging van den forfaitairen aanslag der « bookmakers ».

Vereenigingen en kranten welke zich bezig houden met de paardensport hebben menigmaal gewag gemaakt van de uitbreiding genomen door die agentschappen, welke buiten de paardenrenbanen en zelfs in de stad gevestigd zijn.

De geheime weddenschappen hebben zich uitgebreid ten gevolge van de onlangs door de beteugelende rechtbanken aangenomen rechtspraak: de eene hebben het niet-strafschuldig karakter erkend van de weddenschappen aangegaan buiten het besloten erf der paardenrenbanen van het oogenblik af dat de wedders zich in de mogelijkheid bevinden de paarden te zien; andere hebben personen vrijgesproken die zich successievelijk in verschillende dranksluiterijen begeven waar zij een zeker aantal weddenschappen aannemen zonder in die inrichtingen een bijzondere installatie te hebben en zonder zich van de andere verbruikers te onderscheiden; de vrijspraken zijn gegrond op het ontbreken van de gegevens vereischt om de bij artikel 305 van het Strafwetboek gestrafte overtreding (houden van een speelhuis) uit te maken.

Naar bevoegde personaliteiten beweren, loopen de geheime weddenschappen jaarlijks over honderden millioenen en strekken zij zich zelfs uit tot de wedrennen in het buitenland. De fiscus kan er schier niet toe geraken de inrichters te treffen; deze verbergen hem zorgvuldig hunne verrichtingen, niet zoozeer om de belasting te ontduiken, maar vooral opdat het gerecht in de fiscale aangifte welke zij zouden moeten onderschrijven, het bewijs niet vinde van het misdrijf « houden van een speelhuis ».

Ten overstaan van die feiten, is het gepast voorgekomen de middelen op te sporen om de betaling der taxe te verzekeren wat betreft al de weddenschappen op de wedrennen, waar zij ook afgesloten worden.

De reglementeering van die weddenschappen en de inrichting van een streng toezicht lijken bijzonder gepast op het oogenblik dat de Regeering een nieuw beroep moet doen op de schatplichtigen.

Ongetwijfeld moet men het spel en zijne uitbreiding betreuren, doch daar het

kwaad door het verbod niet kon beteugeld worden, komt het best voor het maar te kanaliseeren derwijze de misbruiken ervan zooveel mogelijk te beperken en de weddenschappen te doen dienen tot ondersteuning van de ongelukkigen.

Het is niet zonder belang er aan te herinneren dat een wetsvoorstel den 27 Juli 1920 ter Kamer der Volksvertegenwoordigers door de HH. Maenhout en de Kerhove d'Exaerde ingediend werd (*Besch.*, n° 476) met het oog op het reglementeeren van de toelating en van de werking der paardenwedrennen. Dat voorstel gaf aanleiding tot een verslag door den heer Brugmann namens de Middensectie op 25 Mei 1921 onderworpen (*Besch.*, n° 297), welk verslag tot de aanneming van de voorgestelde maatregelen besluit, onder voorbehoud van enkele wijzigingen. Geen enkel gevolg werd echter gegeven aan bewust voorstel, naar luid waarvan de onderlinge weddenschappen alleen moesten toegelaten zijn mits een ernstige reglementeering en eene voorafneming ten bate van de gemeenten, beloopende 5 t. h. der ingezette sommen.

In Frankrijk en in Duitschland is de onderlinge weddenschap ingericht en heeft zij de paardensport in niets belemmerd.

Zonder tot de onmiddellijke afschaffing van de weddenschappen bij noteering over te gaan, streeft het ontwerp er naar ze ernstig te reglementeeren en machtigt het den Minister van Financiën de inrichting er van te beperken tot de paardenrenbanen waar slechts enkele wedrennen per jaar gegeven worden, het is te zeggen waar de werking van de onderlinge weddenschappen, welke gansch eenen dienst *ad hoc* en bijzondere installaties vereischt, onmogelijk althans moeilijk zou zijn.

Het vooruitzicht van de gebeurlijke afschaffing van de weddenschap bij noteering zal slechts kunnen bijdragen tot het voorkomen van de misbruiken welke, indien zij zich voordeden, tot de onmiddellijke toepassing van dien radicalen maatregel aanleiding zouden geven.

* * *

De wijzigingen voorgesteld wat betreft de taxe op de weddenschappen bij de paardenwedrennen, billijken eene herziening van den forfaitairen aanslag toegestaan bij artikel 90 der voormelde wet van 28 Augustus 1921 voor de sommen ingezet bij de prijskampen van reisduiven. Naar luid van dit artikel, wordt er geheven :

1° Eene taxe van één frank voor elken ring verkocht door de vereenigen en bonden die door den Minister van Financiën zijn toegelaten ;

2° Eene taxe van 10 t. h. op grond van de inzetten bij de prijskampen waarvoor de terugkeer der reisduiven is voorzien op een anderen dag dan den Zondag of een feestdag, alsmede de inzetten bij dubbelspel of weddenschappen ingesteld buiten het geregeld programma der maatschappij die den prijskamp inricht.

De wetgever heeft aldus een gunstregime willen invoeren voor de prijskampen van reisduiven, ingericht op sommige door de liefhebbers van duiven doorgaans tot rust of uitspanning bestemde dagen en welke derhalve geen verlet veroorzaken, maar hij heeft reeds zijn inzicht, ter zake de *overdreven* weddenschappen te treffen, doen blijken.

Dat deze laatste op paarden geschieden of op duiven, zij zijn niettemin te betreuren en het behoort de practijken die zooveel gezinnen ten ondergang brengen, te beperken.

De in zake forfaitaire taxe van 1 frank per ring gedane inningen (ongeveer 5.500,000 frank in 1924) bewijzen dat die belasting geenszins den stijgenden bijval van de duivensport heelt getemperd. De opbrengst van de taxe van 10 t. h., verschuldigd op grond van de prijskampen op weekdagen en van het dubbelspel, was gering (ongeveer 400,000 frank in 1924), omdat sommige maatschappijen de bijkomende weddenschappen of inzetten bij dubbelspel, welke eertijds door derden werden aangenomen, op hun geregeld programma hebben vermeld om dezelve aan de belasting te doen ontsnappen. Terwijl, vóór het inwerkingtreden van de wet van 1924, het geregeld programma van de maatschappijen over 't algemeen slechts eene reeks inleggelden van 1, 2, 5, 4, 5 en 10 frank en eene reeks « poules » van 0.50, 1, 2, 3, 4, 5 en 10 frank behelsde, stipt men thans daarop 't zij inleggelden of « poules » van 50, 75, 100 frank, enz. aan, 't zij bijkomende reeksen genaamd A., B., C. enz. Ook zijn de prijskampen, waarbij het totaal der inzetten 100,000 en 200,000 frank overschrijdt, niet zeldzaam. Bovendien geeft het stelsel van de « poule unique », 't is te zeggen de « poule » waarvan de geheele opbrengst toekomt aan den eigenaar van de duif welke eerste der categorie wordt gerangschikt, aanleiding tot winsten waarvan de verhouding onbeperkt is en soms 3,000 en zelfs 4,000 voor 1 bereikt. Anderdeels worden de prijzen welke voortkomen van het overschot der inschrijvingsrechten op de inrichtingsonkosten heden ten dage dikwerf verdeeld, derwijze aan hen die winnen voorwerpen van waarde te bezorgen (automobielen, huizen, enz.); zulke verdeelingswijze staat gelijk met eene werkelijke loterij, welke de wet aan de taxe van 10 t. h. heeft willen onderwerpen.

De prijsvermeerdering van alle zaken verklaart ongetwijfeld in zekere mate het hoog cijfer van de weddenschappen. Maar die bewijsvoering leidt ook tot de meening dat de in 1921 gevestigde taxe van 1 frank per ring thans niet meer volstaat. Anderdeels mag niet uit het oog verloren worden dat het onderhoud, jaren lang, van talrijke niet tot verbruiksdoeleinden gekweekte duiven, een ongunstigen invloed op den wisselkoers uitoefent, daar het voedsel van die vogels ten slotte uit het buitenland moet ingevoerd worden.

Leidt dit alles tot het besluit dat de duivensport ongenadig dient belast te worden? Men meent zulks niet, daar bedoelde sport, wanneer zij gepaard gaat met enkele niet belangrijke weddenschappen die het genoegen ervan doen stijgen, des Zondags voor tal van arbeiders, ambachtslieden, beambten, landbouwers, enz. een aangenaam tijdverdrijf is. Voor die liefhebbers die niet hoofdzakelijk uit winstbejag handelen, blijkt de taxe van 1 frank per ring eene voldoende belasting uit te maken. Dit geldt evenwel niet voor sommige personen die men de « beroepsmannen » van de duivensport zou mogen noemen; die personen beschikken over vrijen tijd en over personeel; zij koopen mits hooge prijzen duiven van groote waarde; zij doen methodische teeltkens en beredeneren hunne weddenschappen; aldus zijn zij er schier zeker van te zullen winnen en aarzelen zij niet groote sommen in te zetten. De teeltkens die zij verwezenlijken is soms gelukkig en zij kan nuttig zijn, namelijk voor de militaire reisduivenhokken, doch zij

belet niet dat een ernstige belasting van de aanzienlijke weddenschappen volstrekt gebillijkt is.

Zoo de belasting van 1 frank per ring dus mag gehandhaafd worden voor gematigde weddenschappen, zouden de ingezette sommen welke *10 frank per duif* en per reis overtreffen zonder bezwaar mogen onderworpen worden aan eene taxe evenredig aan de inleggelden. Het geldt, inderdaad, sommen die ingezet worden uit louter winstbejag.

De heffing en de controle van de taxe op de aanzienlijke inleggelden zouden gemakkelijk zijn en het instellen van geen enkel nieuw ambt vergen. Het zou volstaan aan de belastingschuldigen op te leggen :

1° de voorafgaandelijke aangifte van de prijskampen ;

2° de verplichting om, tot het aanteekenen van de weddenschappen, eene tabel te gebruiken welke voorzien is van eenen officieelen stempel en eene bijzondere kolom behelst tot aanduiding van de totalen der inleggelden boven 10 frank ; die tabel zou tot staving van de aangifte overgelegd worden.

Dergelijke tabellen worden reeds thans in de duivenliefhebberslokaten ten toon gehangen en kunnen nagezien worden door middel van de tabellen der uitslagen ; deze laatste worden aan al de mededingers gezonden.

* * *

Twee vijfden van de opbrengst der taxe van 5 of 7 t. h. (zie artikel 51) zouden aan een nationaal fonds van openbaren onderstand toegekend worden.

Artikel 89 der wet tot regeling van den openbaren onderstand van 10 Maart 1923, voorziet de instelling, in elke provincie, van een « bijzonder fonds van openbaren onderstand » waarvan het Beheer aan de bestendige deputatie toevertrouwd is. Dit college kan ten laste van dat fonds toelagen verleen en aan de gemeentelijke of intercommunale commissiën van onderstand waarvan de geldmiddelen ontoereikend zijn, wanneer er vastgesteld werd dat de lasten der gemeenten, die in het ontbrekende moeten voorzien, overdreven zijn.

Artikel 90 van gezegde wet bepaalt dat het fonds in stand gehouden wordt, onder andere, door :

a) de giften en legaten ;

b) de toelagen verleend door provincie en Staat ;

c) zoo noodig door bijzondere heffingen welke de provincieraad met goedkeuring des Konings kan invoeren.

Tijdens de parlementaire besprekingen werd in het licht gesteld dat de door den Staat, overeenkomstig voormeld artikel 90 b, te verleen en toelagen niet verplichtend zijn maar dat de Staat nochtans zedelijk gehouden is sommige middelen welke ontoereikend mochten zijn, aan te vullen. — In de toekomst zal de openbare begrooting dus waarschijnlijk uit dien hoofde bezwaard moeten worden met lasten welke de omstandigheden ongetwijfeld niet zullen veroorloven uit de gewone middelen van de Schatkist te bestrijden.

Het bleek dus voegzaam de instelling in overweging te nemen van een nationaal fonds voor openbaren onderstand, waarvan de inkomsten zouden bestemd zijn tot het verleen en van toelagen :

- 1° aan de provincialen fondsen voor onderstand;
- 2° aan de gemeenten die, ingevolge uitzonderlijke omstandigheden, zich in een benarden geldelijken toestand bevinden;
- 3° aan die gemeenten welke in 1925 een aandeel ontvangen hebben in de voorafnemingen op de onderlinge weddenschappen. Dat aandeel wordt hun tijdens vijf jaar ten titel van minimum gewaarborgd.

De tweede van die bestemmingen is gewettigd zoo men in aanmerking neemt dat sommige gemeenten wier middelen noodzakelijkerwijze beperkt zijn, gehouden zijn volstrekt buiten verhouding staande lasten te dragen, lasten welke dikwerf voortvloeien uit door de wet opgelegde verplichtingen.

Wat de derde betreft komt het billijk voor den openbaren onderstand van sommige gemeenten niet plotseling te berooven van sommen die hun thans door de inrichters van onderlinge weddenschappen worden gestort.

De verdeeling van de aan de provinciale fondsen voor onderstand toegekende sommen zou geschieden volgens de regelen te bepalen bij een koninklijk besluit, tot het vaststellen waarvan te rade zou gegaan worden bij diegene die de verdeeling van het gemeentefonds vaststellen.

Zoo zou de begrooting van den openbaren onderstand en diegene der arme gemeenten gedeeltelijk gestijfd worden door eene voorafneming gedaan ten laste van hen die aanzienlijke geldsommen inzetten om hun vermaak te verhoogen met er het verlangen naar een aanzienlijke winst, verkregen zonder persoonlijke krachtsinspanning, aan toe te voegen.

Zulks zijn, in hunne groote lijnen, de gedachten die de herziening der taxe op het spel en de weddenschappen beheerscht hebben.

Enkele uitleggingen zullen volstaan om de draagwijdte der artikelen nader te bepalen.

Artikel 51 bepaalt op 5 of op 7 t. h., naar het geval, de taxe toepasselijk op de weddenschappen betreffende de paardenwedrennen en op 3 t. h. diegene welke de belangrijke weddenschappen bij prijskampen van reisduiven bedoeld. Die bedragen zijn geenszins overdreven. Voor de weddenschappen op de paardenwedrennen is het bedrag thans, in beginsel, 10 t. h., maar, feitelijk, dank zij de forfaitaire aanslag, is het over 't algemeen 2 t. h.; sommige paardenwedrennen storten bovendien aan den openbaren onderstand van de gemeente ongeveer 2 t. h. van de voorafnemingen bij de onderlinge weddenschappen. Men heeft er daarenboven rekening mede gehouden dat er over 't algemeen vijf wedrennen per dag zijn en dat dezelfde sommen meestal opnieuwingezet worden. De verhooging is dus matig. Daar de agentschappen in de stad tot minder onkosten aanleiding geven zal het aanslagpercent voor hen hooger zijn.

Wat de bij de prijskampen van reisduiven ingezette sommen betreft, dient er opgemerkt dat indien hun totaal 10 frank per duif en per reis niet overtreft, zij door den ring gevrijwaard blijven mits de volgende voorwaarden samen vervuld wezen :

1° de terugkeer van de duiven moet voorzien zijn op den Zondag of op een wettelijken feestdag. Het ware, inderdaad, niet logisch het verletten van de deelnemers die van hun bedrijfsloon moeten leven, aan te moedigen. Evenwel zou vrijstelling verleend worden wanneer, ingevolge ongevallen, slecht weder of

andere overmachtsomstandigheden, de terugkeer moet plaats grijpen na den aanvankelijk bepaalden Zondag of wettelijken feestdag;

2° de ingezette sommen moeten aangeteekend zijn op de lijst van den eigenlijk gezegden inrichter van den prijskamp, het is te zeggen, ten titel van voorbeeld, rechtstreeks in haar lokaal aangenomen worden door de maatschappij die in gemeld lokaal de tot de inrichting van den prijskamp onontbeerlijke verrichtingen doet, verrichtingen waarvan de eerste en de hoofdzakelijkste het inkorven van de duiven is. Aldus zouden de elders aangenomen sommen, en de sommen aangenomen door anderen, zelfs door eene toetredende maatschappij terwijl de inkorving door de moedermaatschappij wordt gedaan, algeheel belastbaar wezen. Elk andere handelwijze zou, inderdaad, met onontwarbare verwickelingen gepaard gaan, daar zij het vergelijkend lezen van verscheidene lijsten zou vergen.

3° de sommen moeten door den eigenaar van de duif ingezet zijn. Degene die geldsommen inzet op duiven van anderen, handelt, inderdaad, louter uit speelsucht.

Zoodra het totaal van de zelfs uitsluitend door den eigenaar ingezette sommen de som van 10 frank per duif en per reis overtreft, zal het algeheel bedrag van gemelde inzetten belastbaar zijn. Door ingezette sommen wordt verstaan het gezamenlijke van de gestorte sommen, zonder aftrekking van eenigerlei onkosten van inrichting van den prijskamp (prijs van het vervoer, voedsel der duiven, begeleiding, enz.), uitgaven welke overigens over 't algemeen begrepen zijn in het inschrijvingsrecht waarvan het overschot aanleiding geeft tot eenen prijs per reeks duiven.

Het vrijgestelde weddenschappenbedrag blijkt ruim voldoende; daar dikwerf een prijs per vijf inleggelden en per tien « poules » wordt toegekend, zou dat bedrag aan den liefhebber veroorloven gemiddeld eene som van 6 frank te winnen, onderstellende dat het bedrag van 10 frank als volgt te verdeelen is : inrichtingskosten, enz. : 2 frank; inleggelden : 4 frank en « poules » : 4 frank; (4 frank inleggelden $\times$ 5 = 20, plus 4 frank « poules » $\times$ 10 = 40).

De paragraaf 2 van artikel bepaalt §1 dat de door den Minister van Financiën toegelaten vereenigingen of bonden de taxe van 1 frank per ring moeten storten niet meer op het einde van elk halfjaar, maar *den 15 van elke maand voor de verrichtingen van de vorige maand*. Die tekst bekrachtigt de door de duivenbonden reeds aangenomen handelwijze, dewelke overeenstemt met diegene die van kracht is voor de belastingen op de inkomsten.

Artikel §2 regelt de verdeeling van de taxe tusschen den Staat en het nationaal fonds voor openbaren onderstand waarvan reeds gesproken is.

Artikel §3 machtigt de Regeering de paardenwedrennen en de desbetreffende weddenschappen, waar zij ook geschieden, te reglementeeren.

Voor de uitvoering van dit voorschrift, zal men volgende bepalingen in het oog houden :

De toelating zal slechts verleend worden voor een tijdvak van één jaar, hetzij aan de maatschappijen waarvan de statuten goedgekeurd zijn door den Minister van Financiën en die hunne jaarlijksche begrooting en de omstandige comptabiliteit van hunne verrichtingen voorleggen, hetzij aan de bookmakers die eene zekerheid stellen en die een regelmatige comptabiliteit houden van de wedden-

schappen. Gemelde toelating zal definitief onttrokken worden aan hen die in overtreding zullen gesteld worden, bij voorbeeld, om de belastingen te hebben ontdoken, om weddenschappen elders te hebben aanvaard dan in de overeenkomstig §§ 1 en 2 van artikel 53 toegelaten plaatsen, enz.

De inrichters van de onderlinge weddenschappen zullen over eene voldoende quotiteit van de voorafnemingen mogen beschikken om hunne kosten te dekken; het bedrag dier voorafnemingen zal bepaald worden met inachtneming van gezegde kosten.

Daarenboven zal de Regeering, voor het opmaken van bedoeld koninklijk besluit, er zorg voor dragen de leiders van de bevoegde groote organismen te raadplegen.

Paragraaf 2 van artikel 53 beperkt de aanvaarding van de weddenschappen van allen aard, betreffende de paardenwedrennen, tot het besloten erf der toegelaten paardenrenbanen en tot de in de stedelijke centra toegelaten agentschappen. Overal elders zullen bewuste weddenschappen aanleiding geven tot de straffen voorzien bij paragraaf 3 van hetzelfde artikel waarvan de termen geen uitslag schijnen te behoeven.

De bij artikel 95 der wet van 28 Augustus 1921, betreffende de taxe op het spel en de weddenschappen over 't algemeen, voorziene straffen, welke ter zake toepasselijk zijn, werden onvoldoende bevonden. De sluiting der inrichting of het verbod van weddenschappen te aanvaarden lijken het eenig hulpmiddel te zijn tegen de halsstarrigheid van sommige aan de taxe onderworpen personen van kwade trouw, halsstarrigheid welke in den huidige stand der wetgeving verliezen aan de Schatkist berokkent. Een dergelijke strafbepaling bestaat in zake taxe op de openbare vertooningen of vermakelijkheden; zij werd reeds lang aangenomen in andere landen, namelijk in Frankrijk.

Er wordt, evenals in zake belastingen op de inkomsten, eene boete van 50 tot 1,000 frank voorzien voor de niet anders gestrafte overtredingen.

De datum van de inwerkingtreding der nieuwe bepalingen betreffende de taxe op het spel en de weddenschappen zal door de Regeering bepaald worden.

Het is moeilijk de opbrengst van de nieuwe taxe met nauwkeurigheid te ramen; men denkt nochtans dat die opbrengst niet minder dan 20 millioen per jaar zal beloopt; het zal niet ontgaan dat 3.5 millioen thans geheven taxes zouden afgeschaft worden zooals hooger vermeld is.

De voorgestelde fiscale en andere maatregelen zijn ingegeven door de financiële behoeften van het oogenblik; zij zouden daarenboven goede gevolgen hebben mochten zij de overdreven weddenschappen beperken: 's lands zedelijkheid en spaarzin, onontbeerlijke factoren van de algemeene welvaart, zouden er voorzeker bij gebaat zijn.

IX. — OPENINGSTAXE DER SLIJTERIJEN VAN GEGISTE OF GEESTRIJKE DRANKEN.

De wet van 29 Augustus 1919 heeft ten laste van de nieuwe slijters van gegiste dranken eene openingstaxe gevestigd, geldig voor vijftien jaar en bepaald op driemaal de huurwaarde der tot slijterij dienende lokalen, zonder dat

de taxe moge minder bedragen dan eene som welke gaat van 600 tot 2,000 frank, volgens de bevolking der wijken, gemeenten of agglomeraties.

Gezegde wet heeft daarenboven de taxe gelijkelijk vastgesteld op 1,000 frank voor de *reizende* slijterijen.

Naar aanleiding van de aanzienlijke stijging der huurprijzen sedert 1919, is gezegde taxe, waarvan de geldigheidsduur op een veel te lang tijdperk vastgesteld werd, overdreven, zoo niet verbiedend geworden; zij bereikt in sommige gevallen 250,000 frank. Welnu, zooals de memorie van toelichting van voormelde wet het reeds deed uitschijnen, beantwoordt het oprichten van nieuwe slijterijen soms aan eene werkelijke noodzakelijkheid, zooals bij voorbeeld ingeval van het tot stand komen van nieuwe wijken. Het hoog bedrag der openingstaxe is insgelijks een ernstige hinderpaal voor de werken tot het verbeteren van de gezondheidsvoorwaarden der slijterijen, ingevolge de hoge bijkomende openingstaxe welke de slijter over 't algemeen in dergelijk geval moet betalen.

Het behoort dan ook, om die nadeelen te verhelpen, den geldigheidsduur alsmede het bedrag der openingstaxe te verlagen, derwijze dat deze laatste nochtans hoog genoeg blijve om een merkelijke vermeerdering van het aantal slijterijen te voorkomen. Die uitslag zou kunnen bereikt worden door gezegde taxe te bepalen op het *bedrag* der huurwaarde van de slijterij, zegge op het *derde* van de huidige taxe en door den geldigheidsduur in dezelfde mate, dus van vijftien tot vijf jaar, te verkorten. Gezien de vermindering van de koopkracht der munt, dient slechts eene vermindering met de *helft* voorzien te worden voor het minimum der taxe en voor de forfaitaire taxe betreffende de reizende slijterijen; het minimum der vijfjaarlijksche taxe zal dus gesteld zijn van 300 tot 1,000 frank, volgens de klasse van gemeenten en zal vastgesteld zijn op 500 frank voor de reizende slijterijen.

Daarentegen zal de slijter, na't verstrijken van den geldigheidsduur der *vijfjaarlijksche* openingstaxe, geen nieuwe dergelijke taxe moeten betalen, maar zal hij onderworpen zijn aan een *jaarlijksche* taxe bepaald of het *viijfde* van de vijfjaarlijksche taxe. De verevening dier taxe zal veel gemakkelijker zijn, onder andere voor de brouwers die talrijke slijterijen bezitten, dan de uitgestelde betaling van eene tien of vijftienmaal hogere taxe, geldig voor 5 jaar, of voor 15 jaar zooals thans.

Op grond van de aanzienlijke winsten welke de personen, aan wie het toegelaten is likeuren te verkoopen of te leveren per hoeveelheden van minstens twee liter, behalen met het uitoefenen van hun voorrecht sedert het den slijters van gegiste dranken verboden is geestrijke dranken te verkoopen, aan te bieden of voorhanden te hebben (wet van 29 Augustus 1919 op het regime van den alcohol), is het billijk bovenbedoelde jaarlijksche taxe insgelijks te vorderen van gezegde personen. Een wensch in dien zin werd reeds uitgedrukt door den Centralen Studiedienst ter bestrijding van het alcoholisme, ingesteld bij het koninklijk besluit van 15 November 1920.

Zulks zijn de leidende gedachten van het ontwerp; het heeft ook ten doel in de ter zake geldende wetgeving eenige verbeteringen van ondergeschikt belang te brengen. Zijne bepalingen worden hierna toegelicht.

ART. 56.

Dat artikel verzacht de al te strenge gevolgen van sommige veroordeelingen wat betreft het verval van het recht om eene slijterij van gegiste dranken te houden, bevestigd bij de wet van 29 Augustus 1919. Voor zoover belanghebbenden niet veroordeeld werden tot eene boete van meer dan 50 frank (opdecie-men niet medegeteld) of tot eene gevangenisstraf anders uitgesproken dan ten vervangenden titel, zal dat verval niet meer toepasselijk zijn op de veroordeelingen wegens *verheling* of voor een der misdrijven voorzien bij artikelen 368 tot 391 van het Strafwetboek, gewijzigd bij artikelen 48 en volgende der wet van 15 Mei 1912 op de kinderbescherming.

Het ontwerp beperkt daarenboven tot de veroordeelingen uitgesproken van 1 Januari 1925 af, het verbod bedongen bij n° 5 van § 1 van artikel 1 der wet van 29 Augustus 1919, ten opzichte van de personen die veroordeeld werden wegens het *houden van een speelhuis of van een kantoor van weddenschappen*. Die beperking wordt gerechtvaardigd door de noodzakelijkheid het verval in te trekken waardoor de herbergiers getroffen werden die veroordeeld werden wegens het houden van een kantoor voor weddenschappen op de paardenwedrennen en die waarschijnlijk zouden vrijgesproken geweest zijn onder de nieuwe rechtspraak ter zake gevestigd bij de arresten van het Hof van Beroep van Brussel van 19 Maart 1924.

Daar de *voorwaardelijke* veroordeelingen wegens een der feiten opgesomd onder 2° tot 5° van bovengemeld artikel 1, de opheffing ten gevolge hebben van het recht om gegiste dranken te slijten, *zelfs na 't verstrijken van de schorsing*, en daar een tijdelijke sluiting in de tusschenruimte feitelijk bijna zoo nadeelig is als een definitief verbod, schijnt het nuttig ter zake met die veroordeelingen slechts rekening te houden voor zoover zij definitief worden ingevolge eene gedurende den proeftijd opgelopen nieuwe veroordeeling wegens misdaad of misdrijf. Die maatregel maakt het voorwerp uit van het derde lid van § 1 van het artikel.

Wat § 2 betreft, deze streeft er naar de hoogere beginselen der zedelijkheid en der familie te vrijwaren door het ontzeggen van het recht om gegiste dranken te slijten tot den echtgenoot en de verwanten in opgaande of in nederdalende linie van den vervallen persoon, slechts uit te breiden, indien deze laatste met hen het tot slijterij dienend onroerend goed betreft of aan de exploitatie opeenigerlei wijze deelneemt. De echtgenooten waarvan een door ontzegging getroffen is, zullen derwijze niet meer, zooals thans, verplicht zijn afzonderlijk te leven wanneer de exploitatie der slijterij het eenige bestaansmiddel van het gezin is.

ART. 57.

De modaliteiten van dat artikel betreffende de nieuwe bedragen der openings-taxe, de vermindering van den geldigheidsduur der taxe en de heffing van een jaarlijksche taxe na afloop van dat tijdperk werden reeds voldoende toegelicht opdat het nog noodig weze er op terug te komen.

Om de verworven rechten zooveel mogelijk te eerbiedigen, wordt onderscheid gemaakt wat de opvorderbaarheid van de jaarlijksche taxe betreft. Deze zal van

1926 af verschuldigd zijn door al de slijters van gegiste dranken die de bij de wet van 29 Augustus 1919 gevestigde openingstaxe niet betaald hebben; het voorrecht dat de oude slijters genoten hebben heeft lang genoeg geduurd. Voor de meeste kleine slijters zal de jaarlijksche taxe verschillen tusschen 60 en 200 frank volgens de belangrijkheid der gemeenten. Indien geen enkele wijziging was aangebracht geworden in de wet, zouden de belanghebbenden overigens in 1934 eene tienmaal hogere taxe moeten betalen hebben, dewelke een aanzienlijk bedrag zou kunnen bereikt hebben, moesten de huurprijzen blijven stijgen.

Voor de slijters die de nieuwe vijfjaarlijksche openingstaxe zullen betaald hebben, zal de jaarlijksche taxe slechts gevorderd worden met ingang van het zesde jaar en wat degenen betreft die de bij de wet van 29 Augustus 1919 ingevoerde openingstaxe voldaan hebben, zij zullen aan de *jaarlijksche* openingstaxe slechts onderworpen worden tien jaar na die betaling. Alhoewel deze bestemd was om in beginsel de exploitatie der slijterij gedurende een tijdperk van vijftien jaren te dekken, dient er mede rekening gehouden dat het minimum der jaarlijksche taxe, toepasselijk volgens de bevolking der wijken, gemeenten of agglomeraties, het tiende en niet meer het vijftiende der taxe vertegenwoordigt; moest het tijdperk van vijftien jaar gehandhaafd worden, dan zouden bovenbedoelde slijters bevoordeeld zijn in vergelijking met de andere slijters.

Bij het laatste lid van het artikel worden de bepalingen aangaande het verschuldigd-zijn van de vijfjaarlijksche taxe — *tenzij deze zelf verschuldigd weze* — tot de jaarlijksche taxe uitgebreid. Die bepaling sluit in zich dat de vijfjaarlijksche belasting verder zal gevorderd worden van de slijters die eene slijterij openen, overnemen of hervatten in de voorwaarden bedoeld onder artikel 6 der wet van 29 Augustus 1919. Zulks zal onder meer het geval zijn van den slijter die de uitoefening van zijn bedrijf herneemt na gedurende meer dan één jaar uitgescheiden te hebben, zelfs indien hij reeds hetzij de huidige openingstaxe, hetzij de nieuwe vijfjaarlijksche taxe voldaan heeft.

Art. 58.

Om de vroeger uiteengezette redenen worden bij dat artikel eveneens aan de jaarlijksche openingstaxe onderworpen, de personen die, als hoofdbedrijf of als bijbedrijf, geestrijke dranken per hoeveelheden van zes liter of minder verkoopen of leveren, 't is te zeggen den handel in 't klein drijven die aan een bijzondere reglementeering in zake accijnzen onderworpen is. Wat dezulken van die personen betreft die voor die slijterij een lokaal zullen bezigen dat insgelijks tot het uitoefenen van een ander bedrijf dient, zal de belastbare huurwaarde van dat lokaal berekend worden in evenredigheid tot de opbrengst der slijterij in vergelijking met diegene der andere zaken van den belanghebbende, zonder dat de taxe nochtans moge lager wezen dan het wettelijk minimum.

Ingevolge de uitbreiding ter zake van de bepalingen der wet van 29 Augustus 1919, zullen de schatplichtigen eene bijtaxe moeten betalen in geval van verhooging van de huurwaarde der slijterij of, gebeurlijk, van verandering van gemeente of agglomeratie; de jaarlijksche taxe zal insgelijks verschuldigd zijn door de onder artikel 5 van gezegde wet bedoelde private kringen of particu-

liere vereenigingen die, onder begunstiging van de bij het Verbrekingshof gevestigde rechtspraak (arrest van 28 November 1922), alcohol aan hunne leden verkoopen.

De onder dit artikel bedoelde belastingschuldigen zijn daarenboven gehouden dezelfde verplichtingen na te komen als de slijters van gegiste dranken, onder meer wat het overleggen eener aangifte, de wijze van betaling der taxe of bijtaxe alsook het vrij uitoefenen van het toezichtsrecht der beambten betreft. Maar de voorwaarden welke de slijterijen van gegiste dranken in 't belang der zedelijkheid en der gezondheid moeten vervullen, zijn ter zake niet toepasselijk.

ART. 59.

Dat artikel bepaalt op 31 Januari eerstkomende het uiterst tijdstip waarop de aangifte en de betaling in verband met de eerste jaarlijksche taxe moeten gedaan worden.

Voor de jaren 1927 en volgende, zal bewuste taxe mogen van ambtswege ten huize ontvangen worden zooals in zake taxe op de automobielen en andere stoom- of motorvoertuigen; ingeval van niet-betaling bij het aanbieden van de quitantie of op 't oogenblik der opvorderbaarheid, voor de nieuwe slijters van geestrijke dranken, zal de taxe ingevorderd worden door middel van een kohier, volgens de in zake rechtstreeksche belastingen geldende regels.

ART. 60.

In navolging van hetgeen bestaat voor de taxe op de automobielen en de taxe op de vertooningen worden sommige bepalingen der geordende wetten betreffende de belastingen op de inkomsten, verschenen als bijlage van het koninklijk besluit van 7 Maart 1924, toepasselijk gemaakt op de openingstaxe.

Benevens de rechten en voorrechten der Schatkist in zake invordering der rechtstreeksche belastingen, voorzien die bepalingen onder andere het aanslaan van ambtswege der belastingschuldigen tegen het driedubbel der ontdoken belasting, ingeval van niet-aangifte of van ontoereikende aangifte.

ART. 61.

Als gevolg van de onder voorgaand artikel toegelichte maatregelen, worden bij die bepaling ingetrokken art. 12 en n^r 1 van art. 15 der wet van 29 Augustus 1919 betreffende onder meer de processen-verbaal alsmede de strafbepalingen ingeval van niet-betaling der openingstaxe of-bijtaxe.

X. — PERSONEELE BELASTING.

De aanslagcijfers der personeele belasting op de dienstboden en paarden werden bij de wet van 25 Augustus 1883 vastgesteld als volgt :

GRONDSLAGEN EN QUOTITEITEN DER PERSONEELE BELASTING.

Dienstboden.

	Belasting in hoofdsom.
Voor ieder mannelijken of vrouwelijke werkbode fr.	8.00
Voor een enkele dienstmeid	10.00
Voor elke dienstmeid, wanneer men er maar twee houdt zonder mannelijken dienstbode	20.00
Voor elke dienstmeid, wanneer men er meer dan twee bezigt of wanneer men één of verschillende mannelijke dienstboden houdt . .	25.00
Voor elke dienstmeid, wanneer men er drie houdt, zonder mannelijken dienstbode en wanneer een hunner belast is met het bewaken der kinderen	20.00
Voor een mannelijken dienstbode	25.00
Voor elken mannelijken dienstbode, wanneer men er van twee tot vier houdt	30.00
Voor elken mannelijken dienstbode, wanneer men er meer dan vier houdt	40.00
Voor elken mannelijken dienstbode met livrei, eene bijtaxe van. . .	10.00

Paarden.

Voor elk huurpaard fr.	10.00
Voor elk paard dienende tot tweeërlei gebruik.	20.00
Voor een weeldepaard.	50.00
Voor elk weeldepaard, wanneer men er twee houdt	60.00
Voor elk weeldepaard, wanneer men er van drie tot vijf houdt . . .	70.00
Voor elk weeldepaard, wanneer men er meer dan vijf houdt. . . .	80.00
Recht verschuldigd door de paardenfokkers of paardenkooplieden die er doorgaans	
a) minder dan tien houden	100.00
b) tien of meer houden.	200.00

Niettegenstaande de waardevermindering van onze geldeenheid werden die bedragen tot hiertoe niet gewijzigd.

Maar de belastingschuldigen die dienstboden houden, dragen over 't algemeen de bedrijfsbelasting waaraan deze onderworpen zijn krachtens de geordende wetten betreffende de belastingen op de inkomsten. Anderzijds is het aantal paarden in deze laatste jaren merklijk gedaald en het zal nog verminderen ingevolge het toenemen van het vervoer per automobiel; hun onderhoud is overigens bijzonder duur geworden.

In die voorwaarden werd het tot hiertoe niet noodig geoordeeld de personeele belasting op te voeren.

Daar de Regeering zich verplicht ziet opnieuw beroep op de schatplichtigen te doen, zoo werd bevonden dat gezegde belasting in zekere mate mocht verhoogd worden,

Te dien einde wordt bij artikel 62 bepaald dat de opeentiemen welke thans ten bate van den Staat op de hoofdsom van die belasting geheven worden, van 15 op 100 gebracht worden. Aldus zal de verhooging geen invloed hebben op de provinciale en gemeentelijke belastingen welke op denzelfden grondslag gevestigd zijn.

Te dier gelegenheid schijnt het voegzaam de eenige meid, alsmede de tweede meid wanneer deze gelast is hetzij een zieke, een invalide of een gebrekkelijke, hetzij meer dan twee kinderen onder de 8 jaar op te passen, van de personeele belasting vrij te stellen.

Die maatregel zal den fiscaal last van talrijke gezinnen, wier toestand in de huidige omstandigheden moeilijk geworden is, verzachten, alsmede diengenen van de hoofden van kroostrijke gezinnen aan wie het Parlement reeds zekere voordeelen verleend heeft.

Het spreekt vanzelf dat de vrijstelling niet toepasselijk is op de eenige dienstmeid of op de tweede meid wanneer zij gebezigd worden terzelfder tijd als andere dienstboden.

De vrijstelling voor de ziekenoppasster gaat uit van eene menschlievende gedachte welke iedereen zal begrijpen.

Daarentegen wordt door het ontwerp de bijtaxe verschuldigd voor de dienstboden die livrei dragen opgevoerd van 10 tot 50 frank in hoofdsom.

XII. — BIJZONDERE BELASTINGEN OP DE OORLOGSWINSTEN EN OP DE UITZONDERLIJKE WINSTEN.

In den loop der parlementaire besprekingen welke de wet van 17 Maart laatstleden betreffende de provinciale en gemeentelijke fiscaliteit voorafgingen, heeft de Regeering verklaard dat uitzonderlijke maatregelen zich zouden opdringen ten bate van sommige steden zooals Gent, Antwerpen, Luik, Doornik, Kortrijk, enz., die zich, wegens de omstandigheden van den oorlog, in een bijzonder benarden toestand bevinden (*Annales*, Kamer der Volksvertegenwoordigers, zitting van 22 Januari 1925, bl. 396).

Voor die localiteiten zal, inderdaad, het heffen van opeentiemen en van bijzondere taxes niet volstaan om al de inkomsten te vinden die noodig zijn tot het dekken van de uit den oorlog voortgesproten lasten.

Men kan voorzeker opwerpen dat de Staat een deel van de oorlogsschuld der gemeenten overgenomen heeft: hij betaalt, inderdaad, door middel van annuïteiten, een gedeelte terug van de door de gemeenten gedane abnormale oorlogss uitgaven, alsmede de uitgaven voor voeding en onderstand welke zij sedert den wapenstilstand tot op 't einde van het jaar 1920 gedragen hebben. Anderzijds zijn de Rechtbanken voor oorlogsschade gelast de vergoedingen vast te stellen waarop de gemeenten mogen aanspraak maken uit hoofde van de schade welke zij geleden en van de opeischingen welke hun opgelegd werden.

Nochtans worden, krachtens een gevestigde rechtspraak, al de door den bezetter aan de gemeenten opgelegde opeischingen door gezegde rechtbanken niet aangenomen. Zoo wordt bij voorbeeld geen schadeloosstelling verleend uit hoofde van het huisvesten van de troepen, van het bewaken van spoorwegen, van

het hospitaliseeren en van de verschillende onkosten der ontuchtvrouwen. Voor de gemeenten welke in soortgelijke uitgaven hebben moeten voorzien, wordt de gansche schuld te hunnen laste gelaten.

Zulks is namelijk het geval voor Gent, Luik, Doornik, Kortrijk, enz., en voor de talrijke gemeenten waar tijdens den oorlog voortdurend troepen in garnizoen waren.

Zelfs indien die localiteiten al de belastingen heffen waartoe zij gerechtigd zijn zouden zij dien last niet kunnen aanzuiveren; uitzonderlijke maatregelen zijn, dus te hunnen opzichte geboden.

Welnu, in tegenstelling met de gemeenten, beschikken de provinciën over inkomsten welke hun de ernstige besommingen besparen waarover de mandatarissen der gemeenten klagen; verscheidene daarvan maken zelfs niet ten volle gebruik van de aanslagrechten welke hun verleend werden bij de wetten van 16 Juli 1922 en 17 Maart 1925 en sommige sluiten hunne financieele dienstjaren met een aanzienlijk boni.

Dienvolgens leek het billijk na te gaan of een deel van de aan de provinciën ten precieeren titel toegekende fondsen, onder andere in de opbrengst van de bijzondere belastingen op de oorlogswinsten en op de uitzonderlijke winsten, niet zou kunnen toegekend worden aan de gemeenten die de meeste schulden hebben.

Naar luid van artikel 15 der wet van 3 Maart 1919 tot vestiging van een bijzondere belasting op de *oorlogswinsten*, wordt een achtste van de opbrengst van de belasting gevestigd op de in België behaalde winsten toegekend aan de provinciën en drie achtsten aan de gemeenten; nochtans worden de twee derden van het aan de gemeenten toegekende aandeel in het gemeentefonds en in het bijzonder fonds ten bate van de gemeenten gestort ter compensatie van het nadeel dat die fondsen ondergaan hebben ingevolge den oorlog, een dergelijke verdeling wordt voorzien bij artikel 15 der geordende wetten van 3 Maart 1919 en van 2 Juli 1920 betreffende de bijzondere belasting op de *uitzonderlijke winsten*.

Tot heden werden op die wijze de volgende sommen verdeeld :

Provinciën	Aan de provinciën	Aan de gemeenten	Aan het gemeentefonds en aan het bijzonder fonds.
Antwerpen	9,400,200	10,265,000	20,530,000
Brabant	17,091,250	18,640,000	37,280,000
West-Vlaanderen . .	4,906,400	5,360,000	10,720,000
Oost-Vlaanderen . .	6,018,800	6,565,000	13,130,000
Henegouw	9,241,800	10,090,000	20,180,000
Luik	6,737,000	7,360,000	14,720,000
Limburg	1,259,750	1,370,000	2,740,000
Luxemburg	913,500	995,000	1,990,000
Namen	2,556,300	2,790,000	5,580,000
	58,125,000	63,435,000	126,870,000

Voor 1924 geeft onderstaande tabel eene samenvatting van de begrootings-

voorzieningen der provinciën in zake bijzondere belastingen, alsmede van de sommen welke op gezegde voorzieningen te hunner beschikking gesteld werden :

Provinciën.	Bedrag der voorzieningen (1).	Ruw bedrag der reeds betaalde sommen.
Antwerpen	100,000	1,197,200
Brabant	1,000,000	691,000
West-Vlaanderen	200,000	616,400
Oost-Vlaanderen	250,000	800,000
Henegouw	350,000	1,223,800
Luik	260,000	680,000
Limburg	50,000	182,750
Luxemburg	50,000	126,500
Namen	100,000	556,500

Daaruit volgt dat al de provinciën — behalve Brabant — voor 1924 meer ontvangen hebben dan zij voorzien hadden en dat, indien hun aandeel in de opbrengst van de bijzondere belastingen moest verminderen, zij daaruit geen nadeel zouden ondervinden; de financiële toestand van Brabant mag inderdaad als bijzonder gunstig beschouwd worden.

Bij de bespreking van voormelde wet van 17 Maart laatstleden betreffende de provinciale en gemeentelijke fiscaliteit, heeft de Regeering dan ook een amendement ingediend om het aandeel der provinciën in de opbrengst der bijzondere belastingen op de oorlogswinsten en op de uitzonderlijke winsten van een achtste tot een zestiende te verlagen (*Besch.*, Kamer, n° 55, art. 5bis); het aldus beschikbaar zestiende moest toegekend worden aan de gemeenten *wier gewone begrooting een tekort aanwees van minstens één tiende van het totaal der daarin voorziene uitgaven, niettegenstaande het heffen van het maximum der fiscale inkomsten geoorloofd bij artikel 4 der wet*. Gezegd zestiende moest onder de gemeenten verdeeld worden in verhouding tot hunne uit den oorlog ontstane abnormale uitgaven die niet beschouwd konden worden als oorlogschade, noch door den Staat overgenomen worden ten titel van uitzonderlijke uitgaven.

Op aanvraag van leden der Kamer, heeft de Regeering dat amendement ingetrokken en hare instemming betuigd nopens de gebeurlijke terugzending van die bepaling naar het onderzoek der fiscale commissie (*Annales*, Kamer, vergadering van 22 Januari 1925, bl. 405). In afwachting eener oplossing, werd de verevening van gezegde aandeelen uitgesteld.

Daar bewuste bepaling alleen niet voldoende scheen om eene bijeenroeping van de fiscale commissie te rechtvaardigen, leek het verkieslijk, gezien het dringend karakter der zaak, het voorstel opnieuw aan het oordeel der Kamer te onderwerpen met al de uiteenzettingen die er de draagwijdte van billijken.

(1) Sommige begrootingsontwerpen behelsden geen enkele voorziening op het oogenblik dat het Departement van Binnenlandsche Zaken ze aan het Beheer der Belastingen medegedeeld heeft. Dit laatste heeft alsdan een benaderend cijfer der ontvangsten vastgesteld. Zulks is eveneens het geval geweest voor de dienstjaren 1925 en 1926.

Het bedrag der in zake bijzondere belastingen uitvoerbaar verklaarde kohieren bedraagt thans 1198 miljoen in ronde cijfers; ontlastingen ten bedrage van 227 miljoen zijn verleend geworden en de vermoedelijk niet invorderbare aanslagen beloopt 180 miljoen, zoodat de invorderingen waarschijnlijk 791 miljoen zullen bereiken.

Op grond van één achtste, bedraagt het aandeel der provinciën in die invorderingen ongeveer 99 miljoen (791 : 8) waarop reeds 58 miljoen gestort werden, zoodat nog 41 miljoen moeten verdeeld worden naar mate de verhoopde invorderingen gedaan worden.

Indien men dat aandeel tot $\frac{1}{16}$ vermindert, zouden de gemeenten uit dien hoofde $\frac{41}{2} = 20,5$ miljoen nieuwe inkomsten verwerven.

ART. 64.

Bij de bespreking van de Begroting van 's Landsmiddelen over het dienstjaar 1925, had de Regeering gemeend te mogen verklaren dat de werkzaamheden betreffende het vestigen van de aanslagen in zake bijzondere belastingen op de oorlogswinsten en op de uitzonderlijke winsten over 1919 en over 1920 zouden gedaan zijn op 't einde van het loopend jaar.

Een groote krachtsinspanning werd gedaan en te dien opzichte blijft nog slechts de toestand te onderzoeken van ongeveer 200 firma's waaromtrent ernstige vermoedens van bedrog bestaan maar die slechts zullen kunnen aangeslagen worden nadat men genoegzaam nauwkeurige feiten zal bijeengebracht hebben. Het Beheer had gehoopt dat de verleende amnestie die firma's er zou toe gebracht hebben hunne plichten beter in te zien; wat de bijzondere belastingen betreft, zijn de uitslagen van de amnestie onbeduidend geweest en zulks, waarschijnlijk, omdat de belanghebbenden verkiezen het nabijzijnd rechtsverval af te wachten, dat hun een feitelijke amnestie zonder betaling der belastingen zou verzekeren. Welnu, op het oogenblik dat eene nieuwe krachtsinspanning gevraagd wordt van de massa der eerlijke belastingschuldigen, schijnt het niet mogelijk de straffeloosheid en de vergetelheid te verzekeren aan diegenen die, niettegenstaande de amnestie, maar voortdurend blijven volharden in het sinds lang koelbloedig gepleegde bedrog; daar de door de verdachte firma's ontdoken belastingen overigens aanzienlijk zullen zijn, zoo zal de wetgeving voorzeker niet weigeren het tijdsbestek binnen hetwelk de aanslagen in zake bijzondere belastingen op de oorlogswinsten en op de uitzonderlijke winsten van 1919 en 1920 op geldige wijze kunnen gevestigd worden, tot 31 December 1926 te verlengen.

Die maatregel schijnt des te meer gerechtvaardigd daar de opsporingen in zake markensmokkel kostbare gegevens verstrekken om de bewimpeling van aanzienlijke baten te doen uitkomen. Welnu het tijdsbestek binnen hetwelk de openbare rechtsvordering ten laste van markensmokkelaars op geldige wijze kan ingesteld worden is onlangs tot 31 December 1928 verlengd geworden. Het is dus niet overdreven een nieuw tijdperk van één jaar te vragen om de werkzaamheden van aanslag in de bijzondere belastingen ten einde te brengen.

Het Beheer is niet zinnens van die verlenging gebruik te maken om de talrijke reeds gevestigde aanslagen aan een nieuw onderzoek te onderwerpen, noch om nieuwe aanslagen te vestigen op grond van de openbare bekendheid. Om wel te doen uitschijnen dat de nieuwe aanslagen slechts zullen gevestigd worden op grond van *positieve* gegevens, wordt voorgesteld ter zake de tusschenkomst af te schaffen van de commissies van aanslag ingevoerd bij artikel 20 der wet van 3 Maart 1919 (bijzondere belasting op de oorlogswinsten) en bij artikel 20 der geordende wetten betreffende de bijzondere belasting op de uitzonderlijke winsten; voortaan zullen de aanslagen in de bijzondere belastingen door de toezieners der belastingen geregeld worden, overeenkomstig de bepalingen van artikel 55 der geordende wetten betreffende de belastingen op de inkomsten.

De Minister van Financiën,

ALB. JANSSEN.

BILAGE A.

De in kolommen 3, 4, 6, 7 en 8 aangeduide belastingcijfers hebben slechts eene theoretische draagwijdte in dien zin dat zij geen rekening houden, noch met de aftrekking der taxe in verband met het van de belasting gedeeltelijk vrijgesteld minimum, noch met de aftrekking wegens gezinslasten. Zij worden dus nooit toegepast zooals zij hieronder voorkomen.

Bedrag der inkomsten.	Bedrijfsbelasting.			Supertaxe (huidig stelsel).		Totaal van kolommen 3 en 6 (ruwe belastingen).	Percentage van de ruwe fiscale lasten in verhouding tot het bedrag der inkomsten.
	Voorgesteld stelsel.		Huidig stelsel.				
	Percent.	Bedrag.		Percent.	Bedrag.		
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.	8.
	P. c.			P. c.			
3,000	2	60	60	1	30	90	3 »
4,000	2	80	85	1	40	120	3 »
5,000	2	100	110	1	50	150	3 »
6,000	3	130	135	1 ½	65	195	3.25
7,000	3	160	165	1 ¼	80	240	3.43
8,000	3	190	195	1 ½	95	285	3.56
9,000	3	220	225	1 ½	110	330	3.67
10,000	3	250	260	1 ½	125	375	3.75
11,000	4	290	295	2	145	435	3.95
12,000	4	330	330	2	165	495	4.12
13,000	4	370	370	2	185	555	4.27
14,000	4	410	410	2	205	615	4.40
15,000	4	450	450	2	225	675	4.50
16,000	5	500	495	2 ½	250	750	4.68
17,000	5	550	540	2 ½	275	825	4.85
18,000	5	600	585	2 ¼	300	900	5 »
19,000	5	650	635	2 ¼	325	975	5.13
20,000	5	700	685	2 ½	350	1,050	5.25
21,000	6	760	735	3	380	1,140	5.43
22,000	6	820	790	3	410	1,230	5.59
23,000	6	880	845	3	440	1,320	5.74
24,000	6	940	900	3	470	1,410	5.87
25,000	6	1,000	960	3	500	1,500	6 »
30,000	7	1,350	1,275	3 ¼	675	2,025	6.75
35,000	8	1,750	1,635	4	875	2,625	7.50
40,000	9	2,200	2,035	5	1,125	3,325	8.31
45,000	10	2,700	2,475	6	1,425	4,125	9.17
50,000	10	3,200	2,960	7	1,775	4,975	9.95

Bedrag der inkomsten.	Bedrijfsbelasting.			Supertaxe (huidig stelsel).		Totaal van kolommen 3 en 6 (ruwe belas- tingen).	Percentage van de ruwē fiscale lasten in verhou- ding tot het be- drag der inkom- sten.
	Voorgesteld stelsel.		Huidig stelsel.				
	Percent.	Bedrag.					
1.	2.	3	4	5	6.	7.	8.
	P. c.			P. c.			
55,000	10	3,700	3,460	8	2,175	5,875	10.68
60,000	10	4,200	3,960	9	2,625	6,825	11.37
65,000	10	4,700	4,460	10	3,125	7,825	12.04
70,000	10	5,200	4,960	11	3,675	8,875	12.68
75,000	10	5,700	5,460	12	4,275	9,975	13.30
80,000	10	6,200	5,960	13	4,925	11,125	13.91
85,000	10	6,700	6,460	14	5,625	12,325	14.50
90,000	10	7,200	6,960	15	6,375	13,575	15.08
95,000	10	7,700	7,460	16	7,175	14,875	15.66
100,000	10	8,200	7,960	17	8,025	16,225	16.22
105,000	10	8,700	8,460	18	8,925	17,625	16.78
110,000	10	9,200	8,960	19	9,875	19,075	17.34
115,000	10	9,700	9,460	20	10,875	20,575	17.89
120,000	10	10,200	9,960	21	11,925	22,125	18.44
125,000	10	10,700	10,460	22	13,025	23,725	18.98
130,000	10	11,200	10,960	23	14,175	25,375	19.52
135,000	10	11,700	11,460	24	15,375	27,075	20.05
140,000	10	12,200	11,960	25	16,625	28,825	20.59
145,000	10	12,700	12,460	26	17,925	30,625	21.12
150,000	10	13,200	12,960	27	19,275	32,475	21.65
155,000	10	13,700	13,460	28	20,675	34,375	22.18
160,000	10	14,200	13,960	29	22,125	36,325	22.70
165,000	10	14,700	14,460	30	23,625	38,325	23.23
200,000	10	18,200	17,960	30	34,125	52,325	26.16
300,000	10	28,200	27,960	30	64,125	92,325	30.77
400,000	10	38,200	37,960	30	94,125	132,325	33.08
500,000	10	48,200	47,960	30	124,125	172,325	34.46
750,000	10	73,200	72,960	30	199,125	272,325	36.34
1,000,000	10	98,200	97,960	30	274,125	372,325	37.23

BIJLAGE B.

Voertuigen belast volgens de kracht.

Jaren .	Aantal voertuigen .	Aantal paardekracht .	Bedrage der taxe .	Werkelijk gemiddeld bedrag per paarde kracht .
1914 (1 ^{ste} kwartaal .)	13,200	150,000	2,400,000	14
1922	49,500	660,000	8,600,000	13
1923	63,500	840,000	21,000,000	25
1924	86,000	1,200,000	28,000,000	23.3

Gemiddelde taxe per voertuig (kracht, waarde en gewicht).

Jaren .	Gezamenlijk aantal voertuigen .	Opbrengst der taxe :				Gemiddelde taxe per voertuig .
		Kracht .	Waarde .	Gewicht .	Totaal .	
1914 (1 ^{ste} kwart .)	13,200	2,400,000	—	—	2,400,000	160 fr.
1922	49,500	8,600,000	—	—	8,600,000	173 »
1923	69,500	21,000,000	1,100,000	6,800,000	28,900,000	415 »
1924	93,000	28,000,000	1,600,000	8,400,000	38,000,000	408 »

Tabel aantoonende de door de provinciën op de voertuigen geheven taxes.

BIJLAGE C.

PROVINCIES	Datums der reglementen	VOERTUIGEN		Vrijstellingen	AANMERKINGEN
		gebruikt tot vervoer van personen	gebruikt tot goederenvervoer		
Brabant	12 Juli 1899 gewijzigd op 9 Juli 1901 6 Juli 1906 7 Juli 1907 17 October 1919 en 6 Juli 1922.	Huurvoertuigen, 15 frank per voertuig. Andere voertuigen : Met 2 wielen en met 1 paard, 20 frank per voertuig. Met 4 wielen en met 1 paard, 30 frank per voertuig. Met 4 wielen en met 2 paarden, 50 frank per voertuig. Met 4 wielen en met meer dan 2 paarden, 100 frank per voertuig. Handelaars in voertuigen, 150 frank, welk ook het getal voertuigen weze.		Openbare voertuigen en standvoertuigen.	
Oost- Vlaanderen	28 Juli 1922	Voertuigen van veeren voorzien : Met 2 of 3 wielen : 15 frank per voertuig. Met vier wielen : 30 frank per voertuig.	Veerlooze voertuigen aan landbouwers toebehoorende en bestemd tot de landbouw uitbating: met minder dan 4 wielen : 2 fr. per voertuig; met 4 wielen : 4 fr. per voertuig. Voertuigen zonder veeren, bestemd voor handel of nijverheidsgebruik; met 2 en 3 wielen: 15 fr. per voertuig; met 4 wielen, 30 fr. per voertuig.	Voertuigen dienende tot de uitbating der Staatsspoorwegen en der vergunde spoorwegen, der buurtspoorwegen en der tramways, alsmede al de voertuigen op riggels toebehoorende en in het bezit van bijzondere. Voertuigen gehouden door personen vreemd aan de provincie voor zooveel het bewezen is dat een gelijkwaardige provinciale belasting door den houder betaald werd ter plaats waar hij zijne woonst of verblijf in België heeft, en dat de verordening in die Provincie in voege, hetzelfde voordeel aan den belas-	

PROVINCIES	Datums der reglementen	VOERTUIGEN		Vrijstellingen	AANMERKINGEN
		gebruikt tot vervoer van personen	gebruikt tot goederenvervoer		
				tingschuldige van Oost-Vlaanderen verleent; Voertuigen, toebehoorende aan oorlogsinvaliden wier graad invaliditeit, officieel vastgesteld, minstens 25 t. h. bedraagt; De steek- en hondenkarren alsmede de sleden.	
Henegouwe	4 November 1920 gewijzigd op 29 Februari 1924	De zoogezegde <i>weelderijtuigen</i> , 't is te zeggen die op veeren rusten, wanneer zij in het bezit zijn van eenen persoon die een of meer weidepaarden heeft of die geen paard heeft: 40 frank per rijtuig met 2 wielen; 70 frank per rijtuig met meer dan 2 wielen. Rijtuigen tot <i>tweeërlei</i> gebruik, 't is te zeggen, op veeren rustende, wanneer zij in het bezit zijn van eenen persoon die één of meer paarden tot tweeërlei gebruik heeft: 12 fr. per rijtuig met 2 wielen; 24 fr. per rijtuig met meer dan 2 wielen. 2 rijtuigen tot denzelfden eigenaar behorende, worden belast als rijtuigen tot tweeërlei gebruik voor zoover zij niet beide met vier wielen zijn. Elk bijkomend rijtuig wordt als weelderijtuig belast. De paardenfokkers en de paardenkooplieden mogen 2 rijtuigen tot tweeërlei gebruik aangeven, waarvan minstens één met 2 wielen. De rijtuigen welke zij bezitten boven de twee worden als weelderijtuigen belast. Andere rijtuigen, van om 't even welke soort, vijfzig centiemmen per centimeter totale breedte der velgen. Worden met die voertuigen gelijkgesteld, de toe-	Karren en wagens welke op veeren rusten en hoofdzakelijk dienen tot vervoer van om 't even welke goederen en waren, alsmede de voertuigen der verhuurders, 6 frank, welk ook het getal wielen weze.		De voertuigen moeten getrokken zijn door paarden, ezels, muilezels, muildieren. De taxe is dezelfde welk ook het getal voor de voertuigen gespannen paarden weze.

PROVINCIES	Datums der reglementen	VOERTUIGEN		Vrijstellingen	AANMERKINGEN
		gebruikt tot vervoer van personen	gebruikt tot goederenvervoer		
		stellen voor mechanische dorsching van graan welke moeten verplaatst worden, alsmede de tractors en de door hen gesleepte wagens, welke ook de soort ervan en de breedte van de velgen hunner wielen wezen. Bewuste voertuigen, voorigetrokken door honden, ezels, geiten, alsmede de handvoertuigen vallen niet onder toepassing van de taxe. De velgen waarvan de breedte niet vijf centimeter overtreft, komen niet in aanmerking voor het berekenen van de taxe. De taxe wordt met 50 t. h. verminderd wanneer het voertuigen geldt uitsluitend voor den landbouw aangewend.			
Luik	20 December 1895 gewijzigd op 28 en 31 October 1896 13 Juli 1899 25 Juli 1911 en 27 December 1921	Weelderijtuigen, 't is te zeggen, gehouden door om 't even welken persoon die, volgens zijne aangenomen aangifte in de personeele belasting, een of meer weeldepaarden heeft of geen paarden bezit : 225 frank per rijtuig voor 2 paarden en meer en met 4 wielen ; 180 frank per rijtuig voor 1 paard en met 4 wielen ; 135 frank per rijtuig voor 1 paard en met 2 wielen. Rijtuigen tot tweërlei gebruik, 't is te zeggen gehouden door om 't even welken persoon die, volgens dezelfde aangifte, aangeslagen is voor een of meer paarden tot tweërlei gebruik. (De eigenaar van een rijtuig die niet in de personeele belasting aangeslagen is op grond van zijn paard tot tweërlei gebruik, uitsluitend ingevolge de vrijstelling voorzien bij de wet van 30 December 1905, is gehouden zijn rijtuig aan te geven als dienende tot tweërlei gebruik) ; 90 fr. per rijtuig voor 2 paarden en meer en met 4 wielen ; 67 fr. 50 per rijtuig voor 1 paard en met 4 wielen ; 45 fr. per rijtuig voor 1 paard en met 2 wielen. Betalen slechts de helft van de taxe, de rijtuigen tot tweërlei gebruik toebehoorende aan beenhouwers, bakkers, landbouwers of andere schatplichtigen aan wie zij onontbeerlijk zijn voor het uitoefenen van hunnen handel of van hun bedrijf en die, zoo ze bij toeval voor gemakdoeleinden gebruikt worden, gewoonlijk en hoofdzakelijk gebezigd worden als arbeidsgereedschap.		Openbare voertuigen en huurrijtuigen ; Uiteengenomen voertuigen welke de bezitter niet bezigt ; Voertuigen der personen die in de provincie metier-woon gevestigd zijn en die er slechts tijdelijk verblijven.	De voertuigen voor twee paarden en meer en met twee wielen worden gelijkgesteld met de rijtuigen met vier wielen in de eene of andere categorie. Alle rijtuigen boven één en toebehoorende aan denzelfden persoon betalen maar de helft der taxe.

Nota. — De provinciën Antwerpen, West-Vlaanderen, Limburg, Luxemburg en Namen heffen geen taxe op de rijtuigen.

BEDRAGEN EN GRONDSLAG VAN DE PROVINCIE TAXES OP DE HONDEN.

ANTWERPEN.

De taxe op de honden zal geheven worden als volgt :

A rato van 40 frank voor de honden gekend onder de benaming van : dog, bull-terrier, groote Deen, hazewind, Terre-neuve, St-Bernard, hond van de Pyrenceën, Leonberg, van zuiver of gemengd ras, en verders de jachthonden of de honden tot de jacht gebezigd.

A rato van 12 frank voor al de andere honden.

Deze taks zal echter verminderd zijn tot op 4 frank voor de trek- en werkhonden, gebezigd in het bedrijf huns meesters. De personen die een ander trekdier bezigen zullen deze vermindering evenwel niet genieten.

A rato van 35 frank voor de handelaars in honden, als dusdanig erkend en van dien handel hun gewoon beroep makende, ondanks het getal der honden welke in hun bezit zijn.

BRABANT.

De belasting op de honden is bepaald op :

1° op 20 frank per dog, bulhond, bull-terrier, Ulmschen dog of grooten Deenschen hond, windhond van zuiver of van gekruist ras, jachthond of hond dienende ter jacht, Newfoundlander, Bernardijnerhond en hond uit de Pyrenceën ;

2° op 10 frank per hoofd voor alle ander slag van honden.

WEST-VLAANDEREN.

Het bedrag der provinciale belasting op de honden wordt bepaald te weten :

a) voor jachthonden en voor de prachthonden van zuiver of van gekruist ras, per kop : 50 frank.

Worden als jachthonden aanzien, de eigenlijke rasjachthonden, 't zij zij tot de jacht gebruikt worden of niet.

Worden met de jachthonden gelijkgesteld al degene die dienen tot de jacht.

Worden als prachthonden aanzien, onder meer : doggen, bulldoggen, Ulmerdoggen, Deensche doggen, dashonden, Sint-Bernardshonden, Newfoundlanders, Leonbergerhonden, Pyrenceesche, Pekineesche, Brabantsche honden, fox-terriers, coleys, schaper- en drijvershonden van uitheemsch ras en die niet gehecht zijn aan een kudde, enz.

b) voor de schapers- en drijvershonden van zuiver of gekruist Belgisch ras, en die niet gehecht zijn aan een kudde : per kop : 10 frank ;

c) voor alle andere honden : per kop 5 frank.

Nochtans zal geen hondenkweeker meer dan 200 frank betalen welk ook het getal koppen zij dat hij bezit.

OOST-VLAANDEREN.

De belasting op de honden is bepaald op :

- a) 40 frank per hond gehouden met bestemming tot de jacht ;
- b) 8 frank per andere hond.

De jaarlijksche belasting te betalen door de hondenhandelaars wordt bepaald op 75 frank.

HENEGOUW.

De provincietaxe op de honden is :

a) 32 frank per kop : hazewind, dog, bulldog, bullterrier, Newfoundlander, Sint-Bernardshond, Leonbergerhond, Deensche hond en teef, van zuiver of gekruist ras, ter uitzondering van de loopdashonden welke als jachthonden zullen belast worden.

b) 52 frank per kop voor de honden die tot koppels behooren.

De laatstgenoemde honden, behorende tot personen die vreemd zijn aan de provincie, zullen aan de taxe onderworpen worden indien zij in Henegouw tot de groote jacht gebezigd worden. Nochtans, indien dezelfde taxe in een andere provincie betaald werd, zullen de bepalingen van artikel 18 (1) toepasselijk zijn.

c) 32 frank per kop van jachthond van ras of van hond dienende tot de jacht.

d) 10 frank per kop van elk ander ras.

LUK.

De belasting op de honden wordt bepaald als volgt :

A. Voor elken hazewind : 150 frank ;

B. Voor elken bulldog, dog, Sint-Bernardshond, Newfoundlander, grooten Deenschen hond, mastiff : 60 frank ;

C. Voor elken hond dienende tot de jacht : 40 frank ;

D. Voor elken patrijshond, loophond, dashond, die niet tot de jacht dienen : 40 frank ;

E. Voor elken gewonen hond in de localiteiten met meer dan 8,000 inwoners : 16 frank ;

F. Voor elken gewonen hond in de andere gemeenten van de provincie : 10 frank.

De herdershonden worden onder de gewone honden ingedeeld en als dusdanig belast.

(1) ART. 18. — De houder van eenen hond, . . . die bewijst dat hij in een andere provincie van het Rijk de aangifte gedaan en de belasting voldaan heeft, is gehouden, wanneer hij in eene gemeente van Henegouw komt wonen, er een nieuwe aangifte in te dienen.

In dat geval mag hij echter eene ontlasting vragen berekend op grond van de minste belasting.

Die ontlasting zal door de provincie gedragen worden in verhouding tot het bedrag der belasting, vergeleken met het geheel van beide aanslagen.

Die evenredige ontlasting zal insgelijks toepasselijk zijn in geval de in de andere provincie voldane taxe gelijk is aan degene die in Henegouw verschuldigd is.

LIMBURG.

De inwoners der provincie, eigenaars of houders van honden, zullen jaarlijks de hiernavermelde belasting betalen :

1° Voor elken hazewindhond, voor elken jachthond of hond dienende tot de jacht : 50 frank;

2° Voor elken waakhond, politiehond of herdershond dienende of niet tot het hoeden van kudden schapen of runddieren : 12 frank.

3° Voor elken trekhond : 8 frank.

De trekhond van een schatplichtige die een paard of een ander trekdier bezit, wordt als waakhond belast.

4° De belasting is verminderd tot 5 frank voor den eenigen trekhond van elke familie die geen anderen hond bezit, die geen paard of trekdier heeft en die niet meer dan 15 frank cedulaire belastingen betaalt.

LUXEMBURG.

In al de gemeenten van Luxemburg wordt, ten bate van de provincie, een jaarlijksche belasting op de honden gevestigd. De belasting wordt geheven op het aantal honden van elken inwoner. Zij wordt als volgt bepaald :

Voor eenen hazewindhond : 50 frank;

Voor elk anderen jachthond of hond dienende tot de jacht : 20 frank;

Voor elk anderen hond zonder onderscheid : 10 frank.

Er worden bovendien 20 opcentiemen geheven op de belasting op de honden.

NAMEN.

Jaarlijks zal eene belasting van 6 frank betaald worden voor elken hond voor handen zijnde in de provincie Namen.

De hazewinden van zuiver of gemengd ras, en om 't even tot welke kruising zij behooren, zullen eene taxe van 45 frank betalen, ongeacht of die honden al dan niet tot de jacht dienen.

De hondenhandelaars, als dusdanig erkend en van dien handel hun gewoon beroep makende, zullen slechts, welk het aantal weze van de in hun bezit zijnde honden, eene jaarlijksche taxe van 50 frank betalen.

Begrotingsvoorzieningen over 1924 wat betreft de provincietaxe op de honden.

Antwerpen	.	.	.	.	.	450,000
Brabant	.	.	.	.	.	900,000
West-Vlaanderen	.	.	.	.	.	428,600
Oost-Vlaanderen	.	.	.	.	.	750,000

Henegouw	.	.	.	.	.	1,300,000
Luik	.	.	.	.	.	750,000
Limburg	.	.	.	.	.	300,000
Luxemburg	.	.	.	.	.	320,000
Namen	.	.	.	.	.	200,000
Totaal.						5,398,600
